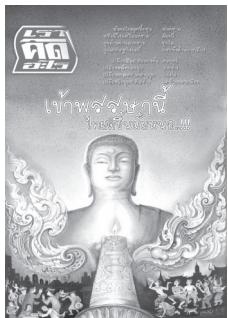

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

เข้าพระรัชานี ไทยเต็ชนมยชนอ...!!!

- ลังค์มหไทยยุคหนึ่งรุ่น
หรือมีใช้แต่ในทรง
ทุกด้านต่างๆ เลาภ
ถูกเครชชูจิบดี
• เปลื่องสินชาติอนาคต
เปลื่องพลังหลงสุข
เปลื่องกาฬพร่างพาณิช
เปลื่องฉบับชุดชาติสร้าง
• แดงเหลืองเปลื่องเหลือง
กิจผลิตต่างพังเพลี่ย
ลงความแยกคนเชียร์
สาวหนุ่มสู่เมืองกล้า
• สุดแสงไทยยุคนี้
โกรกจิตโกรกกายชุม
ไร้แหล่งพึงพิงสุน
ลือกบ่นอ้อ
• ทุกค นหวังพึงผู้
แต่ท่านกลับบริการ
กิเลสเหละชาตาน
เข้าวัสสาน่าทำให้
(สไมย์ จำปาแพง ๕ ก.ค. ๒๕๕๒)

ลงความ	ลงความ
เยี่ยงนี้	เยี่ยงนี้
รุกไอล	รุกไอล
กระทั้งด้านการเมือง	กระทั้งด้านการเมือง
คนทุกช	คนทุกช
จ่ายจ้าง	จ่ายจ้าง
ไปเปล่า	ไปเปล่า
แต่ร้ายทลายเมือง	แต่ร้ายทลายเมือง
ญูเสีย	ญูเสีย
พล่านบ้า	พล่านบ้า
เกมกิเลส	เกมกิเลส
แข่งบ้าทุกแข่ง	แข่งบ้าทุกแข่ง
โรครุม	โรครุม
กว่าชี	กว่าชี
หัวอก ยิ่งแล	หัวอก ยิ่งแล
ต่างเสี้ยมเขซาน	ต่างเสี้ยมเขซาน
บริหาร	บริหาร
บได	บได
ตัวเก'	ตัวเก'
ทุกผู้เจริญธรรม	ทุกผู้เจริญธรรม

เข้าพระรัชานีไทยดีขึ้นมั้ยหนอ ...!!!

คำถามที่พี่น้องไทยควรได้หาคำตอบบ่วงกัน ??...

ประโยชน์ของพระราปี ๒๕๕๒ : ขอให้มี
ดวงตาเห็นธรรม (นายกฯ อภิสิทธิ์ อวยพรในวัน
แฉด ของอดีตนายกฯ ทักษิณ)

ผืนหวาน: ครม. ทั้งคณะต่างพากันมีดวงตาเห็นธรรม
ข้าราชการ-ทหาร-ตำรวจ ทุกภาคส่วน ต่างพากัน
มีดวงตาเห็นธรรม ประชาชนทั้งประเทศต่าง^{ประชานั้นทั้งประเทศต่าง}
พากันมีดวงตาเห็นธรรม

ดวงตาเห็นธรรม นั้นเป็นฉันใด?

๑. นี้ทุกช นั่งmajay ໄສຍຄາສຕ່ວ (ครຳບາຕະຫ-
ທ່າງຍາບາຕະເພື່ອຕັດກຣມ) ນົ້ວຍາມຸນ ຄືອທຸກໆ
ຂອງແຜ່ນດິນ ນີ້ນີ້ເຊື່ອຣີເພຣລ ເພື່ອທຳກາຣຕລາດໃຫ້
ໂດ່ງດັກປັບຖານທຸກໆ

๒. ນີ້ເຫດຸແທ່ງທຸກໆ ທັ້ງໜ່າງເຈີນຕຣາ-ບ້າຢໍານາຈ -
ເປັນທາສຕ້ານຫາ (ກິນ-ກາມ-ເກີຍຮົດ) ໂລາ

๓. ນີ້ຄວາມດັບທຸກໆ ນີ້ເປັນໄທ(ນິພພານ) ໄມເປັນ
ທາສົກເລສ ຕັ້ນຫາຕັ້ງແຕ່ ອບາຍມຸນ-ໂລກຮຽມ-
ກາມຄຸນ - ແລະໂລກອັດຕາ ມາດີຕາມລຳດັບ

๔. ນີ້ເປັນຫນທາງແທ່ງຄວາມດັບທຸກໆ ຄືອ ຄືລ ៥
ຄືລ ៥ ຄືລ ៣០ ຈຸລີຄືລ-ມັ້ຈົມີຄືລ-ມໜາຄືລ ເພື່ອເຈົ້າ
“ໄຕຮສິກາ” (ຄືລ-ສມາຟ-ປົງໝາ) ແລະ “ມຣຄນົອງຄ ດ”
ອຸນຸໂມທານາ : ชาวພູທົກທີ່ຄືອປົງປັບຕິ ທັ້ງ “ມັ້ຈົວຮົດ”
(ົດ ເບຍີ-ເຫຼົ້າ ເຂົ້າພົວຮ່າ) ທັ້ງ “ມັ້ສົວຮົດ” (ເວັນ
ຂາດຈາກເລືອດເນື້ອລັດວົມໂລກ) ທັ້ງ “ມັ້ຄຸນຮົດ”
(ຄືອ້ວິວິພຣໝຈຣຍ) ພຣອກກປົງປັບຕິ “ອົທີຄືລ” ຂ້ອ
ອື່ນ ຖ ເພື່ອເຈົ້າໄຕຮສິກາ ໃຫຍ່ງ ຖ ຂຶ້ນໄປ

ເຊື່ອມັນ ១,០០០% : ກາຣເດີນຕາມຮອຍພຣະພູທົກເຈົ້າ
ນັ້ນ ຄືກາຣທຳຕັ້ງເອງໃຫ້ດີຂຶ້ນກ່ອນ ແລ້ວສັກຄມ
ປະເທດຈາຕະຈະດີຂຶ້ນຕາມໄປດ້ວຍ ແມ່ນດັ່ງພຣະ
ພູທົກອົງຄ ເມື່ອພັນທຸກໆໄດ້ແລ້ວ ປັງຈຸວັດຄືຍກົດໄດ້ພັນ
ທຸກໆຕາມໃນເວລາຕ່ອມາ ແລະມື່ພລົງ ຍສກຸລບຸຕຣ
ແລະເພື່ອນອີກ ៦០ ທັ້ງໜ້າລືອກີ ១,២៥០ ພາກັນພັນທຸກໆ
ແລະພຣະບົຮົບຮັບຮັກຍັງສາມາຮັກພັນທຸກໆ ເກີດວັງຕາ
ເຫັນຮຽມ ເປັນລາຍຮາຮແກ່ຮຽມທີ່ໄມ່ເຄຍຂາດລາຍ
ພິນຮົງ : ເຂົ້າພົວຮ່າໄທຍ່ອມດີຂຶ້ນແນ່ ອາກທຸກຄນ
ຕ່າງມັນໝາຍກຳຕົນໃຫ້ເກີດ “ດັວງຕາເຫັນຮຽມ
ໃຫ້ໄດ້ກ່ອນໃກຣ ພ ນັ້ນແລ” ແ

ผ เมื่อวันกับลามซิก “เร acidic อะไร” หลายๆ ท่าน เมื่ออายุมากขึ้น มีความรู้สึกว่าวันเวลาผ่านไปเร็วขึ้น เมื่อติดปีกบิน เดียววันเดียวคืน วันหนึ่งวันหนึ่งยังทำอะไรได้ไม่เท่าไรเลย หมอด้วนอีกแล้ว

พระท่านสอนไม่ให้เราประมาท สอนให้พิจารณาความจริงของชีวิต ๕ ประการอยู่เนื่องๆ ซึ่งผมทำมานานแล้ว ทำวันละ ๒ ครั้ง (ซึ่งที่จริงควรทำมากกว่านั้น)

ตอนตื่นนอน และก่อนนอน หลังสวดมนต์เสร็จแล้วก็ท่องในใจแล้ว พิจารณาตามไป “เรามีความแก่เป็นของธรรมชาติ ไม่สามารถพ้นความแก่ไปได้ เรา มีความเจ็บเป็นของธรรมชาติ ไม่สามารถพ้นความเจ็บได้ เรา มีความตายเป็นของธรรมชาติ ไม่สามารถพ้นความตายได้ เราจะต้องผลัดพากจากของรักของชอบใจทั้งปวง และ เรา มีกรรมเป็นของตนเอง ทำการมได้ไว้ยอมได้รับกรรมนั้น”

เวลาไครกรรมอายุ polym เป็นต้องทึง ทำไม่ผิดชอบได้ทันทีว่ากี่ปี กี่เดือน กี่วัน เพราะผิดชอบการเดือนตัวเองไปด้วย “เรามีความแก่เป็นของธรรมชาติไม่สามารถพ้นความแก่ได้ ขณะนี้เราอายุ...ปี...เดือน....วัน”

เวลาไครกรรมถึงอายุของท่านผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือในลังคม ผมก็ตอบได้ทันที เพราะผิดจำเอ้าไว้ว่าท่านแก่กว่า polym กี่ปี เช่น อาจารย์ หมอบฉก ธนระสิริ วันนี้ท่านอายุ ๘๔ ปี (แก่กว่า polym ๑๐ ปี) ท่านพลเอก ปรเมษฐ์ อายุ ๘๙ แล้ว (แก่กว่า polym ๑๕ ปี) และท่านอาจารย์หมอบเล่ม พริ้งพวงแก้ว อายุ ๘๙ แล้ว (แก่กว่า polym ๒๕ ปี)

ส่วนอายุของ พ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) นั้น แก่กว่า polym ๑ ปี ๑ เดือน พอดี

ในโอกาสอายุครบ ๗๔ ปี เมื่อเดือนที่แล้ว ผมได้รับของขวัญที่ไม่มีใครยกได้ ถึงหากจะมีครอุติ อย่างได้ ก็ยาก ยกอย่างยิ่งที่จะได้ของขวัญนั้นคือ ตำแหน่ง “ผู้ก่อการร้าย” ตามหมายเรียกของตำรวจ

มีเพลงอยู่เพลงหนึ่งของชาวกองทัพธรรม ซึ่งโรงเรียนผู้นำเปิดอยู่ เป็นประจำ “คนดีมีไหมในแผ่นดิน” น่าจะมีเพลงล้อว่า “ตำรวจมีไหมในแผ่นดิน” มีครับ มีมากเสียด้วย ยืนปฏิบัติหน้าที่ตามแยกต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ทั้งวันทั้งคืน ไม่หลับไม่นอนตลอด ๒๔ ชั่วโมง

เดือนที่แล้วเป็นเดือนช่วงวันเข้าพรรษา “เข้าพรรษานี้ ไทยดีขึ้น มั้ยหนอ” คำตอบของผู้คนไม่มีอะไรดีขึ้น ถ้าช่วงเข้าพรรษาไทยดีขึ้น ปานนี้เราคงไม่มีคนผิดศีลามากมาย คนมัวเมาอย่างมุขมหาศาลแน่ เพราะเมืองไทยผ่านช่วงเข้าพรรษามาแล้วไม่รู้กี่ร้อยปี

อธิษฐานจะทำความดีให้ดียิ่งขึ้นในช่วงเข้าพรรษาเป็นเรื่องที่ดี แต่เมื่อทำได้แล้ว ออกพรรษาก็น่าจะทำต่อ “ความดี” ทำไม่ต้องเลือกทำเฉพาะบางเวลาด้วย อาหารเรียบง่ายไม่เคยเว้นที่จะกินลักษณ์ ณ

14

บ้านป่านาดอย

ปราบเหล่าโจรปล้นแผ่นดิน ให้ลื้นชาติ ตัด “วงศ์ อุบาก” เด็ดขาดสูญ นิติรัช ดำรงนำ รัฐธรรมนูญ ทั้งเกิดทุน “การมี ส่วนร่วม” noklak

20

สีสันชีวิต

โอลดแล่นแสวงหาโลเกียสุข โลเกียทรัพย์ตามประสาบุญชัน พานพบทั้งสมหวังและผิดหวัง แต่ มีลื้นหวังลื้นคิด จึงพบวิถีชีวิตใหม่... สุทางหลุดพ้นทุกข์ เป็นกบานแจ่มใส จุดหมายปลายทางชีวิตของเธอ คือ นักบวชหญิง...ลีกขามาตุ

56

ความสำคัญของ Jarvis-PPP

บุคคลใด หรือกลุ่มบุคคลใดก็ตาม เอกวิชาประวัติศาสตร์จาก การเรียนการสอนในหลักสูตรการจัดการศึกษาของชาติ ควรจะ ถูกประเมินว่าเป็นคนสร้างความ หายใจให้แก่ชาติบ้านเมืองของ ตัวเองอย่างเลือดเย็นที่สุด

ເອໂກປີ ທຸດວາ ພຸດຊາ ໂກທີ ພຸດຊາປີ ທຸດວາ ເອໂກ ໂກທີ ຈາກໜຶ່ງຈຶ່ງເປັນເຮົາ ຮວມເຮົາເຂົ້າເປັນໜຶ່ງ

ສັນໜີ
ສຸວກພ ເພຣສູ

ຄວາມສໍາຄັນຂອງຈາກົດ-ປະເພດ

1 ນັຍປະເຂົ້າພຣະນາ້ນ໌ ໄກຍດີຂຶ້ນມີ້ນອ..!!!	ຈົງຈ້າ ຕາມພ່ອ
2 ດັນນ້ານອກນອກລ່າວ	ຈຳລອງ ຄວິເມືອງ
4 ຈັກຜູ້ອ່ານ	ບຣຣາຊີກາຣ
6 ອຸນິດຄົດໜ່ອຍ	ບຣຣາຊີກາຣ
7 ຜຣມາ ສມເຈົ້າແມ່ແໜ່ງແຜ່ນດິນ	ທຄພນົ້ມ ນຣທັກນ໌
13 ຈາກໃຈລຶງໃຈ	ສຳນັກພິມພົກລົ້ນແກ່ນ
14 ດັນປ່ານາດອຍ	ຈຳລອງ
20 ສັນໜີ (ສຸວກພ ເພຣສູ)	ທຶນ ສມອ.
24 ບທຄວາມພິເສຍ (ນາຍຖຸນທີ່ເກີ້ນແກ່ຕ້າງ)	ພິມລວັກພົ້ມ ທູໂຕ
28 ຂ້າພເຈົ້າດອກໄລ	ສມຄະໂພທີຣັກຍ໌
33 ກາຮຕູນ	ວິສູຕຣ
34 ດົດຄນະຂ້າ	ແຮງຮວມ ຊາວທິນທຳ
38 ພຸທະຄາສດຕ່ກາຣເມືອງ	ຄວາມພຸທົນ
40 ດຣມດາຂອງໂລກຈະໄດ້ໄມໂຄກສລດ	ສມພນຍ໌ ພິ້ງເຈົ້າລົງຈິຕ໌
42 ດາດກທັນຢຸກ	ຄວາມພຸທົນ
45 ຂໍວິຕິນີ້ມີປ່າຍຫາ	ສມຄະໂພທີຣັກຍ໌
55 ເວົ້າຄວາມຄົດ	ນາຍນອກ ທ່ານີຍົບ
56 ຄວາມສໍາຄັນຂອງຈາກົດ-ປະເພດ	ຮະພີ ສາຄວິກ
62 ກຳປັ້ນຖຸບັດນີ້ (ເປັນກລ້າ ມ້ວ່າເປັນກລາງ ພົງທາງໂຈ)	ດັ່ງນັ້ນ ວິມຸຕິຕິນັນທະ
66 ປະສບການຄົມໄດ້ຮ່ວມໂຄກ	ທຳສາງ
69 ດົນວິລູງຄູາຄວາມຮັກໃຫ້ແຜ່ນດິນ	ຮະພີ ສາຄວິກ
72 ຜຸ່ນໜ້າຝາກຝຶນ	ພອດ ເທັກສູງ
74 ຂໍວິໄຮສາຮັບ	ລ້ອກເກວີຍິນ
77 ກົດກາເມືອງ	ປະຄອງ ເຕັກຝົດ
80 ປົດທ້າຍ	ພ.ຕ.ທ. ຮູ່ໂຈນ໌ ເວົ້າຄູທີ່

ບຣຣາຊີກາຣຜູ້ພິມພື້ໂຄນພາ ພ.ຕ.ທ.ຮູ່ໂຈນ໌ ເວົ້າຄູທີ່ ກອງນັ້ນໃຫ້ບຣຣາຊີກາຣ ຄຸນ້ນ ເຄຽນຮູ່ນູ້ນູ້ລັງ ສມພນຍ໌ ພິ້ງເຈົ້າລົງຈິຕ໌ ສົງກຣານຕ໌ ກາຄໂໂຄດີ
ແຂມດິນ ເລີກບຸກຍ໌ ອໍານວຍ ອິນທສຣ ນ້ອມດໍາ ປີບໍ່ຈຸ່ງເວົ້າ ອິນທຣຣ ອິກຄຕະກຸດ ນ້ອມນັ້ນ ປູ້ຍາວັດ
ກອງຮັນໃຫ້ຄົມປກຣມ ທຸກທັນໜ້າຄີ ເທັກພຸທ່ຽງຍ໌ ຕໍ່ານາໄກ ດານີ ແສດີລົ້ມ ເດືອນພາຍ ວິສູຕຣ ນວັພັນຫຼື ດິນທິນ ວັກພນຍ໌ໂຄກ
ກອງຮັນໃຫ້ຮູກກາຣ ສີລົນທີ ນ້ອຍອິນທີ່ ສູ່ເສີ ສີປະເວສີ ດອກບັນນຸຍ ນາວານູ້ນູ້ນູ້ມ ປຶກຝ້າ ເກປະເວສີ
ຜູ້ຮັນໃຫ້ຜ່າຍໂຄນພາ ສີລົນທີ ນ້ອຍອິນທີ່ ໂກຣ. ០-២៣៣៣-៦២៤៤, ០-២៣៣៤-៨២៤៤
ຈັດຈຳໜ່າຍ ກລັ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຜອຍນົມທີ່ ៤៤ ດ.ນົມທີ່ ຄລອງກຸ່ມ ມຶ່ງກຸ່ມ ກທນ. ១០២៤០ ໂກຣ. ០-២៣៣៣-៦២៤៤ ພິມພື້ ບຣີຍັກ ພ້າອັກຍ ຈຳກັດ ໂກຣ. ០-២៣៣៩-៨៤៤១
ອື່ນເລກ roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

ອັດຕາຄ່າສາມາຊີກ ២ ປີ ២៤ ດັນນັ້ນ ៤០០ ນາທ / ១ ປີ ១២ ດັນນັ້ນ ២៥០ ນາທ ລ່ວມທາງລັບ ເຊື້ອຕ້ວ່າແລກເງິນໄປປະເລີຍ ສັ່ງຈ່າຍ ນາງສາວສີລົນທີ ນ້ອຍອິນທີ່
ປກ.ຄລອງກຸ່ມ ១០២៤៤ ສຳນັກພິມພົກລົ້ນແກ່ນ ៦៤៤ ຊ.ນົມທີ່ ៤៤ ດ.ນົມທີ່ ແຂວງຄລອງກຸ່ມ ເຊື້ບົງກຸ່ມ ກທນ. ១០២៤០ ເຊື້ໂຄນເງິນຜ່ານນັ້ນໜີ້
ອອນທັກພ່ຍໍ ຮັນກາຮຽກຮູ່ໄກ ສາຂາຄນນວມທີ່ ນັ້ນໜີ້ ນາງສາວສີລົນທີ ນ້ອຍອິນທີ່ ເລກທີ່ ០៥/០-៤៥៣០៥-៨ ຍືນຍັນກາຣໂໂນທີ່ ០-២៣៣៣-៦២៤៤

e-mail: roj1941@gmail.com

ទារវច្ឆិក

ພັນອົມຕຣາຖຸກຂ້ອທາກ່ກ່າວຮ້າຍ
ທໍາໄມຕ້ອງໄວຍວາຍກ່ອນຂຶ້ນຄາລ
ຮັບໜາຍເຮືຍກາເຈົ້າພັນກາງ
ກີໄປໄທກ່າກສູ່ຄົດ
ຕອນຊຸມນຸ່ມປົດທໍາເນື່ອບສນາມບິນ
ອ້າງລົດທີ່ຕ້ານທັກສິນຕາມວິທີ
ຈະລົ້ມລ້າງວັງບາລນອມືນີ
ຖຶືງຕອນນີ້ໄວຍທໍາໄມໃຫ້ເລີຍພອຽມ

• ຂາຕີເປັນກາລາ ອວັງ

ຄຸນປາກພັນອົມຕຣີທັກໝ່າຕີ
ໃຫ້ລ່ວງພັນທ່າຍທ່າຍ
ພລິກແຜ່ນດິນກລັບວ່ມເຍັນລັນດີສູ່
ໃໝ່ຮາບວຸກກ່ອງກາຮ້າຍທໍາລາຍລ້າງ
ທາກກ່າວຫາພັນອົມຕຣີທັກໝ່າຫມາຍ
ໄຍພັນອົມຕຣີບາດເຈັບ-ຕາຍໄມ່ກ່າວອ້າງ
ຕໍາຮວລໄທຍ...ຕໍາຮວລໄຄນ່າແຄລນຄລາງ
ເລືອກປົງບົດຕືກເລືອກຂ້າງທ່ຽວອຍ່າງໄວ
ຜູ້ທັກໝ່າລັນດີຮາຍງົງປຶກອາຈຫາຍ
ຍືນຫຍັດຍືດທັກກາຮ້າມ້ນເຈືອນໄຂ
ຍຸດທິຮຣມຄ້ວນທັນທຳເຫັນອື່ນໄດ
ມີຍອມໃຫ້ກໍານາຈອດຮຣມຄຣອງ

ມບຸເບຍ-ອມບຸເບຍ

ມນຸ່ຍ ຄືອື່ງລ້າງກູງເກັນທີ່ປົງບົດຕືດ ແລະ
ຂ້ອທ້າມ

ມນຸ່ຍ ຄືອື່ງລ້າງກູງເກັນທີ່ປົງບົດຕືດ ແລະ
ໄດ້ແລະຄືດໄດ້ໃຫ້ເຈີຍຕາມ

ສຳຄັນທີ່ສຸດ...ມນຸ່ຍ ຄືອື່ງລ້າງທາບປໍາງໝາ
ມິດວາງຕາເຫັນຮຣມ

ແລະທ້າຍສຸດ ມນຸ່ຍ ຄືອື່ງລ້າງແລກຮ້າຍ
ກອງເດືອຍ ໂປຣດເຈີ່ຍໄຈ!

• ຂ້ອຍ ນຄຣສວຣົກ

ອມນຸ່ຍ ຄືອື່ງກຳຫັດກູງເກັນທີ່ປົງບົດຕືດ
ຕີ ແຕ່ຕ່ານເອງລະເມີດຕລອດກາລ

ອມນຸ່ຍ ຄືອື່ງເຈັດວ່າ
ເປັນລັດວ່າສຸດປະເລີງ

ສຳຄັນທີ່ສຸດ...ອມນຸ່ຍ ຄືອື່ງມີດບອດເກີນ
ຮູ້ແຈ້ງລັດຮຣມ

ທ້າຍສຸດ ອມນຸ່ຍ ຄືອື່ງແມ່ນ້ຳເຄົ້າແລກຮ້າຍ
ກອງເຕີຍກົງຍ້າໄມ່ວາຍເປັນພິ່ງກໍຍົງນັກ

ກຕິກາ - ກຕິຖ

ຮັງມູນຕຣີກືີຕ ກິຣມຢ ໂດນຄລ່ມໜັກຈາກ
ຫລາຍຝ່າຍ ເພຣະໄໝລາອຸກເພື່ອວາງຮາງສູານ
ຈຣຍຮຣມກາຮເມືອງໃໝ່ ຊຶ່ງເຮືອນນີ້ມີ ແກ່າຍ
ຝ່າຍທີ່ນີ້ທີ່ພວກຮ່ວງດີຈຣິຈເຈຕ່ອງຮັງມູນຕຣີ
ກັບພວກນີ້ທ່າທີ່ຮ່ວງດີແຕ່ໜ້ອນຮ່ວງຮ້າຍໄວ້ເຕີມອກ
ຕ່າງຮະຕຸ້ນໃຫ້ລາອຸກ ອີກຝ່າຍທີ່ນີ້ຮ່ວດ
ຕ່ອບ້ານເມືອງຂອໃຫ້ຢູ່ຕ່ອງປັນກວ່າຄືດຶງທີ່ສຸດ
ແມ່ບ້ານໄກລເປັນເທິງຍອຍ່າງດີຈັນໄມ່ຮູ້ຈະພັ້ງໂຄ

• ພຮມ. ພິ່ງມູນໂລກ

ຫລັກກາຮສ້າງສຣຄກາຮເມືອງໃໝ່ ຍົດ
ຄຸນຮຣມຈຣຍຮຣມສຳນັກລະອາຍຊ້ວກລັວບາປ
ເຫັນອົງກູ່ຫມາຍ ຮະບີຍບວນຍັ້ງປວງນັ້ນ ເມື່ອ
ສຶກ້າຕ້ອງທາຄດີກົກສົມຄວຮສລະຕຳແໜ່ງ ແຕ່
ຫາກມອງຄວາມຈຣິງໃນລັ້ງຄມໄທຢ ຕ້ອງ
ພິຈານວ່າຕໍາຮວລໃຫ້ມີຄຸນຮຣມຈຣຍຮຣມ
ສຶກ້າຕ້ອງທີ່ຍື່ງຮຣມພວກວາງໄຈໄດ້ທ່ຽວໄມ່ ເພີຍໃດ
ສຶກ້າຕໍາຮວລໄມ່ມັນຄອງໃນ “ຮຣມ” ຈະໃຫ້ຜູ້ອື່ນ
“ມັນໄຈ” ກະບວນກາຍຍຸດທິຮຣມໃນມີຕໍາຮວລ
ໄດ້ຍ່າງໄວ ກາຮທີ່ຮັງມູນຕຣີກືີຕຍ້າໄມ່ລາອຸກ
ໄມ່ຍອມເຫັນທາງເປັນຂອງກະບວນກາຮທີ່ເຫັນວ່າ
ໄມ່ເປັນຮຣມນັ້ນ ກົມເຫຼຸຜລ່ານໍາພິຈານາ
ລອງເຕີຍບເຄີຍກັບຮັງບາລຈາກພຣຄກາຮເມືອງ
ທີ່ໂຄງກາຮເລືອກຕັ້ງໜີ້ຕ່າງໆ ແລ້ວຕະບັນອ້າງວ່າມາ

e-mail: roj1941@gmail.com

ตามระบบประชาธิบัติยศครับ เหมือนกัน
หรือต่างกันอย่างไรเอ่ย?

ก่อนเว็บกรม

ข่าว น.ส.พ.ว่าใน ๒๒ ก.ค.นี้ ที่วัดแห่งฟ้า
บางกรวย นนทบุรี พระเกจิอาจารย์จาก
หลาวยัด ๑๐๙ รูป มีเลขาธุการเจ้าอาวาส
วัดสระเกศา เป็นประธานทำพิธีถอนวิบาก
กรรม ๕ ทิศให้อดีตนายกฯ หนูเป็นชาวพุทธ
แต่ไม่เคยเรียนรู้เรื่องแบบนี้เลย มีด้วยหรือค

- ลูกนก ข้างวัด นนทบุรี

▲ อย่าสนใจไฟรุ้งเรืองนี้เลยครับหนูอ่อน
พุทธสาวกหน้าไหนจะเก่งกล้าสามารถเกิน
พระบรมศาสดา อวดวิเศษถึงกับถอนยัง
วิบากกรรม (คงหมายถึงกรรมชั่ว) ได้
 nokrit@okr.youthnet.or.th ใจดีๆ ให้มาดู

กองแท้ - กองเกียม

แล้วข่าวคุณสนธิ ลิ้มทองกุล จะเป็น หน.
พรrocการเมืองใหม่ ซึ่งมวลพันธมิตรเป็น
ลูกพี่น้อง และจะกรีฑาพลพรรคเข้าสมรภูมิ
ทันที ในฐานะที่อโศกเก้าร่วมขบวนการ
พันธมิตรด้วย คิดเห็นอย่างไร

- ทหารเฝ่า ราชดำเนิน

▲ “พันธมิตร” ประกอบด้วยมวลชน
หลากราชชบานดุสานกันโดยแสงจุลร่วม
ส่วนจุดต่างเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
เป็นปรากฏการณ์ลั่นคมที่ต้องติดตามศึกษา
อย่างลึกซึ้ง แม้อโศกจะร่วมขบวนการพลิก
แผ่นดินด้วย แต่เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจแล้วก็
กลับฐานที่ตั้ง และขับเคลื่อนพรรครเพื่อฟ้า din
บุกเบิก “การเมืองใหม่” เสียบฯ จ่ายฯ ด้วย
กระบวนการท่าพิสดารสุดๆ เชี่ยวลัพ

บรรกรอย !!!

รายการนิวส์อาร์ astv เมื่อวันที่ ๒๒
ก.ค. คุณเก่ง อุษณีย์ พุดถึงรายการรูดดีเกิด-
มาคุย ที่ลงโฆษณาอาจารย์วารินทร์ บัว-
วิรัตน์เลิศ ฉายาโทร ค.ช. ว่า อาจารย์
เคยตายแล้วพื้น ได้ไปเห็นดินแดนรกร-
สวารค์ ในรกรอเวจันน์ เจอดีดนายกฯ
๒ คนรับกรรมอยู่ คนหนึ่งนั้นตายไปแล้ว
อีกคนยังไม่ตาย ก็สงสัยว่าทำไมคนยัง
ไม่ตาย จึงมาปรากฏตัวอยู่ในรกร ก็ได้รับ
คำอธิบายว่า เมื่อันมาตระเตรียมที่ทางไว้
ตายลงก็จะได้มาอยู่ที่นี่ ในรายการยังพูด
อีกว่า ทุกคนมีพลาสปอร์ตกรรมไว้แล้ว รอ
ยอมรับประทับตราไว้ซ่าเท่านั้น ตายแล้วก็ไป
ตามผลกรรมดี-ชั่ว ที่ตนได้กระทำมา นึก
แล้วก็น่ากลัว เลยคิดไปไกลถึงทักษิณผู้ทำ
กรรมชั่ว จะเจอกันได้ใน เงินทองที่มีอยู่
ในภพชาตินี้ที่ทุลวิตรามไม่สามารถช่วยได้เลย
และจากการที่ติดฉันติดตามข่าว เห็นมีข่าว
ว่ามีรายการวิทยุชุมชนบางแห่งออกข่าวว่า
จัดงานวันเกิดแม่ครบ ๖๐ พรรษา...ฟัง
แล้วก็ขนลุก ไม่มีใครเป็นมิตรดีสหายดีช่วย
แม้ว่าได้เลยหรือ เห็นแม้ว่าเป็นอย่างนี้ก็
คงแต่จะหลอกเอาเงิน กรรมเรื่องของ
แม้ว่าแท้ !!!

- ชาญพุทธกล่าว

▲ เปรียบรายละเอียดละเอียดอ่อนสำนึก
ขนาดนี้ ยังกำหนดปอร์ตกรรมไม่ยอมแบบ
เห็นที่จะได้รีช่าทัวร์นรกนิรันดร์ มิตรดี
สหายดีก็ล้วนขันแข็งขุดหุ่มรองผ้างทั้งเป็น
ให้ปลดด้วยหัวด้วยพันธุ์ใหม่

๔ บรรณาธิการ

กรณีใช้อาวุธส่งความรุมกระหน่าย “สนธิ กลิ่มทองกุล” กลางวันแล้วๆ กลางถนนในเมืองหลวง กลางเดือนเมษายนปีนี้ ช่างอุกราจหยาบนหน้าผู้นำตัวร่วมไทยเหลือเกิน ถ้าผู้นำตัวร่วงยังเรื่อยๆ มาเรียงๆ ตากหน้าเชิดกระบังผมต่อไป ไม่อายฟ้าอยดินบ้างก็เกินไปละ

รองผู้นำอย่าง พล.ต.อ.ธนา สมบูรณ์ทรัพย์ หัวหน้าหน่วยเฉพาะกิจคดีนี้ ต้องเผชิญกระแล กีดขวาง กัดดันมากมายถึงกับจะถอดใจ และเปรยๆ ให้สังคมรับรู้บ้างแล้ว แต่ก็ฝ่าฟันถึงที่สุด จนเห็นแสงร้ายที่ปลายอุโมงค์ ออกหมายจับทหารได้ ๑ คน และตัวร่วงอีก ๑ คน เป็นระดับหางแคลทั้งคู่ และก็ล่องหนไปแล้ว ต่อมาเมื่อว่า ว่าออกหมายจับทหารระดับ พ.อ. เพิ่มอีกคนหนึ่ง

แต่นี้ไม่ เป็นอันเริ่มเกมซิงธงระหว่างฝ่ายล่าตัวตามหมายจับ กับฝ่ายล่าหัวตัดตอนเชือมโยงถึงหัวขบวน คดีนี้ยังอีกนานนักกว่าจะกระซากหน้ากากขบวนการอำนาจมีดแห่งอำนาจรัฐได้

คราวนี้แหล่จะได้เห็นคักษภาพของรัฐบาลในภาพรวม และคักษภาพของพนฯ นายกรัฐมนตรี ในสถานะผู้นำฝ่ายบริหาร ว่าอ่อน(น้อม) nok (เข้ม)แข็งในขณะนั้นแท้ ซ่อนคมในฝีก ยามซักกอกามากฟัดฟันเสียนหนามแผ่นดินไม่ไว้หน้าย่างกระนงของอาช

ธรรมคืออำนาจ อำนาจคือธรรม
ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ณ

آل พระษา สมเด็จแม่แห่งแผ่นดิน

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระราชน后าṇไก่พันธุ์ชื่อให้ราชภูมิเลี้ยง ไว้เพื่อเก็บไข่บริโภค เป็นการเสริมสร้างอาหารที่มีประโยชน์แก่เด็กๆ และสมาชิก ทุกคนในครอบครัว ณ บ้านตะลุบัน ตำบลตะลุบัน อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์*
thossaphol@ictforall.org

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เป็นสมเด็จพระบรมราชินีนาถในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ พระนามเดิม หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร เป็นพระวิධิдаองค์ใหญ่ของหม่อมอุ่มเจ้านักขัตตรมงคล (ภายหลังได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาขึ้นเป็นพลเอกพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถ) กับหม่อมหลวงบัว กิติยากร เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๓๔ ณ

* ผู้ประสานงานชุมชนเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

บ้านของพลเอกเจ้าพระยาวงศานุประพิท (หม่อมราชวงศ์ลท่าน สนิทวงศ์) และท้าววนิดาพิจาริณี (บาง สนิทวงศ์ ณ อุบลฯ) บิดาและมารดาของหม่อมหลวงบัว กิติยากร ตั้งอยู่ที่ ๑๘๐๙ ถนนพระรามที่ ๖ อำเภอปทุมธานี จังหวัดพระนคร ได้รับพระราชทานนามจากพระบาทสมเด็จพระปรมเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า “สิริกิติ์” มีความหมายว่า “ผู้เป็นศรีแห่งกิติยากร”

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นปีที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมายุครบ ๗๙ พรรษา ผู้เขียนจึงขอน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อพสกนิกรชาวไทยตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ผ่านทางบทความนี้

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจนานัปการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต อาชีพ ความเป็นอยู่ผู้ยากไร้ และประชาชนในชนบทอันห่างไกล ได้โดยเฉลียว ทรงดำเนินพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปทั่วทุกหนแห่งของแผ่นดินไทย หนึ่งในโครงการตามพระราชดำริที่มีสาขารครอบคลุมทุกภูมิภาคทั่วประเทศ ก็คือ โครงการส่งเสริมศิลปาชีพ ภายหลังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ก่อตั้งเป็นมูลนิธิ พระบรมราชานามว่า “มูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพพิเศษในพระบรมราชินีนูปถัมภ์” เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๑๙ และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้เปลี่ยนชื่อ เป็น “มูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ” อันเป็นการส่งเสริมอาชีพพร้อมกับการอนุรักษ์และส่งเสริมงานศิลปะพื้นบ้านที่มีความคงทนหลายสาขา อาทิ การปั้นการทอ การจักสาน เป็นต้น

พลเอกณพ บุณฑับ รองสมุหราชองครรักษ์ ข้าราชการบริพารที่รับใช้เบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ที่ได้รับมอบหมายให้ไปติดตามสถานการณ์ชายแดนภาคใต้ ได้เล่าเรื่องราว

เกี่ยวกับโครงการต่างๆ ที่สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงดำเนินการใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไว้ในหนังสือพระราชบัญชีของเรารื่องเล่าจากแผ่นดินใต้ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ ความตอนหนึ่งว่า

“โครงการราชภราสารักษามุ่งบ้าน-โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้โครงการหนึ่ง คือ โครงการราชภราสารักษามุ่งบ้านเกิดจากเมื่อปี ๒๕๑๙ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถเสด็จฯ เยี่ยมราชภราสารภราใน ๕ หมู่บ้านได้เข้ามาสร้างให้กับพระองค์ท่านแล้วบอกว่าอยู่ไม่ได้แล้ว เพราะถูกรบกวนหนัก จนมีคนในตำบลตันหยงลิมอ ถูกตัดคอกตามอเตอร์ไซค์ระหว่างไปกรีดยางตอนเช้ามืด ชาวบ้านบอกว่าเหตุการณ์อย่างนี้ไม่เคยเกิดขึ้น ชาวบ้านสามารถพระองค์ท่านว่าจะให้พวกฉันอยู่ที่นี่หรือจะให้ไปจากที่นี่ สมเด็จพระบรมราชินีนาถรับลั่งว่าในเมื่อเรารอยู่ที่นี่ เราทำมาหากินที่นี่มาตั้งแต่ปั้ย่าต่ายาย แล้วจะอพยพไปที่ไหนกัน

พระองค์ท่านก็ทรงพระกรุณางอกทหารให้ลงคุณมาช่วยฝึกอาชีว์ให้ ตามที่ชาวบ้านได้ถวายถูก แล้วรับลั่งว่าที่ให้ฝึกนั้นเพื่อป้องกันตัวเอง ป้องกันทรัพย์สินพื้นดงเรากันเอง ไม่ได้มีเจตนาให้พัวເຮົາເຫັນປີໄລ່ມາໃຄຣຕ່ອໄຄເຫຼາ ขอให้ทำความเข้าใจกันให้ถ่องแท้ รับลั่งเสมอว่าผู้บริสุทธิ์มีลิทธิ์อยู่บันแห่น din นี้ มีทั้งพุทธและมุสลิมไม่ได้แยกเชื้อชาติศาสนา ควรขอมา ก็ฝึกให้ ครุ่องก็มาขอฝึก บอกว่าฝึกให้แต่ชาวบ้าน พากครุยิ่งเลี้ยงยั่นตรายหนักเลย ฝึกลักษณะการรวมกลุ่มกัน ใช้อาชົ້າເຂົ້າເວົຍາມในการรักษาหมู่บ้าน ซึ่งมีผลให้หมู่บ้านเกิดความปลอดภัยมากขึ้น ขณะนี้เป็นที่แนชัดว่ามีกลุ่มคนต้องการที่จะแบ่งแยกดินแดน เช่น มีการนำวิชิตภพการตัดศีรษะไปแพร่ภาพในจังหวัดปัตตานี ซึ่งถือเป็นสิ่งที่นำไปสู่การทุบตันและลุกเป็นไฟ คนทำมีวัตถุประสงค์ให้ชาวบ้าน

หาดกลัว และไม่อยากจะอยู่ในพื้นที่ หากเราปล่อยเหตุการณ์ให้ลูกค้าบ้านปลายบ้านเมืองก็จะเย่

โครงการฟาร์มตัวอย่าง-จากการฝึกอาชีวศึกษาคนรุ่นหลัง ไปไหนก็ไม่กล้าไป เมื่อก่อนเคยขายของในเมือง ไปรับจ้างในเมือง ตอนนี้จะไปคนเดียวก็ไม่กล้า เลยมีรับสั่งว่าจะซ่าวายขายอย่างไรในเรื่องการทำมหาภินจังได้เกิดโครงการฟาร์มตัวอย่างขึ้นมาเพื่อจะสร้างงานให้กับชาวบ้าน คนไหนไม่กล้าไปทำงานในเมืองก็มาทำในฟาร์มทำการเกษตร ปลูกพืชผักสวนครัว เลี้ยงสัตว์สัตว์ปีก เช่น เป็ด กุ้ง และมีการทำประมงในครัวเรือน วันใดไม่มีกับข้าว ก็สามารถซ่อนปลาเป็นอาหาร นอกจากร้านมีการเลี้ยงแพะนม ที่มีโปรดตินสูง ให้จ้างคนเข้ามาทำงาน เพื่อจะสอนให้เรียนรู้การทำเกษตรอย่างถูกหลักวิชาการ เมื่อทำเป็นแล้วก็จะได้นำกลับไปทำในพื้นที่ของตัวเองได้ ผลผลิตเหลือจากการรับประทานก็นำมาขายให้ฟาร์มรับซื้อ

การจัดตั้งฟาร์มนั้นอยู่ใกล้ๆ กับแหล่งชุมชนเพื่อที่เขาจะได้มามาทำงานบ่อยๆ อย่างในบางแห่งเป็นกลุ่มของไทยพุทธอาศัยอยู่ท่ามกลางกลุ่มไทยมุสลิม ผู้ไม่หวังดีก็ใช้วิธียุงให้ราชภูมิแตกสามัคคีกัน พระองค์ท่านทรงลงไปช่วย ๓๐ กว่าปี ช่วยให้เข้าทำมหาภินได้ ทรงทำอย่างต่อเนื่อง เช่นเรื่องน้ำ บางบ้านนำส่วนมาก เพราะขาดน้ำมาตั้งนาน ดีที่ช่วงนี้เป็นหน้าฝน จึงพอบรรเทาได้บ้าง

พระองค์ท่านทรงยอมทำทุกอย่าง เห็นด้วยเรื่องพระราชหายใจคนในชาติ ซึ่งเหมือนกับลูกของพระองค์ท่าน ไม่ว่าเตือดร้อนมีปัญหาอะไร เช่นโครงการປະກរังเทียม อำเภอไม่แก่น จังหวัดปัตตานี ชาวบ้านร้องให้ว่าทำมหาภินไม่ได้ เคยทำประมงอยู่ชายฝั่ง ตอนนี้ปลาไม่มี จากนั้นตี ๓ พระองค์ท่านเรียกประชุม ๒ ชั่วโมงว่าจะแก้ปัญหานั้นอย่างไร ซึ่งมีลาเหตุจากawan ลาก่อนรุนดร. ปลดประลพ สุรัสวดี เสนอการกำหนดระยะเวลา

ของการทำประมง คือ ระยะ ๕ กิโลเมตรจากชายฝั่งใช้เครื่องมือตกปลาขนาดเล็ก ระยะ ๕-๑๐ กิโลเมตร ให้ประมงปั่นไฟ และระยะ ๑๐-๑๕ กิโลเมตร awan ลาก่อนรุนดำเนินการ แล้วก็ทิ้งประกรังเทียมเพื่อป้องกันการใช้อวนที่ระยะผิดประเภทไปในตัว และให้ปลาได้อาหารประกรังเทียมนี้เป็นที่หลบภัยลมพายุแรงๆ หรือใช้ชั้งคือทางมะพร้าวถ่วงด้วยปุนซีเมนต์เพื่อให้ปลาเกาะอยู่ชายฝั่ง

พระองค์ท่านรับสั่งว่าอย่างเห็นโครงการนี้เกิดขึ้นก่อนเล็ດฯ กลับ ซึ่งตอนนั้นเป็นวันที่ ๒๔ กันยายน พระองค์ท่านเล็ດฯ กลับต้นตุลาคมทุกฝ่ายรับดำเนินการ นี้คือการแก้ปัญหาให้ไทยมุสลิมโดยตรง ที่ปัตตานี ไม่แก่น สายบุรี หนองจิก อำเภอเมือง ปัตตานี จนถึงตากใบ นราธิวาส พอทั้งไป ๖ เดือน ปลาก็มารวบไว้ ตอนนี้ปลาซุกมาก ชาวบ้านมีกินมีใช้ สามารถนำไปขายได้ กิโลกรัมละ ๒๐๐-๓๐๐ บาทนี่ก็คือตัวพระมหากรุณาธิคุณ

พระองค์ท่านรับสั่งว่าขาดเสาหลัก ตอนเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อยยังไม่ได้สร้างหลักปักฐานพอกลางตากลับแต่กลับแรกขาด ไม่รู้จะทำอย่างไร บางคนเป็นแม่บ้าน พระองค์ท่านก็ทรงเอื้อมพระหัตถ์ลงมาชูชีวิตคนใกล้จมน้ำให้อยู่รอดตัวอย่างอันนี้เป็นประจักษ์พยานอย่างเห็นได้ชัด ประธานกลางมุสลิม OIC เห็นแล้วยังเกิดพระเกียรติว่าทรงช่วยเหลืออย่างเป็นธรรม ไม่เลือกชาติ ศาสนា”

ความต้อนหนึ่งจากหนังสือพระราชบัญชีของเราว่า “เรื่องเล่าจากแผ่นดินใต้ ได้กล่าวถึง “น้ำพระทัยแม่ของแผ่นดิน” ไว้ว่า “หลายต่อหลายข่าวที่มีการกลوبทำร้ายผู้บริสุทธิ์จากผู้ก่อการร้าย ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเป็นที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง และจากข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ เรื่องคุณครู gobunkul รักษา อายุ ๔๗ ปี ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนบ้านตือกอ อำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส ได้จับชีวิตลงด้วยการลอบทำร้ายของ

ผู้ก่อการร้ายในภาคใต้ ได้ทราบถึงพระเนตร พระกรรณ ของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งพระองค์ทรงมีความห่วงใย พลกันธรอุ่นแน่น ได้พระราชทานพวงหรีดและมีพระราชหัตถเลขาทรงยกย่องว่าเป็นครูยอดกตัญญู โดยมีใจความว่า “วังไกลกังวล หัวทิน

วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๘

ถึง คุณแฉล้ม รัญเสวะ คุณแม่ของคุณครู กอบกุลา ผู้ก่อการร้าย

ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๘ ว่า นางสาวกอบกุล รัญเสวะ อายุ ๔๗ ปี ผู้อำนวยการโรงเรียน บ้านตีอกอ อำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส ซึ่ง เป็นบุตรสาวของคุณแฉล้ม รัญเสวะ อายุปีนี้ที่ ๒๕ อำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส ถูกยิงด้วยปืนขนาด ๑๑ มิลลิเมตร ที่กลางหลัง ๒ นัด และที่แขนขวาอีก ๒ นัด นอนเลียชีวิตจนกองเลือดอยู่กลางถนน ระหว่างขับขี่รถจักรยานยนต์กลับไปบ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียน ๗ กิโลเมตร ในตอนพากกลางวันเพื่อป้อนข้าวคุณแม่ซึ่งเป็นอัมพาต เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวนี้ด้วยความสลดใจ และขอแสดงความเสียใจกับคุณแฉล้ม รัญเสวะ ที่ต้องสูญเสียบุตรสาวในคราวนี้ด้วย คุณครูกอบกุลา เป็นบุคคลที่สมควรได้รับการยกย่อง เป็นแบบอย่างของครูที่มีความกตัญญูต่อคุณแม่ผู้มีพระคุณ แต่ต้องมาถูกคนร้ายลองลับลังหารอย่างโหรุณโดยไม่มีเหตุทางต่อสู้ คุณครูกอบกุลา เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นว่า ตนเองเป็นครูสตรี สร้างแต่คุณงามความดี ในการทำหน้าที่อบรมลั่งสอนเด็ก ไม่เคยคิดร้ายต่อผู้ใด คงจะไม่มีใครทำร้าย แต่เหตุการณ์ที่เป็นเช่นนั้นไม่ ผู้ก่อการร้ายไม่เคยคำนึงถึงคุณงามความดีของบุคคลที่ทำงานเลี้ยงลูกเพื่อสังคม เห็นชีวิตผู้บริสุทธิ์เหมือนผักปลาจะฆ่าเสียเมื่อไหร่ก็ได้

ข้าพเจ้าทราบดีว่า ครูที่ทำงานอยู่ในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ เลี้ยงลูกทำงานเลี้ยงอันตรายตลอดเวลา

เพื่อที่จะทำหน้าที่อบรมลั่งสอนเด็กๆ ให้เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศไทย จากการไปของคุณครู กอบกุล รัญเสวะ ครั้งนี้ นับเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของครอบครัวคุณแฉล้ม รัญเสวะ

ข้าพเจ้าจึงขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งมา ณ โอกาสนี้ และขอแจ้งให้ทราบว่า ถ้าแม้มีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะพอให้การช่วยเหลือแก่ปัญหา ความเดือดร้อนของคุณแฉล้ม เป็นการตอบแทนคุณงามความดีของคุณครูกอบกุลา ได้บ้าง ก็ขอให้บอกไปให้ทราบ ข้าพเจ้าพร้อมจะให้การช่วยเหลือตลอดเวลา”

ลงพระนามาภิไธย “สิริกิติ์”

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถได้มีพระราชดำรัสต่อหน้าคณะบุคคลประกอบด้วย คณะลูกเสือชาวบ้าน สมาชิกไทยอาสาป้องกันชาติ สมาชิกราษฎร อาสาพัฒนาป้องกันตนของ สมาชิกกองหนุนรักษาความมั่นคงของชาติ สมาชิกราษฎรอาสาสมัครพิทักษ์ป่า สมาชิกอาสา รักษาหมู่บ้าน ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย ตอนหนึ่งว่า

“พวกเราคนไทยทั้งหลาย พลังทั้งหลาย เหล่านี้ช่วยกันรักษาภูมายให้มีความคึกคักลีทีได้โดยไม่ต้องถืออาวุธอะไรเลย เพื่อจะนำความสงบ สุขคืนมาสู่พื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเร็ว ช่วยให้พื้นดินคนไทยผู้บุริสุทธิ์ได้ประกอบสัมมาอาชีพ และมีชีวิตอยู่ในผืนดินเกิดอย่างปลดภัย

ถ้าทุกคนสามารถทำได้เช่นนี้ รวมใจกัน รวมใจรวมหัวคิด รวมพลังกัน ประธานออกไปว่า การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่เราอยู่เฉยไม่ได้ เพราะเป็นการกระทำที่เป็นผลร้ายอย่างยodicเยี่ยม ผลร้ายอย่างสาหัสแก่ประเทศชาติของเรา ซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้สถาบันไว้แล้วว่า จะปกป้องประเทศชาติ ถ้าทุกคนทำได้เช่นนี้ทุกหมู่บ้านก็จะอุ่นใจ เพราะเราต่างดูแลซึ่งกันและกัน

ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ข้าพเจ้าหวังให้ประเทศไทย
ของเรากลับเป็นดินแดนแห่งความสงบสุข และมี
รอยยิ้มเหมือนแต่ก่อน..."

ความสูญเสีย ความพลัดพราก จากลิงที่รัก^ย ย่อมนำมาซึ่งความทุกข์โศกโดยเฉพาะคนเป็น^{พ่อแม่}ที่ลูกต้องกลายเป็นเหี้ย แล้วเสียชีวิต^ล สังเวยความอําบัติของพวกราชที่มีจิตใจเหี้ยมโหด^ด ผิดมนุษย์ แต่ความทุกข์จากความสูญเสียของ^ต แต่ละครอบครัวคงไม่สามารถเยียบได้ แม้เพียง^ร เชเชเลี้ยวความทุกข์พระราชนฤทธิ์ของสมเด็จ^ร พระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถไม่จํะเป็น^ร ไทยพุทธ ไทยมุสลิม หรือคนไทยที่นับถือครรภาร^ร เลื่อมใสในศาสนาใด แต่ที่แน่ๆ ทุกคนคือคนไทย^ร คือลูกของแผ่นดินไทย"

นอกจากนี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ยังทรงเอ้าพระทัยใส่ในกิจการด้าน^ร สาธารณสุข โดยทรงดำรงตำแหน่งสภานายิกา^ร ลภากาชาดไทย ต่อจากสมเด็จพระพันวัสสายิกาเจ้า^ร ที่เล็งจสววรคต เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๘ พระบาท^ร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงแต่งตั้งให้สมเด็จพระ^ร บรมราชินี ดำรงตำแหน่งสภานายิกาลภากาชาด^ร ไทยสืบต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ ลิงหาคม ๒๕๕๙ พระ^ร องค์ท่านทรงอุทิศพระองค์ปฏิบัติพระราชภารกิจ^ร ด้านนี้อย่างเต็มกำลัง และหากทรงเล็ດจฯ เยือน^ร ต่างประเทศ ก็จะทรงถือโอกาสเด็จฯ ทดสอบ^ร ผลประโยชน์^ร กิจกรรมทางการอาชญากรรมของประเทศไทย^ร เพื่อทรงนำ^ร มาปรับปรุงกิจการลภากาชาดไทยอยู่เสมอ^ร นอกจาก^ร จากปวงชนชาวไทยแล้ว บรรดาชาวต่างชาติซึ่ง^ร เป็นประชาชนของประเทศไทยเพื่อนบ้านที่ต้อง^ร อพยพลี้ภัยเข้ามายังแผ่นดินไทยเป็นจำนวนมาก^ร ในอดีต ก็ยังได้รับพระมหากรุณาธิคุณ โดยทรง^ร พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ลภากาชาดไทยร่วมมือ^ร กับลภากาชาดสากลในการช่วยเหลือผู้อพยพเหล่านั้น^ร และพระราชนครูเข้าไปสอนวิชาชีพให้แก่^ร ผู้อพยพ^ร นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณต่อผู้หนีร้อน^ร มาพึงยืนอย่างหาที่สุด^ร การดังกล่าวได้เป็นที่

ประจักษ์ต่อประชาคมโลก องค์กรระหว่างประเทศต่างพากันยกย่องและทูลเกล้าถวาย^ร รางวัลและปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์เป็น^ร จำนวนมากแด่สมเด็จพระนางเจ้าลิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ อาทิ

● องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ทูลเกล้าฯ ถวายเหรียญ^ร ชีเรล เทิดพระเกียรติในฐานะที่ทรงยกฐานะของ^ร ลัตรีให้มีระดับสูงขึ้นและทรงเป็นผู้ "ให้โดย^ร ไม่เลือกที่รักมากที่ซึ้ง" (๑ พฤษภาคม ๒๕๗๒)

● มหาวิทยาลัยทัฟล์ จำกัด ลัตซ์ แมลชาซูเซต์ล์^ร ลัตซ์ อเมริกา ทูลเกล้าฯ ถวายปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์^ร สาขามนุษยธรรมในฐานะที่^ร ทรงยกระดับฐานะการครองশিখ^ร ของประชาชน^ร และช่วยบรรเทาทุกข์ของเด็ก (พ.ศ. ๒๕๗๓)

● ลัพพันธ์พิทักษ์เด็กแห่งนគนิวยอร์ก^ร ลัตซ์ อเมริกา ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลบุคคลดีเด่นด้านพิทักษ์เด็ก (๙ พฤษภาคม ๒๕๗๔)

● สถาบันเอเชียโซไซตี้แห่งกรุงนิวยอร์ก^ร ลัตซ์ อเมริกา ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้าน^ร มนุษยธรรม (๑๔ มีนาคม ๒๕๗๔)

● มูลนิธิคุ้มครองลัตว์ป่าของโลก^ร สดุดี เทิด^ร พระเกียรติในฐานะบุคคลดีเด่นด้านอนุรักษ์ลัตว์ป่า (๑๙ พฤษภาคม ๒๕๗๕)

● ราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งลอนดอน^ร ประเทศไทย^ร ได้ทูลเกล้าฯ ถวายสมाचิกภาพ^ร กิตติมศักดิ์^ร ซึ่งสถาบันแห่งนี้เคยมอบให้แก่^ร ผู้ที่เป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ดีเด่นซึ่งเป็นที่^ร รู้จักระดับโลกเท่านั้น (๑ พฤษภาคม ๒๕๗๖)

● ศูนย์ศึกษาการอพยพ (CMS)^ร ที่มี^ร สำนักงานใหญ่อยู่ที่มลลัตซ์นิวยอร์ก^ร ลัตซ์ อเมริกา^ร กราบบังคมทูลเชิญเล็ดจฯ^ร ไปทรงรับรางวัลความ^ร ช่วยเหลือผู้ลี้ภัย^ร ด้วยการที่ทรงส่งเสริมด้าน^ร มนุษยธรรมแก่ผู้ลี้ภัยนับล้านคนที่หลังไฟลเข้าสู่^ร ประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ (๒๙ มีนาคม ๒๕๗๗)

ฯลฯ

ในวิโรกาสอันเป็นมิ่งมงคลสมัยที่สมเด็จพระนางเจ้าลีลาวดี พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมายุครบ ๙๗ พรรษา พระผู้ทรงเป็น “สมเด็จแม่แห่งแผ่นดิน” ราชอาณาจักรไทยแห่งนี้โดยแท้ ปวงข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายพระพรชัยมงคล ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน มีพระราชนมีประสังค์จำنجหมายสิ่งใดของจัลลัมฤทธิ์ ทรงสถิตเป็นมิ่งขวัญเคียงคู่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงจิรัชติการเทโภณ..ที่หมายก้า ໂທຖາມหาราชินี. ແ

อ้างอิง

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2552). สมเด็จพระนางเจ้าลีลาวดี พระบรมราชินีนาถ. http://th.wikipedia.org/wiki/Queen_sirikit ค้นคืนเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2552.

แพพล บุณทับ, พลเอก. (2548). พระราชกรณีย์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในเรื่องเล่าของ พลเอกแพพล บุณทับ รองสมุหราชองครักษ์, หนังสือ พระราชกรณีย์ของเรา เรื่องเล่าจากแผ่นดินใต้ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๑๒ ลิงหาด ๒๕๔๘ อ้างถึงใน http://queen.kapook.com/queen_activity03.php ค้นคืนเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2552.

น้ำพระทัย แม่ของแผ่นดิน. (2548). http://queen.kapook.com/queen_other02.php ค้นคืนเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2552.

สำนักราชอาชีวศึกษา. http://www.ohmpps.go.th/searchresult.php?quick_type=photo&book=BB2550902 ค้นคืนเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2552.

เข้าใจระบบเศรษฐกิจจากความ

● ดินพิน รักพงษ์โศก

สังคมนิยม คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณให้เพื่อนบ้าน ๑ ตัว คอมมิวนิสต์ คุณมีความยั่ง ๒ ตัว รักษาเอาไปหมดทั้ง ๒ ตัว และให้มความคุณบ้าง

ฟาร์ซิสต์ คุณมีความยั่ง ๒ ตัว รักษาเอาไปหมด และขยายنمให้คุณบ้าง

นาเชี คุณมีความยั่ง ๒ ตัว รักษาเอาไปทั้ง ๒ ตัว และยังคุณ

บูโรแครต คุณมีความยั่ง ๒ ตัว รักษาเอาไปทั้ง ๒ ตัว ยังพยายามหนึ่ง รีดนมตัวที่เหลือ และก็จะเล่ายังไง ประโยชน์จากนมที่ได้มา

ทุนนิยม คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณขายไป ๑ ตัว และเอาเงินซื้อพ่อความมา ฝูงความเพิ่มขึ้น เศรษฐกิจขยายตัว คุณขายฝูงความได้เงินมา แล้วก็เกี้ยญอย่างดุจด้วยตัวเอง

เอกชนอเมริกัน คุณมีความยั่ง ๒ ตัว ขายไป ๑ ตัว และบังคับให้ตัวที่เหลือผลิตนมในปริมาณเท่ากัน ๔ ตัว ผลิตต่อมาก็จ้างที่ปรึกษา marrow เคราะห์ว่าทำไม่ความจึงตาย

เอกชนรั่งเศส คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณนัดกันให้มีประทั่ง ก่อจลาจลกีดขวางถนน เพราะว่าคุณต้องการความยั่ง ๓ ตัว

เอกชนญี่ปุ่น คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณออกแบบและปรับแต่ง จนมันมีขนาดเล็กเท่ากัน ๑ ใน ๑๐ ของความขนาดธรรมชาต แต่ผลิตนมได้ ๒๐ เท่าของความปกติ แล้วคุณก็สร้างตัวละครการ์ตูนชื่อว่า “Buffkinon” ขายไปทั่วโลก

เอกชนเยอรมัน คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณรีเอ็นจิเนียร์มันจนมีอายุ ๑๐๐ ปี กินอาหารเดือนละครั้งและรีดนมตัวเอง

เอกชนรัสเซีย คุณมีความยั่ง ๒ ตัว คุณนับมันและพบว่ามี ๕ ตัว คุณก็นับมันอีกครั้งพบว่ามี ๕๒ ตัว และคุณก็นับมันอีกจนพบว่ามี ๒ ตัว คราวนี้คุณหยุดนับและเปิดเหล้าอดก้าวีกขวด

เอกชนสวีส คุณมีความยั่ง ๕,๐๐๐ ตัว ไม่มีตัวใดเป็นของคุณเลย แต่คุณเก็บเงินจากเจ้าของเป็นค่าดูแล

เอกชนจีน คุณมีความยั่ง ๒ ตัว มี ๓๐๐ คนรุมเริดนมคุณประกาศว่าคุณมีการจ้างงานเต็มที่ แต่ความหมายของคุณมีผลิตผลสุกดยอด และจับผู้สื่อข่าวที่รายงานสถานการณ์จริงเข้าคุก

เอกชนอินเดีย คุณมีความยั่ง ๒ ตัว เลี้ยงเอาไว้เทิดทูนบุชา

เอกชนอังกฤษ คุณมีความยั่ง ๒ ตัว ทั้ง ๒ ตัวบ้าหมด (โรคบ้าเป็นที่รู้จักกันครั้งแรกในอังกฤษ)

เอกชนอังกฤษ ทุกคนคิดว่าคุณมีความหลายตัว คุณบอกว่าคุณไม่เวรี แต่ไม่เวรีครอว์คุณดังนั้นจึงถูกบอมบ์แหลกยับเยิน ถูกบุกยึดประเทศ เถื่องกระแสน้ำที่ร้ายแรงไม่เจอ

เอกชนไทย คุณมีความยั่ง ๒ ตัว ตัวหนึ่งลีดแดง ๒ ตัว หนึ่งลีเหลือง ๑ วัน ๑ มันไม่ยอมให้น้ำนม เอาแต่วิ่งเอากาชอกัน จนฟาร์มคุณพังวายวอด

บุญนิยมของชาวอาโศก คุณมีความยั่ง ๒ ตัว ให้เพื่อนบ้านทั้ง ๒ ตัว (ถ้าเขามีกินความ) ให้เขามาล้างใจให้กินหญ้าร้อนบ้าน เมื่อมีลูกหลานความ ก็แยกให้คนอื่น ๆ (คนที่ไม่กินความ) ต่อไป เกือกถูกกัน แบ่งปันกัน ช่วยกันดูแล ไม่ทำร้ายกัน ความยั่ง ๑ ชีวิตเท่ากับคน. ແ

จากใจถึงใจ

“เรากิดอะไร” จะครบรอบ ๑๕ ปี ในฉบับที่ ๒๓๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ นี้ เพื่อสื่อถึงนิยมของคุณมวลชนชาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จังจะจัดพิมพ์หนังสือ “ถ้าอย่างนี้ล่ะ การเมืองใหม่เมีย” มอบเป็นบรรณาการแด่ท่าน

“ถ้าอย่างนี้ล่ะ การเมืองใหม่เมีย” ..ร้อยเรียงเอกลักษณ์สาระลัจจุของ การเมืองในระบบประชาธิปไตยนานแท้ ซึ่งก็คือการเมืองใหม่คืนสู่การเมืองของนานแท้ด้วยเดิม...ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน อันยืนยันรองรับหลักธรรมของพระบรมศาสดา ผู้ทรงสถาปนาการเมืองอาริยะอันมีจุดมุ่งหมายเพื่อพุทธศาสนาพิถายะ (พระโพธิชนน์แก่มวลมนุษยชาติ) พุทธศาสนาพิถายะ (ความสุขของมวลมนุษยชาติ) อย่างแท้จริง

การเมืองไทยยุคหลังฯ แปรผันเป็นพลาญเมืองหนักหนาสาหสัจจะวาระต้องชำระล้างโดยธรรมฤทธิ์ ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก่ลังค์ด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เรากิดอะไร”	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าอย่างนี้ล่ะ การเมืองใหม่เมีย”
ขนาดหนังสือ ๑๕๐ คูณ ๒๓๐ มม.	ขนาดหนังสือ ๑๕๐ คูณ ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๙,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๗,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๙๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๙,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แบบพรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาพรี ๒ ครั้ง

ลังของโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศิลสินิ น้อยอินตี๊ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๔ กด ๑, ๐๘-๑๒๕๓-๓๖๗๗

นางสาวสุสี่รี สีประเสริฐ โทร. ๐๘-๕๗๓๒-๔๗๑๑

- สำนักพิมพ์กัลลันแก่น ๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๔, แฟกซ์ : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๔ กด ๐

ตอนนี้ไปที่ไหน ผู้ที่สนใจปัจจุบันทรีย์ เอเอล ทีวี มักจะชวนชมคุย ถ้าความคืบหน้าเสมอ ร้าว กับว่า ผลได้แปรสภาพตัวเองเป็นพ่อค้าปัจจุบัน ไปเรียบร้อยแล้ว จากการที่เคยเป็นพ่อ แม่ แม่ กับ การเมือง เป็นนักปฏิบัติธรรม

โรงเรียนผู้นำแห่งน้ำทรายฯ พื้นที่ในเมืองกาญจน์ ฝันตอกพรมฯ เป็นประจำเกือบทุกวัน แม้จะไม่ได้นำฝันมาตุนไว้ในสระมากๆ แต่พืชชอบเหมือนมีเทวดาช่วยรดน้ำให้อย่างสม่ำเสมอ ถ้าเขียว กระเจ็บ และชาชีงเพิ่งหว่านลงไปใหม่ๆ แหงกัน ก็อกเป็นการใหญ่

เมืองไทยบางปีมีฝันน้อยหรือฝันตอกผิดๆ ดู กาก ทำให้พืชเสียหาย ก็ยังดีกว่าอึ้งห่าย ประเทศ บางประเทศเป็นเจ้าของบ่อ น้ำมันร่วมมือกัน ภาระ ถึงจะบรรมิดให้ พื้นดินที่เป็นทะเลรายมีดันไม่เขียวๆ บ้าง แต่ก็ไม่สามารถทุ่มเงินกลั่นน้ำ ทะเลเป็นน้ำจืดไปปลูกข้าวเป็นแสนๆ ไร่เลี้ยงพลเมือง

ปีที่แล้ว กษัตริย์ชาอดิอาระเบียจัดงานใหญ่ เฉลิมฉลองข้าวจรวดแรกที่ได้จากการไปลงทุน ปลูกในประเทศไทย เป็นการบันทึกความร่วม เป็นหลักฐานว่า นับเป็นเวลา ๓ ปีติดต่อกันจนถึง เวลานี้ นักลงทุนต่างชาติได้เช่าและซื้อที่ดิน ประเทศไทยจำนวนเป็นจำนวนถึง ๑๒๐ ล้านไร่ เพื่อ ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร

ข่าวที่ว่าเศรษฐีน้ำมันอาหรับจะมาลงทุนทำ เกษตรในเมืองไทยจึงไม่ใช่ข่าวโคมลอยแต่อย่างใด ถ้ารัฐบาลยังไม่ช่วยอย่างจริงจัง ปล่อยให้ชาวไร่ ชาวนาภัยจนอย่างนี้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนขายที่ หรือให้เช่าแก่คนต่างชาติเป็นว่าเล่น แล้วอะไรจะ เกิดขึ้น

“ทุกคนหวังพึ่งผู้ บริหาร
แต่ท่านกลับบริการ บได้”

● ป้ายเอเอลทีวี ตราขวัญดิน ถูก แล้ว ดี

เนื่องจากปัจจุบัน ตราขวัญดิน ทั้งถูก ทั้งดี และ หลายคนเป็นห่วงไม่ต้องการให้อเอเอลทีวี จอดับ จึงช่วยกันอุดหนุนมากเกินคาด เดือนมิถุนายนซึ่ง เป็นเดือนแรกที่เริ่มขายปัจจุบัน ขายได้ ๑,๗๗๗ ตัน เดือนกรกฎาคม ยังไม่ทันสิ้นเดือนดีขายได้มาก กว่าเก่า ๔๐๐ ตันเช่น

หลายครั้งผมต้องขับรถกรอบวงบรรทุกปัจจุบัน ถูกต้องตามใบอนุญาตอยู่ๆ แม้จะไม่ได้ทำผิด อะไรเลย พอดุมหดูรถตามคำสั่ง ตำรวจก็ทำ ตามธรรมเนียมเดิมรีเข้าหาด้วยสีหน้าบึ้งตึงทำยัง กับผมเป็นอาชญากร เมื่อเข้ามาใกล้หน้ายิ้มได้ ก็ ตกใจนิดหน่อย เปลี่ยนเป็นหน้ายิ้ม ๆ ยกมือแตะ กระบังหมากทำความเคารพ แล้วทักทายด้วย คำพูดที่ไม่ได้เตรียมไว้ก่อน ด้วยถ้อยคำที่ไม่ซ้ำกัน

เช่น

“เจ้านาย เจ้านาย ทำไมขับเองล่ะครับ”
เรียกพมเป็นเจ้านายไปเลย หรือพูดว่า

“ยังแข็งแรงดีอยุ่นะครับ”

บางที่ไม่รู้จะพูดจะถามเรื่องอะไร ก็เอ่ยถึง
ลมฟ้าอากาศ

“ที่โรงเรียนผู้นำฝันตกลิ่มครับ”

คำพูดต่าง ๆ ของตำรวจไม่เห็นจะเกี่ยวกับ
การโบกมือให้ผู้หลุดรัฐ เตือนภัยก่อนหนึ่ง
คิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรกับผู้ต้องขัง เมื่อบังคับให้ผู้
หลุดรัฐแล้วก็ต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ยืนมือ
ทั้งสองอ้อมกอดด้วยแวงตาขึ้นแย้มแจ่มใส

“ขอจับมือหน่อยครับ”

แล้วก็ทำเหมือนอย่างตำรวจคนอื่น ๆ คือ
ทำความเคารพผู้ต้องขัง พร้อมกับเชิญให้ผู้
ขับรถต่อ

เมื่อสามเดือนก่อน บริษัทที่มีอาชีพ ทำหุ่น
ตำรวจ ขาย ได้ทำหุ่นสือถึงบริษัทใหญ่ ๆ ขอให้
ช่วยกันบริจาคเงินสร้าง ตำรวจหุ่น ทำด้วย
ไฟเบอร์ ราคาตัวละ ๒ หมื่นบาท นายตำรวจชั้น
ผู้ใหญ่คงเห็นด้วยว่าตามแยกต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ
ตำรวจมีไม่พอ ต้องแก้ด้วยวิธีนี้

● ตำรวจ ในแผ่นดิน !!!

หากมีเพลงร้องถวาย “ตำรวจนดี มีไหม ใน
แผ่นดิน” ผู้จะตอบทันที “มีครับ มีเยอะเลย
ตำรวจนุ่น” ใจล่ะ

เพลงมาร์ชตำรวจนี่ว่า “เรอาอยู่ใน ประชา
อุ่นใจทั่วโลก” ใช่ได้เฉพาะกับตำรวจนุ่นเท่านั้น
สำหรับตำรวจนี่มีชีวิตชีวาต้องเปลี่ยนเนื้อร้องเป็น
“เรอาอยู่ใน ประชาชุมชนใจทั่วโลก”

อาจารย์ เจิมศักดิ์ ปั่นทอง เข้าใจเชิญผู้หลัก
ผู้ใหญ่ในวงการต่าง ๆ มาสนทนากับความรู้แก่
ประชาชน พอมีเรื่องเกี่ยวกับตำรวจนามา ก็
เรียนเชิญ ท่านพลตำรวจออก ประทิน สันติประภาพ
อดีตอธิบดีกรมตำรวจน และ ท่านพลตำรวจออก
วสิษฐ์ เดชกุญชร อธิตรองอธิบดีกรมตำรวจน
ออกให้ทั่วโลกน้ำใจ เมื่อกลางเดือนกรกฎาคม
ที่ผ่านมา เป็นที่อภิเษกทั่วบ้านทั่วเมือง

รายการนั้นเกือบทุกห้องคำที่ถามและตอบ
น่าสนใจทั้งนั้น ประชาชนอย่างเรา ๆ ไม่รู้มา
ก่อนเลย เช่นตอนหนึ่งอาจารย์ เจิมศักดิ์ ถาม
เรื่องตำรวจนุ่นผู้น้อยต้องลงส่วยให้นายตำรวจนุ่น
ผู้ใหญ่ ท่านพลตำรวจอุบลราชธานี ปฏิเสธว่าไม่ใช่
ลูกน้องไม่ได้ลงส่วย เจ้านายบังคับเอาเลย ว่า
เดือนนั้นเดือนนี้จะต้องหาเงินให้เท่าไร

มีนาเล่าเจ้าจึงถูกตำรวจนิดไดบอย ๆ ถ้า
ไม่หาเงินให้ผู้ใหญ่ ก็อยู่ไม่ได้

อะไร ๆ ที่ไม่ดีมักจะเกิดจากตำรวจนุ่นนั้น
คงไม่มีใครคิดมาก่อนว่า พิธีกรโทรทัศน์ลาว ๆ
หน้าตาแฉล้มแซมช้อย จะตกเป็น ผู้ก่อการร้าย
โดยตำรวจนายกไปรับข้อกล่าวหา อย่าง คุณวัศมล
(ปุ้ย) คุณแอน (จินดารัตน์) คุณแอ้ม (สโรชา) และ^๔
คุณปอง (อัญชลี) ลาว ๆ เหล่านี้เป็นพิษเป็นภัย

● โฉมหน้าผู้ก่อการร้าย !!!

ต่อชาติบ้านเมือง ยิ่งกว่าโลรีได้ที่มาพากเราตาย รายวันเลี้ยงอึก

โจร ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และบาง อำเภอของลงตลาดเหี้ยม胺ทิตแคนไนก์เป็นได้แค่ “ผู้ก่อความไม่สงบ” เท่านั้น หาเทียบชั้นกับ ลัว ๆ “ผู้ก่อการร้าย” ได้ไม่

“ผู้ก่อการร้าย” โทษอย่างอื่นไม่มี มีโทษ เพียง ๒ สถานที่เท่านั้น คือ ถูกจำคุกตลอดชีวิต หรือ ถูกประหารชีวิต

คุณ มาลีรัตน์ อุดติ ส.ว. และคุณ แล่มศรี

ประธานสหภาพการบินไทยก็เป็นผู้ก่อการร้ายหญิง ด้วย โครงการขึ้นพูดบนเวทีพันธมิตร สำรวจหาว่า เป็น ผู้ก่อการร้าย หมวด

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม เราไปที่ஸ์โนร์ต์ร์วัล ไม่ได้ไปรับฟังข้อกล่าวหาแต่ไปโดยเดียว “หมายเรียก ก่อการร้าย” ตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม ผู้พำนุญที่อยู่ในระดับ “หัวหน้าผู้ก่อการร้าย” ไปด้วย อุตสาห์ลาโรงเรียน ๑ วันไปเยี่ยมสำรวจ ว่าสำรวจ ไม่แน่จริง ไม่กล้าออกหมายเรียก ปล่อยให้ “หัวหน้า” ลอยนวลอยู่ได้อย่างไร

- ผู้ก่อการร้าย
- มีโทษเพียง ๒ สถานที่เท่านั้น
- คือ ถูกจำคุกตลอดชีวิต
- หรือ ถูกประหารชีวิต

ในระหว่างการชุมนุม เมื่อถึงเวลาโซเชียลเชิญ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย พบ กับประชาชน “หัวหน้า” ที่วันนั้นออกเดินนำหน้า ทันที (โดยมีผู้ก่อการร้ายไปติด ๆ) พูดปลูก ประชาชนบ่อบอย ๆ บอยก่อการร้ายแกนนำเลี้ยงอึก

“มาทำหน้าที่ ใช้หนึ้นแผ่นดิน และ มาทำบุญ” เด็กชาย บอลล์ วันนั้นพอกอาวุธลงคราม ติดตัวไปด้วย ให้ล้มบทบาทหัวหน้าผู้ก่อการร้าย

ท่านผู้ช่วยผู้บัญชาการสำรวจแห่งชาติ ขึ้น เวทีพันธมิตร สร้างประกายการณ์ใหม่ การชุมนุม

ปี ๔๙ เป็นเวลา ๓๓ วัน และ ๑๕๓ วันในปีที่แล้ว ไม่เคยมีนายตำรวจในราชการคนไหนกล้าขึ้นเวที พ้นอธิบดีเลย

●ท่านผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขึ้นเวทีพ้นอธิบดี

ท่านรับผิดชอบโดยตรงในการสอบสวนผู้ต้องหาคดีก่อการร้าย จะสอบสวนพวกรเรา ๓๖ คน แต่กลับยืนยันเต็มปากเดิมคำว่าพวกรเรา เป็น “ผู้ก่อการดี” ถ้าเข่นนั้นออกหมายเรียก ร้ายแรงอย่างนั้นได้อย่างไร ท่านคงจะตอบเลียง ๆ ไปตามเรื่องถ้ามีใครถาม

เหมือนที่ผมเจอเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคมปีที่แล้ว ที่จับผมไปภักดิ์ให้ทีกองบังคับการตำรวจตะราเวนชายแดนจังหวัดปทุมธานี เพื่อส่งไปขังต่อที่เรือนจำลادยาว

พอผลถูกกักตัวได้ไม่นาน ก็มีตำรวจโทรศัพท์พูดกับผมโดยตรง

“อาจารย์ครับ ผมเป็นลูกศิษย์อาจารย์ ผมเคยไปเรียนที่โรงเรียนผู้นำ ผม พลตำรวจโท สุชาติ เมื่อตนแก้ว เป็นผู้บัญชาการตำรวจครบาล ตรวจจะให้เกียรติ อาจารย์อย่างเต็มที่ครับ”

“ให้เกียรติภาษาอะไร ทำไมออกหมายจับว่า ผมเป็น กบฏ”

“ผมไม่ได้ออกหมายครับอาจารย์ คนอื่นออกต่างหาก”

ท่านผู้อ่าน “เรากิดอะไร” บางท่านคงจำได้ ตอนที่เรารำบูรณ์ในทำเนียบ เขาออกหมายจับ

ข้อหา กบฏ เรียกสั้น ๆ ว่า “หมายกบฏ” เรา อุทธรณ์ตามขั้นตอนของกฎหมายไม่ออกไปมอบตัว อย่างจะจับก็เข้าไปจับในทำเนียบ เรายังรอมีที่จะให้จับซึ่งจับไม่ยากเลย ทุกคืนเวลาประมาณ ส่องหุ่มเครื่องแกนนำ ๕ คนขึ้นเวทีจับที่เดียวได้ หมดเลย ตำรวจเจอไม่นั้นเข้าก็ไม่กล้า

วันเลือกผู้ว่าฯ กทม. ๕ ตุลาคม ผมต้องออกไปเลือกตั้ง เพราะผมเคยเป็นผู้ว่าฯ มา ๖ ปี เป็นผู้อำนวยการเลือกตั้งในกรุงเทพฯ มาตลอด สนับสนุนให้ชาวกรุงออกไปเลือกตั้ง ส.ส., ส.ก. (สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร) แล้วคราวนี้ผมจะไม่ไปลงคะแนนเลือกตั้งได้อย่างไร

ก่อนออกจากที่ชุมนุมในทำเนียบไปลงคะแนน ผมบอกคุณอัญชลีว่าหากมีข่าวผมถูกตำรวจจับ อย่าเพิ่งรายงานข่าวให้ประชาชนทราบ รอไว้ให้ผมถูกขังเรียบร้อยแล้วก่อน เราไม่ต้องการให้พันธมิตรตามไป เราไม่ต้องการพาผู้คนไปกดดัน ตรวจหรือกดดันเรื่องจำให้ปล่อยตัว เพราะเรา เป็นพันธมิตร ไม่ใช่ อันธพาล

นายเตรียมหาคนไปประกันตัวแต่ผมไม่ยอม เพราะผมไม่ใช่ กบฏ ผมต้องการประท้วง หมายกบฏ ถูกขังตัวแล้วเข้าวันที่ ๕ พฤหัสบดี ๗ ตุลา ศาลท่านก็ประกาศยกเลิกหมายกบฏ

คราวนี้เปลี่ยนจาก กบฏ มาเป็น ผู้ก่อการร้าย ผลสุดท้ายจะออกมาอย่างไรไม่รู้

หนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” เคยลงบทกลอน อธิบายลักษณะของพันธมิตร ตอนหนึ่งว่า

“.....
ทรหด อดทน ยึดสัมมั่น
ไยพื้น้อง ทุกธานี พลีชีวัน
อุดมการณ์ จึงตรงกัน ไม่ห่วนใจ
นีคือการ “อาจารย์ชั้นนี้”

ต้องหยดยื่น “ตุลาการ ภิวัฒน์” ได้
ป้อง “องค์กร อิสระ” ชั้ดภัย
เพื่อ “ประชา มีปั้ตเตย” เพริศไฟบูลย์
ปราบเหล่าโจร บลันแพร์ดิน ให้ลื้นชาติ
ตัด “วงจร อุบاثร์” เด็ดขาดสูญ

**นิติรัฐ ดำเนินฯ รัฐธรรมนูญ
ทั้งหมดทุน “การมี ส่วนร่วม” นอกสภा”**

สำรวจบรรยายความผิดกฎหมายก่อการร้ายของพวกรเรา ๓๖ คนว่า พุดปราศัยปลุกระดมประชาชนทั้งที่อยู่หน้าเวทและชุมการถ่ายทอดโทรทัศน์อยู่ที่บ้านตลอด ๒๔ ชั่วโมง มีส่วนกันตั้งแต่ ๑๐ คนขึ้นไป ใช้กำลังประทุษร้าย และชี้แจงว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ก่อการร้าย ร่วมกันบุกรุกทำให้เลี้ยทรัพย์ทำให้เครื่องบินหยุดบิน....

● มองให้ลึกซึ้ง เราก็อผู้ก่อการด้วย (จริง ๆ นะจะบอกให้)

พุดปราศัย่นะจริง นอกนั้นเท็จหมด จึงต้องไปโดยเด็ดขาด

ในหมายเรียก สำรวจยังพรอนนาไว้อย่างน่าขำว่า พันธมิตรมีท่อนไม้ ท่อนเหล็ก ไม้เบลสอลล์

และไม่ติกอร์ฟเป็นอาวุธ อาวุธดังกล่าวสร้างความตื่นตระหนกตกใจต่อผู้โดยสาร และเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในอาคารผู้โดยสารของสนามบิน ต้องหลบหนีออกจากอาคาร เพราะความหวาดกลัว

บรรยายว่าผู้โดยสารที่สนามบินสุวรรณภูมิขวัญอ่อนที่สุดในโลก

เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม แกนนำพันธมิตรประชุมด่วนแล้วแตลงต่อสื่อมวลชน ผู้พูดกับสื่อมวลชนเป็นคนแรก เรื่อง การถวายถวีก้า ขอพระราชทานอภัยโทษให้คุณทักษิณว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก กระทบต่อสถาบันเบื้องบน กระทบต่อกระบวนการยุติธรรม และ กระทบต่อความมั่นคงของประเทศไทย รัฐบาลจะต้องใช้สื่อทั้งหมดชี้แจงให้ประชาชนทราบว่า ไม่บังควรอย่างยิ่งที่จะมีการรวมรายชื่อถวายถวีก้า

รัฐบาลควรจะชี้แจงนานา民族 และแม้ชี้แจงวันนี้ก็ยังไม่สาย

เรื่องที่สองคือเรื่องปราสาทพระวิหารรัฐบาลจะต้องรับประการศักดิ์ในการลงนามในแตลงการณ์ร่วมระหว่างไทยกับเขมร ซึ่งทำกันตั้งแต่สมัยรัฐบาลหุนเซิด เพราะถ้าอยู่เฉยๆอย่างนี้ประเทศไทยจะเสียดินแดนมากมาย รวมทั้งทรัพยากร น้ำมันและแก๊สใต้ทะเลในพื้นที่ทับซ้อน (เฉพาะแก๊สอย่างเดียวก็มีมูลค่าถึงประมาณ ๕ ล้านล้านบาทเศษ)

ผลเริ่มปรากฏขึ้นแล้ว เมื่อวันเดือนกรกฎาคม นายอุนเชน นายกรัฐมนตรีเขมรได้อนุญาตให้กลุ่มบริษัทนำมันฝรั่งเศส เข้าสำรวจแหล่งแก๊ส และนำมันในอ่าวไทย บริเวณพื้นที่ทับซ้อน โดยไม่ได้แจ้งให้ประเทศไทยทราบ หรือขอความเห็นชอบจากประเทศไทยในฐานะเป็นเจ้าของร่วม

กลุ่มภาคีเครือข่ายติดตามสถานการณ์ กรณีปราสาทพระวิหาร นำโดย หม่อมหลวง วัลย์วิภา จรุณโรจน์ นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญของสถาบัน

ไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ไปประท้วงรัฐบาล เรียกร้องให้รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ ประกาศยกเลิกการลงนามในแต่งตั้งการณ์ร่วมระหว่างไทยกับเขมรเป็นการด่วน

เรื่องนี้ผมกล่าวเสริมกับสื่อมวลชนว่า ระหว่างการชุมนุม ๑๕ วัน เราเคยเชิญหม่อมหลวงวัลย์วิภาไปให้ข้อมูลเรื่องปราสาทพระวิหาร สังเกตดูท่านเป็นคนพูดจาบุ่มบึ้ม แย้มแจ่มใส่ แต่วันที่ท่านไปประท้วงรัฐบาล ท่านพูดด้วยความคับแค้นใจอย่างยิ่ง ที่เราคนไทยจะยอมเสียดินแดนให้เขมรไปต่อหน้าต่อตา

ผมพูดกับสื่อมวลชนว่า นายกรัฐมนตรี, รองนายกฯ ฝ่ายความมั่นคง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ไปไหนหมด ปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แคนนอนยุ่นเดียว

ผมเกือบจะท่องเนื้อเพลงเก่า ๆ ให้ประชาชนฟังผ่านสื่อไปจากนายทหารผู้ใหญ่รุ่นน้อง ๆ ว่า

“นายทัพมี กลับหัวหอด หมวดแรงใจ”

เราไม่ได้ต้องการให้ประเทศไทยไปรบรา

ฆ่าฟันประเทศใหญ่ แต่เป็นประเทศใหญ่ไม่ควรให้ประเทศเล็ก ๆ อย่างเขมรคุกคามชูเข็ญ ชูเอชูเอ่า เรายังไงได้แต่กลัวหงอ

ผมเคยพูดบนเวทีปราศรัยในทำเนียบว่า การเจรจาข้อพิพาทด้วยต่างชาตินั้นต้องอาศัย “กำลังรับเปรียบเทียบ” เป็นอำนาจการต่อรอง เมื่อเทียบกันแล้วกำลังกองทัพของเราน่าจะกว่าเขมรอย่างลิบลับ

ตอนนั้นมีนายทหารอากาศนักบินคนหนึ่งเขียนข้อความให้ผมอ่านบนเวทีว่า หากจะต้องจัดการกับเขมร ไม่ต้องใช้กำลังกองทัพบกหรือกใช้เพียงบางส่วนของกองทัพอากาศเท่านั้น ๒ ชั่วโมงก็เรียบร้อยแล้ว

ท่านพลเอก ปรีชา เอี่ยมสุพรรณ เพื่อนร่วมรุ่นที่ผ่านลมกรุณามาได้เงินเพิ่มสูงมากที่สุดในประเทศไทย ยืนยันกับผมว่าทุกปัญหาของชาติบ้านเมืองขณะนี้ไทยคราวไม่ได้ ต้องไทยพากเราตันตดของปัญหาคือ “ทหารอ่อนแอ”

■

ผลมาจากการบริจาคโลหิต

รุ่นพี่คนหนึ่ง อายุประมาณ ๓๕ ปี ทำงานอยู่ที่ ทพ.ไอ สำนักงานใหญ่ ซึ่งบริษัทมีสวัสดิการให้พนักงานตรวจสุขภาพประจำปีทุกปี ผลการตรวจล่าสุด ปรากฏว่าพี่เป็นโรคลิ้นหัวใจร้าว ซึ่งคุณหมอถึงกังวลเมื่อตน กัน เพราะเกือบทั้งหมดของคนที่เป็นโรคนี้มักเป็นมาแต่กำเนิด

หลังทราบผล พี่ก็ไปปรึกษาคุณหมอ สรุปว่า ทางเดียวที่จะรอดได้ก็ต้องผ่าตัด เพื่อดูว่าสามารถซ้อมลิ้นหัวใจได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ก็ต้องเปลี่ยนใหม่ หลังจากปรึกษาที่รพ.เซ็นทรัล คลีฟแลนด์ ใช้จ่าย ๓-๔ แสนบาท จึงลองไปปรึกษาที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ค่าใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ ๑ แสนกว่า ๆ จึงตัดสินใจผ่าตัดที่โรงพยาบาลจุฬาฯ

แต่ก่อนหน้านี้ พี่บริจาคเลือดทุก ๆ ๓ เดือนมาตลอด รวมบริจาค ๔๙ ครั้ง และพี่ก็ได้รับคำแนะนำว่าทางสภากาชาดจะช่วยเหลือในส่วนของค่าห้องในการพักรักษาตัวได้ จึงได้ไปขอจดหมายรับรองจากสภากาชาดไว้ว่าได้บริจาคเลือดจำนวนครั้งเท่านี้จริง อย่างน้อยก็จะได้ช่วยลดค่าใช้จ่าย

พี่ได้รับการผ่าตัดเรียบร้อยเมื่อวันที่ ๒๙ เม.ย. ๔๔ วันที่ออกจากรพ. ก็ต้องไปเคลียร์ค่าใช้จ่าย ทั้งหมดเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท

แต่จ่ายจริง คือค่ายาเพียง ๕,๘๐๐ บาทเท่านั้น สรุปว่า สภากาชาดออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้ เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล แจ้งว่าได้รับลิฟท์เมื่อตนกับข้าราชการคนหนึ่ง ส่วนของค่ายาที่ต้องจ่ายเองนั้น เพราะเป็นยาบัญชีประเภทสอง ซึ่งถึงจะเป็นข้าราชการก็ต้องจ่ายส่วนนี้เองเมื่อตนกัน

เจ้าหน้าที่ยังแนะนำอีกว่า เพียงแค่คุณบริจาคเลือดกับสภากาชาดอย่างน้อย ๒๔ ครั้ง คุณก็จะได้รับสิทธิประโยชน์นี้ เมื่อตนที่รุ่นพี่เราได้รับไปแล้ว นี้ถือเป็นโชค ๒ ชั้นเลยนะ ได้บุญจากการบริจาคเลือดแล้วยังเหมือนได้ประกันแรมมากอีก

ถ้าใครมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงติดภายนอกไปบริจาคเลือดไว้นะ

ขอย้ำว่าตนเฉพาะที่บริจาคไว้กับสภากาชาดเท่านั้น ■

ขอบพระคุณ FW. t_orachon@hotmail.com

‘ บนเส้นทางสายกรรมตี
นำพาเด็กชนบทจากห้องทุ่งสู่โรงเรียน
เดินฝ่าแดนโลภีร้อนแรงและจัดจ้านในกรุง
ก้าวสู่ความสำเร็จของชีวิต ’

เรียนดีน่าจะส่งให้เรียนต่อสูงขึ้น ในขณะที่เด็กชนบทส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของ การศึกษา โดยขั้นกีช่วยพ่อแม่ทำไร่ ทำงาน เลี้ยงคaway เหมือนพ่อทั้งสองและน้องของเธอ แต่เธอรักเรียนมากกว่า ซึ่งพ่อแม่ก็ไม่คัดค้านที่จะให้ลูกลักษณะได้เรียนหนังสือสูง ๆ โดยพากขาต้องขวนขวยทำงานหนักขึ้น รับจ้างเลี้ยงวัวเพิ่มอีก เพื่อให้มี

สุวภาพ พรธสุข

ผู้จัดการ บริษัท ขอบคุณ จำกัด

บอกเล่าเรื่องราว กล่าวถึงเธอ

■ เกิด พ.ศ. ๒๕๑๒ จังหวัดสุโขทัย มีพี่น้อง ๔ คน พ่อแม่อาร์ซิพทำไร่ทำงาน เติบโตมาแบบเด็กชนบท การล้างล่อนของพ่อแม่ก็คือ ตัวอย่างชีวิต เขายังคงอยู่ทุกวัน เช่น ความชayนขั้นเบื้องต้น ลูก ๆ มีหน้าที่ทำความสะอาดลิ้งที่พ่อแม่ล้างให้ทำ มีความสุขตามประสาเด็ก แต่ความทุกข์ ก็เกิดขึ้นจากการเห็นพ่อดีมเหล้าและมีปากเลีย กับแม่ แม่จะน้อยครั้ง เพราะแม่ไม่ค่อยพูดมาก ความหวังของเธอตอนนั้นคงเหมือนเด็กอีกหลาย คนที่ตอกย้ำในสภาพเช่นนี้ อย่างให้พ่อเลิกดีมเหล้า อย่างให้พ่ออยู่บ้าน ไม่อยากให้ไปไหน เพราะเวลา กินเหล้าพ่อจะกลับบ้านดึกดื่นทุกคืน

พอเริ่มเรียนหนังสือ เธอถูกส่งไปอยู่กับยาย เป็นช่วงเวลาที่สงบ เพราะยายเข้าวัดฟังธรรม ไล่บาตร ทุกเช้า โดยมีเธอเป็นผู้ช่วย คอยดูว่าพระมาถึงแล้ว หรือยัง เธอมีเวลาเรียนดี ตั้งแต่ชั้นประถมจนถึง มัธยม ครูมักพูดฝากรมาถึงพ่อแม่และยายว่า ลูก

รายได้มากพอสำหรับคึกษาต่อของลูกในอนาคต

■ มาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ หลังจากสอบไม่ติดคณะเกษตรศาสตร์ ซึ่งหมายความว่ากับลูกชานาอย่างเงื่อน เธอเลือกเรียนคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พากอญ្តกับเพื่อน เป้าหมายตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดและจบเร็วที่สุด เพื่อประหยัดเงินทองของพ่อแม่ ซึ่งรู้ว่าท่านทั้งสองต้องอดทนเหนื่อยยากเพียงใดกว่าจะได้มา และด้วยความคิดเช่นนี้ วันเวลาในเมืองหลวงท่ามกลางกระแสงไฟยามบ่ายอันเยี่ยวกาง ซึ่งนำพาให้นักศึกษาหนุ่มสาวส่วนใหญ่หลงทางไปกับค่านิยมฟุ่มเฟือ พุ่มพีอย มุ่งแข่งขันกันในทางเลwy ฯ ขึ้น จึงไม่สามารถแฝงพานชีวิตของเธอได้ เธอเรียนจนในเวลา ๓ ปี ซึ่งนับว่าเร็วมาก อาจ เพราะโชคดีที่ได้มาอยู่ในกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นเด็กรักเรียนทั้งนั้น บวกกับความตั้งใจอันแน่นอนของเธอ

■ เริ่มทำงานครั้งแรกเกี่ยวกับงานวิจัยและพัฒนาของบริษัทเอกชน เงินเดือนไม่มาก อยู่ๆ เกาส้ม ซึ่งเป็นย่านธุรกิจใหญ่ มีลิ้งแวดล้อมที่เธอไม่คุ้นเคยอย่างยิ่ง อดทนทำอยู่ระหว่างหนึ่งก้าวออกประลับการณ์งานนี้ไม่ให้อะไรนัก เพราะเธอ

ไม่ชอบการอ่านงานเอกสารข้อมูลและข่าวต่าง ๆ ถูกชวนไปเป็นลูกจ้างชั่วคราวของกระทรวงสาธารณสุข ทำอยู่ ๒ ปี งานนี้มีประสบการณ์ชีวิตสอนเรื่องการควบคุมอย่างเข้มง่าย เพราะเพื่อนที่ทำงานเดือดร้อนเรื่องเงินมากขอให้ช่วย เมื่อบอกไม่มีเงินก้อนโต เขายังแนะนำให้หยอดบัญชีเพื่อนอีกคนด้วยความลงสาระจึงช่วยไม่นานเพื่อนคนนี้ก็ลาออกจากหนีหนี้ เธอต้องรับผิดชอบใช้หนี้พร้อมดอกเบี้ยจนครบ ได้เห็นความทุกข์จากการเป็นหนี้ ในช่วงนั้นเงินเดือนที่ส่งไปทางบ้านประจำต้องลดลงไปได้บทเรียนชีวิตหนึ่งบท

■ ที่ทำงานสุดท้ายเพื่อนชวนให้ไปทำบัญชีที่บริษัทแห่งหนึ่งแควรบางพลี ทำอยู่นานถึง ๑๐ ปี เพราะมีพ่อพักให้พรี ทำให้ไม่ต้องเดินทางไกล รวมทั้งสวัสดิการค่อนข้างดี ที่นี่เธอได้เพื่อนชายญาญี่ปุ่นเป็นคนพิเศษ ซึ่งทำให้ชีวิตช่วงนั้นมีสีสัน เขายังช่วยดูแลเธอ และเป็นธุระในเรื่องต่าง ๆ แม้การส่งเงินให้ทางบ้านเขายังคำนึงถึงความสะอาดไปทำให้เมื่อสินิทกันมากขึ้นต่างก็เริ่มคิดถึงเรื่องอนาคต จึงตกลงใจช่วยกันผ่อนค่อนโดย ๑ ห้อง ทำให้ต้องลดเงินที่ลงทางบ้านลงไป พอกับแบกเข้าใจไม่มีปัญหา เป็นอย่างนี้ประมาณ ๕ ปี เพื่อนชายคนนี้ก็ย้ายที่ทำงานเพื่อหน้าที่การงานสูงขึ้น เงินเดือนมากขึ้นเป็นหลักประกันมั่นคงในอนาคตของทั้งสอง คน ประจวบกับเวลาหนึ่งคืนโดย ที่ผ่อนไว้ยังลร้างไม่เสร็จ แต่ผู้รับเหมาหนีไปและไม่มีเครื่องผิดชอบเรื่องนี้ จึงเทกับต้องสูญเงินไปพรี แต่ปัญหานี้ก็ยังไม่หนักเท่าอีกปัญหาที่ตามมา คือช่าวครัวของเพื่อนชายที่เริ่มห่างอกไป และต่อมาก็เงียบหายไปเลย เธอได้แต่รอว่าลักษณะจะกลับมา ด้วยลัญชาตญาณของผู้หญิงที่มีรักเดียวใจเดียว แต่ในที่สุดก็ยอมรับความจริง ความทุกข์เครื่องมาเยือนอยู่ไม่นาน ได้บทเรียนชีวิตไว้ลองตนเอง หลังจากนั้นก็ไม่ได้คบใครอีก

■ เรอกลับมา มีชีวิตสดใสอีกครั้ง เป็นตัวของตัวเอง ฝึกการพึ่งตนเอง ทำทุกอย่างด้วยตนเอง ส่งเงินเดือนให้ทางบ้านเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่ต้อง

ไปเลี้ยงกับเรื่องอื่นอีก มีเวลามากขึ้น เธอจึงเลือก เรียนต่อ มสธ. เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ดีนแต่เช้าอ่านหนังสือไฟฟ้าความรู้ ครั้งหนึ่งเธอ หมุนหากลี่นวิทยุเพื่อฟังเรื่องลุขภาพ ทำอย่างไร ร่างกายจะแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ดูแล ตัวเองอย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องที่เธอໄล แต่วันนั้น (ปี พ.ศ. ๒๕๔๔) เธอหมุนไปพบรายการทุกข์ปัญหา ชีวิตของท่านจันทร์ ฟังไปเรื่อย ๆ จึงรู้ว่าท่านเป็นพระ แนวทางแก้ปัญหา เป็นเหตุผลอิงศาสนา พึง แล้วเห็นตามและคิดว่าจะช่วยคนให้พ้นทุกข์ได้ ติดใจฟังทุกเช้า เธอเคยโทรศัพท์ไปในรายการ ถาม ว่าการประกันชีวิตจำเป็นหรือไม่ ตอนนั้นเพิ่งถูก ชวนทำประกัน คำตอบมีว่า ท่านมีหลักประกันของ ชีวิต บานตร ๑ ใบ และถือศีล ซึ่งคือข้อดีเด่น จากการทำชั่วทั้งปวง การมีศีลคือหลักประกัน ที่มั่นคงคุ้มครองเราตลอดชีวิต เธอรับรู้ด้วยความ เชื่อใจและทำตาม ยกเลิกการทำประกัน ยอมเลี้ยง เงินครั้งแรกหมื่นกว่าบาทไปอย่างไม่เสียดาย

■ ขณะที่ท่านจันทร์ตอบปัญหา ท่านก็จะมี โฆษณาแทรก เชิญชวนให้ชาวพุทธไปฟังธรรมใน วันอาทิตย์ช่วงเช้า และช่วงบ่ายก็มีการเรียนพระไตรปิฎกที่พุทธสถานลันติโศก เธอสุดดูใจอย่าง เข้าไปล้มผัล จึงโทรศัพท์เล่นทางการเดินทางและ ควรแต่งตัวอย่างไร วันอาทิตย์แรกที่ไปใส่เสื้อขาว กางเกงสีน้ำตาล ปล่อยผมยาว ภาพวัดต่างหากที่ อื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง ตอนกราบพระก็เข่นกัน คนที่นี่ เข้ากราบพระช้า ๆ ด้วยความเคารพกันจริง ๆ วันนั้นฟังธรรมจับเนื้อหาสาระไม่ค่อยได้ หลังจาก นั้นก็คบคุ้นด้วยการไปทุกอาทิตย์ และสมัครเข้า อบรมร่วมกับกลุ่ม ศีล ๕ ศีล ๘ ซึ่งต้องนอน ค้างวัดตั้งแต่เย็นวันศุกร์ถึงอาทิตย์ ซึ่งจัดเตือน ละครั้ง ทำให้หลังคืนในหมู่กลุ่มชาวโศกของเธอ เริ่มหวังหวานขึ้น มาวัดบ่อยขึ้นทั้งวัน เสาร์รวมทั้ง พักค้างด้วย และในที่สุดเธอ ก็ย้ายมาเช่าบ้านอยู่ ข้างวัด และเดินทางไปทำงาน แม้ค่อนข้างไกล แต่เธอ ก็ยินดีแล้ว

■ เธอเปลี่ยนจากอาหารเนื้อสัตว์มาเป็น

อาหารมังสวิรัติ ศึกษาจากหนังสือตำราเรียนรู้ ข้อดีและประโยชน์กับการรู้โภชนาญาของเนื้อสัตว์ นอกจาเพื่อสุขภาพแล้วยังเกี่ยวข้องกับศีลข้อ ๑ ห้ามฆ่าสัตว์ แม้แต่การกินก็ยังมีส่วนในการฝ่า และเป็นบาปด้วย เนื่องจากเป็นสายสุขภาพนิยม มาก่อน ชอบกินพวงกลัดผัก ยำผักอยู่แล้ว จึง ลดเนื้อสัตว์ได้ไม่ยาก รวมทั้งวิถีชีวิตเดิมก็ ค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนตาม จากการฝึกินอาหาร เมื่อก็เริ่มจะเป็น ๑ มื้อ เมื่อรู้ว่าอีกไม่นานจะมีการ อบรมธรรมครั้งใหญ่ของชาวโศก มีชื่อว่างานปลูก เสาฯ และงานพุทธฐานฯ ที่จังหวัดศรีสะเกษ และ นครสวรรค์ ๓ วัน ถือศีล ๘ กินอาหารวันละ ๑ มื้อ เธอเริ่มในขณะที่ยังทำงานอยู่ การฝึกขั้นนี้ ค่อนข้างยุ่งยาก แม้ผ่านได้แต่ก็ต้องรู้กับความทิว มาก เธอพยายามจนเพื่อน ๆ ที่ทำงานพากันเป็น ห่วง ทักว่าชูบูชาด อย่าทำเลยนะ ซึ่งมีผลทำให้ เธอใจเสียเหมือน กัน แต่เพระความมั่นใจในลั่น ทางนี้ เธอจึงเดินต่ออย่างมั่นคง

■ จากนั้นชีวิตของเธอ ก็มีแต่งานในความ รับผิดชอบ เธอไม่ยอมเลี่ยงเวลาให้เรื่องอื่น ใครมา ขายอะไร เครื่องสำอาง แฟชั่น หรือความสนุกสนาน ต่าง ๆ ที่จะทำให้เธอเลี่ยงโอกาสอันดี ความรู้สึก ตอนนั้นของเธอคือ ทุกวนิทีเป็นวนิทีแห่งบุญที่ ควรรับกอบโภย ดังนั้นวัน ๆ ก็รับทำงาน ตกเย็น รับกลับ ยิ่งถ้าตรงวันที่มีอบรมกลุ่มศีล ๕ ศีล ๘ ต้องรับกลับไปร่วมกิจกรรม ซึ่งเธอได้ทำมาอย่าง ต่อเนื่องทุกเดือน ทำให้ได้เห็นประลักษณ์ภาพของ การทำงานที่เพิ่มขึ้น ลึกลับนี้จึงตั้งค่าตามกับตัวเอง ว่าทำไม่ได้ให้เวลาทั้งหมดกับการช่วยงานในวัด นั่นคือการลาออกจากงาน ตอนนั้นสิ่งที่ติดขัด และน่าห่วงลำบับเธอคือ ความรู้สึกของพ่อแม่ เมื่อรู้ถึงความตั้งใจของเธอ แมร้องให้เสียใจใน ครั้งแรก แต่ก็ไม่ขัดขวาง เรื่องอื่น ๆ ไม่มีปัญหา เงินทองพื้นของคนอื่นก็ช่วยได้ เธอพากย์ติธรรม ไปที่บ้าน บางคนคุยถึงความเป็นอยู่และชีวิต เรียบง่าย อยู่กันแบบพี่ ๆ น้อง ๆ เกือกุลกัน ทำให้ แม่ของเธอได้รับรู้ว่าชีวิตใหม่ที่ลูกเลือกเดินนั้น

เป็นทางที่ส่วน อบอุ่น น่าไว้วางใจ ไม่ต้องห่วง ส่วนพ่อเลิกเหล้านานแล้ว บันปลาดีชีวิตก็เข้าวัด เช่นเดียวกัน

■ ลภาระจิตใจหลังพบรากอโศกและปฏิบัติธรรม ลดลงการกินอยู่หลับนอน ถือศีล ๕ ละ อบายมุข เรือเห็นจิตใจตัวเองมีความเปลี่ยนแปลง อย่างเป็นผู้ให้ ให้ความช่วยเหลือ บางครั้งเพื่อน ๆ ฝากรื้อของ เออกยินดี เมื่อท่านของหนักขึ้นรำเมล์ กิตาม เท็นคนภักดินทำงานหนักก็ซื้อขนมให้ เข้า แบ่งอาหารให้ ด้วยเห็นถึงคุณค่าของคนที่ใช้ แรงงานอย่างเชือลัตย์สุจริต การแบ่งปันลิ่งของก็ เมื่อการแบ่งปันความสุขให้เข้า เข้าใจแล้วจะมาก ขึ้นจิตใจก็ไม่หวงแห่งทรัพย์สินเงินทอง เรือไม่อยาก ได้อะไรจากใครขอเพียงมีผู้ดูแลพอแม่แทน เออกยินดีเลี้ยลละให้หมด

■ พุทธสถานสันติโคก จะเรียกว่าวัดก็ได้ แต่เป็นชุมชนซึ่งผู้คนที่มีครัวเรือนพุทธศาสนา มาอยู่ร่วมกันเพื่อปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้วัด ถือศีล ละอบายมุข และกินอาหารมังสวิรัติ หลายหน่วยงาน ผลิตสินค้า แซมพู ยาสมุนไพร ฯลฯ มีร้านค้า ร้านอาหาร ซึ่งค้าขายในระบบบัญญัติ มีบริษัททั้ง ขายปลีกและขายส่งเพื่อ落พัสดุสินค้าชุมชนสู่ผู้ บริโภค โดยเน้นนโยบาย สินค้าดี ราคากูญ ซึ่งลัตย์ มีน้ำใจ เรือเลือกทำงานในร้านกูดินฟ้า ขายผัก ผลไม้ เพราะคุณเคยกับญาติธรรมซึ่งดูแลร้าน บางเวลา ก็ช่วยบริษัท พลังบุญ นำสินค้าไปสู่ให้ ลูกค้า หรือบางที่ช่วยร้านขายอาหารมังสวิรัติ ตักอาหารขาย หรือช่วยเก็บหนังสือในโรงพิมพ์ฟ้าอภัย และยังมีกิจวัตรฟังธรรม ทำวัตรเช้า และก่อนฉัน ทำให้งานในร้านขายผักซึ่งต้องตื่นตั้งแต่ตี๒ - ตี๓ ทำได้ไม่ตี ในที่สุดลูกชวนให้ไปทำงานหนังสือที่ สำนักพิมพ์กัลลันแก่น เป็นงานที่เรือไม่คุ้นไม่มีความ สนใจในด้านจัดการ ไม่ชำนาญโปรแกรมต่าง ๆ ให้พิมพ์พอได้ แต่ไม่คล่อง และความไม่ชอบงาน หนังสือเป็นเหตุผลที่สำคัญ อดทนทำอยู่ ๓ ปี ก็ รู้สึกเหมือนเรือไม่ใช่ว่างกายให้คุ้มค่าเลย พิมพ์งาน ก็ง่วง อ่านหนังสือก็หลับ

■ ชีวิตเดินมาถึงทางแยกที่ต้องเลือก ตัดสินใจ เลือกบริษัทของคุณ ซึ่งเป็นกิจการขายส่งสินค้า ชุมชนทุกชนิด คนอยู่เดิมลาออกจากเตียงมบวช กำลังขาดแคลนคนช่วย เรือเข้าช่วยงานหน้าร้าน ช่วยบรรจุห่อสินค้า แยกสินค้า และสต็อกด้วย บริษัทนี้ทำงานโดยคนวัด ไม่มีเงินเดือน เป็นงานบุญที่สูงขึ้น เพราะไม่มีรายได้หรือค่าตอบแทนใด ๆ แต่ทุกคนอยู่ได้ด้วยระบบสาธารณูปโภค กินอยู่ใช้ ร่วมกัน พึ่งเกิด แก่ เจ็บ ตาย เรือเลือกที่นี่ เพราะได้ทางตัวเองอยู่ในบทบาทของคนวัด ถือศีล ๕ กิน อาหาร ๑ มื้อ และเป็นนิสิตของมหาลัยวังชีวิต รหัส ๔๔ ซึ่งคือการศึกษาระบบหนึ่งของชุมชน เป็นการนำตัวเองเข้าสู่กรอบระเบียบวินัย เพื่อฝึกฝน ตนให้เข้มแข็ง และสู่ความเจริญสูงขึ้น

■ เรือได้รับเลือกให้เป็น ผู้จัดการบริษัท ของคุณเมื่อปี ๒๕๕๑ มีสมนะเป็นที่ปรึกษาให้คำ แนะนำในการทำงาน และประชุมสໍາເລັມ ช่วย กันคิด ตัดสินใจร่วมกัน เรือพบปัญหาในการทำงาน ซึ่งแตกต่างจากที่เคยทำข้างนอก เมื่อมีความ ขัดแย้งจากความเห็นที่ไม่ตรงกัน ถ้ามุ่งเน้นไปที่การ แก้ปัญหารืองาน จะทำให้ความขัดแย้งสูงขึ้น เพราะต่างก็ยึดความเห็นของตนว่าถูก แต่ถ้ามุ่งเป้า ไปสู่การลดลงกิจลés อัตตามานะของแต่ละคน ปัญหาต่าง ๆ ก็จะง่าย เพราะมีสิ่งหนึ่งที่ ต่างยึดถือตรงกันว่า “การทำงานคือ การปฏิบัติ ธรรม” นอกจากบางครั้งงานที่หนักและเรاهานี่อย กกินไปอาจทำให้พลาด และเมื่อไรขาดสติยึดถือ เรื่องงาน เรื่องความถูกต้อง อารมณ์ก็จะเข้า ครอบงำ กีดกันความเครียด สะสมไว้มาก ๆ ก็ทำ ให้ภูมิคุ้มกันทางลดลงและเจ็บป่วยได้ง่าย นี่คือสิ่งที่ เรียนรู้จากประสบการณ์รอบข้าง และทุกวันนี้ก็ ยังเรียนรู้อยู่

เลี้ยงสาณานี้ของเรือแม่ดูราบเรียน แต่ก็ ใช่ว่าจะราบรื่น ทราบได้ที่ยังไม่ได้ขัดก gele กิจลésให้หมดไป วันนี้เรือจึงยังคงพากเพียรต่อไป เดินตามเจตจำนงอันแน่วแน่ เพื่อมอบชีวิต รับใช้ศาสนากลางแบบนักบวชในที่สุด **¤**

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัทมน์ ชูโต

“ควรจัดเป็นตัวหนังสืออ่านประกอบของนักเรียนเพื่อให้รู้ว่าเราได้จัดการกับลังคมด้วยความผิดพลาดอย่างไรให้ถูกหลงเพียงใด” ขันเดย์บิสเนสโพลิต์ น.ส.พ. การเดียน ยกย่องหนังสือเล่มนี้ว่า “ยังไง...ชัดเจนอย่างน่าอัศจรรย์และน่าเอื้อถืออย่างยิ่ง”

เฟฟนอร์ ออเพอร์ ศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด กล่าวว่า “โอลิเวอร์ เจมส์ ทำได้ยอดเยี่ยมในการแสดงให้เห็นว่า ทำไมนักลังคอมิคิวทิยาจึงคิดว่าความรั่วราวย่างรัตถสามารถก่อให้เกิดลึงที่ต่างกันข้ามกับความลุข” surwatch.org

นายทุนที่เห็นแก่ตัว :

ต่อจากฉบับที่ ๒๒๘

ต้นกำเนิดของการร้ายแท้เรื่อง (The Selfish Capitalist : Origin of Affluenza)

๔. การอ้างอิงทฤษฎีวัฒนาการของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน

นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อเดวิด อาร์วี ได้อธิบายความเชื่อพื้นฐานของระบบ “ทุนนิยมเสรีใหม่” (Neo-liberalism) ว่า “ความสุขสมบูรณ์ของมนุษย์สามารถเพิ่มพูนได้โดยการให้อิสระภาพแก่ทักษะและการประกอบการ รวมทั้งการมีสิทธิ

ในทรัพย์สิน มีตลาดเสรีและการค้าเสรี” เดวิด อาร์วี ได้แสดงหลักฐานให้เห็นว่าทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวหรือทุนนิยมเสรีได้ถูกสถาปนาขึ้นอย่างเป็นระบบในทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๓๐) กลุ่มนายทุนได้กระจายงบประมาณไปละ ๕๐๐ ล้านдолลาร์ไปทั่วโลกผ่านนักการเมือง สถาบันการศึกษา องค์กรทางวัฒนธรรมและการค้า สื่อมวลชนและอื่นๆ

เพื่อปลูกฝังความคิด และความเชื่อว่าระบบดังกล่าวจะสร้างความมั่งคงให้ทุกผู้ทุกคนในโลกและตั้งแต่ทศวรรษดังกล่าว นักจิตวิทยาและจิตแพทย์อเมริกันต่างก็อ้างอิง “ทฤษฎีวัฒนาการ” ของชาร์ลส์ ดาร์วิน กันมากในการอธิบายความถูกต้องชอบธรรมของระบบ “ผู้ชนะได้หมัด” หรือ “ทุนนิยมเลรี” หรือระบบที่ชาวญี่ปุ่นเรียกว่า “ทุนนิยมควบอยู่” และนั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่ “ทฤษฎีวัฒนาการ” ถูกใช้เพื่อสร้างความชอบธรรมให้ลัทธิทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวลีที่ว่า... “survival of the fittest” หรือ “การคัดเลือกตามธรรมชาติ” ถูกนำมาอ้างอิงโดยนักคิดชาวอังกฤษชื่อ เออร์เบิร์ต สเปนเซอร์ ว่า “การปกป้องผู้อ่อนแอด้วยรัฐจะนำไปสู่ความพินาศและการปล่อยให้ผู้ที่อ่อนแอกลางคำฟ้องฟ้องตามธรรมชาติจะช่วยสร้างลั่งคอมให้แข็งแกร่ง”

สิ่งที่ถูกใช้อ้างอิงมากที่สุดคือ การแทรกแซงของรัฐบาลหรือการให้สวัสดิการและความช่วยเหลือด้านสุขภาพ จะนำไปสู่การมีผู้คนที่ไม่ได้มาตรฐานและก่อให้เกิดลั่งคอมที่ล้าหลัง ความคิดเรื่องวิวัฒนาการได้รับความนิยมมากในหมู่ผู้บริหารประเทศอเมริกัน ตอนใกล้จะสิ้นศตวรรษที่ ๒๐ ทฤษฎีวัฒนาการได้ถูกใช้เพื่อสร้างความชอบธรรมในเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจอย่างโจ่งแจ้ง นักธุรกิจชั้นแนวหน้าคนหนึ่งกล่าว สุนทรพจน์ในงานเลี้ยงที่หอทรายแห่งหนึ่งว่า “ทฤษฎีวัฒนาการไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น” และขอท่าน ดี.ร็อกกี้เฟลเลอร์ (อภิมหาทุน) ได้อธิบายในชั้นเรียนวันอาทิตย์ครั้งหนึ่งว่า “การเติบโตของบริษัทธุรกิจขนาดใหญ่ก็เป็นเพียงเพื่อการอยู่รอดและไม่ใช่ความชั่ว ráy มันเป็นเพียงการทำงานของกฎธรรมชาติซึ่งกำหนดขึ้นโดยพระเจ้าเท่านั้น”

อย่างไรก็ตาม หลังสองคราโมลอกครั้งที่ ๒ ใหม่ๆ ความคิดดังกล่าวถูกแทนที่ด้วยความคิดในเรื่องความรู้ความสามารถ ผลของงานและความเท่าเทียมในโอกาสของคนยากจนและสตรีตลอด

จนความคิดในเรื่องประชาธิปไตย แต่ไม่นานหลังจากนั้น ประกายของทุนนิยมเสรีของมิลตันฟรีดแมน ก็ถูกนักธุรกิจชั้นนำ เช่น เดวิด ร็อกกี้เฟลเลอร์และพวง ผลักดันเข้าเป็นนโยบายของรัฐบาลริพับลิกันซึ่งนายโรมล เรแกน เป็นประธานาธิบดี

๕. การอ้างเรื่อง “ยืน” และ “จิตวิทยาเชิงบวก”

หลังการใช้ลัทธิทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวและการพยากรณ์ “ทฤษฎีวัฒนาการ” เพื่ออธิบายความชอบธรรมของระบบดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีนักวิชาการอุกมาสสร้างความเชื่อว่าความเห็นแก่ตัวเป็นผลของ “ยืน” ที่ตกทอดมาจากการพูดและผลิตตัวเองซ้ำซากจนก่อให้เกิดลั่งคอมที่เห็นแก่ตัวอย่างไร้ขอบเขต อย่างไรก็ตาม โอลิเวอร์ไม่ให้ความสำคัญกับ “ยืน” หรือ “กรรมพันธุ์” ว่า เป็นต้นเหตุของความเห็นแก่ตัว เพราะจากการสำรวจในหลายประเทศ พบว่าผู้ที่อพยพไปอยู่ในสหราชอาณาจักร ต่างมีระดับของความเห็นแก่ตัว การยืดติดทางวัฒนธรรมทุกข์ยากทางจิตใจมากกว่าคนในประเทศไทยเดิมที่พากเพียรพยายามอยู่ทั้งๆ ที่มีเชื้อสายเดียวกัน ในเรื่องของความเห็นแก่ตัว โอลิเวอร์และนักจิตวิทยาส่วนใหญ่ ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม เช่น การเลี้ยงดู ความแตกร่างทางชีวะ แล้วชีวิตในเมืองใหญ่ ฯลฯ

ในขณะที่ทุนนิยมเสรีถูกเผยแพร่และสร้างความทุกข์ยากทางจิตใจขึ้นในสหราชอาณาจักร นักจิตวิทยาอเมริกันชื่อ เชลบี้ เทเลอร์ ได้เสนอ “จิตวิทยาเชิงบวก” (positive psychology) หรือการบำบัดที่เข้าเรียกว่า Cognitive/Therapy โดยเข้าอ้างว่า “อารมณ์ดีมีสุข” นั้นสามารถสร้างด้วย “จินตนาการในทางบวก” เช่น คิดว่าตนเองช่างเก่งกาจและต้องประสบความสำเร็จ ร่าเริง และเป็นที่ชื่นชอบของคนรอบข้างทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นในชีวิตจริง การกระตุ้นความนับถือตัวเองกล้ายเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

ในสหราชอาณาจักร และการนำบัดดังกล่าวยังถูกกล่าวเป็นสินค้าออกด้วย หนังสือในหัวเรื่องดังกล่าวถูกเขียนเป็นพันๆ เล่ม และจำหน่ายไปทั่วโลก ในอังกฤษ รัฐบาลถึงกับฝึกอบรม “นักบำบัด” จำนวน ๓,๐๐๐ คนเพื่อส่งไปทำงานทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม พื้นที่ถูกขัดเจาไม่สามารถงานอยู่ได้นานนัก ความทุกข์ยากที่ฝังลึกอยู่อย่างยาวนาน ไม่สามารถถูกทำให้หายไปได้โดยเพียงการคิดในเชิงบวกแต่ปัญหาที่แท้จริงไม่ได้รับการแก้ไข ในเรื่องนี้ โอลิเวอร์ ติดตามศึกษาและสรุปว่า การบำบัดดังกล่าวช่วยได้เพียงชั่วคราว ไม่นาน หลังการบำบัด ปัญหาที่ไม่ได้ถูกเยียวยาก็จะปรากฏตัวเช่นเดิม

๖. การเกิดความทุกข์ทางจิตใจ

การแสดงออกซึ่งความทุกข์ในลิงและสัตว์เลี้ยงถูกด้วยนมอื่นๆ เป็นการแสดงออกที่มีประโยชน์อย่างไม่อาจโต้แย้งได้ การกรีดร้องหรือการแสดงพฤติกรรมที่ถูกกดดันจะช่วยกระตุนประสาทพอกให้รับมาช่วย ทำงานของเดียวกัน การร้องไห้ของเด็กแสดงว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติและเป็นลัญญาณให้พิเลี้ยงหรือผู้ปกครองต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในผู้ใหญ่ การแสดงออกซึ่งความทุกข์ถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน มันเป็นวิธีที่ผู้คนเตือนตนเองหรือผู้อื่นการที่เราร้องไห้ไม่ได้เป็นการแสดงแจ้งเตือนผู้อื่นว่าเรากำลังตกอยู่ในฐานะที่ลำบากเท่านั้น มันยังเป็นการเตือนตัวเราเองด้วย

เมื่อมีการสำรวจด้านเหตุของความทุกข์ทางจิต จะเป็นที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่ว่าความทุกข์เป็นผลลัพธ์เนื่องมาจากปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม และนั่นก็ช่วยตอบคำถามด้วยว่าทำไมจึงเกิดความทุกข์

ทางอารมณ์ในประเทศไทยนั้นมากกว่าในอีกประเทศหนึ่ง แม้แต่จิตแพทย์กระแสหลักก็ยอมรับว่า ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมมีบทบาทที่สำคัญ เช่น การถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก หรือการเผชิญกับความยากไร้หรือการตกงาน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ เด็กจากครอบครัวเดียวgan แต่ได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันก็จะมีผลกระทบตอบโต้ที่แตกต่างกัน “ยืน” อาจมีบทบาทสำคัญและในหลายกรณี “ยืน” ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลย

ในหมู่ประเทศไทยแพนนานแล้ว ระดับชั้นทางสังคม เพศ อายุ เชื้อชาติ และถิ่นที่อยู่ (ชนบทหรือเมืองใหญ่) จะช่วยให้คาดคะเนได้ว่าแต่ละคนจะมีความทุกข์ยากทางอารมณ์ แต่ก็มีบทบาทน้อยอย่างในหลายกรณี “ยืน” ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลย

สำหรับในระดับโลก องค์การอนามัยโลก (World Health Organization-WHO) ได้ศึกษาความทุกข์ยากทางจิตใจใน ๒๕ ประเทศ และพบว่าชาวอเมริกันสิ่งร้อยละ ๒๖.๔ ตกอยู่ในความทุกข์ทางจิตทั้งๆ ที่โดยเฉลี่ยแล้วพบเช่นนี้รายได้ต่อหัวสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลกในขณะที่ชาวจีนที่เมืองเชียงไฮ้เพียงร้อยละ ๕.๓ เท่านั้นที่มีความทุกข์ทางจิตใจ (ผนวก ๑)*

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

*ผนวก ๑

ดร. เดรวิด ซี. คอร์เทน อดีตศาสตราจารย์วิชาเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยอาร์ฟาร์ด (เคยทำงานกับ “ยูเลส” ในเอเชีย และไม่เห็นด้วยกับการที่สหราชอาณาจักร ผลักดันการพัฒนาแบบ “ละโมบันยิม” ใน

ภูมิภาคนี้) และ ดร. จิม แกรริสัน ประธานสถาบันไม่แสวงหากำไรชื่อ State of World Forum ได้สรุปเกี่ยวกับทฤษฎีตลาดเสรีของ อัดัม สมิธ คือนักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษผู้ให้กำเนิดทฤษฎีตลาดเสรีซึ่งถูกใช้ครั้งแรกในศตวรรษที่ ๑๘ หลังจากที่เขาเสียชีวิตไปนานแล้ว สมิธเขียนหนังสือเกี่ยวกับทุนนิยมไว้๒ เล่ม แรก ชื่อ The Theory of Moral Sentiments และเล่มที่สองชื่อ The Wealth of Nations

ในเล่มแรกเขากล่าวโดยสรุปว่า “ความสุขเป็นสิ่งมีค่าสูงสุดและมุ่งมั่นจะมีความสุขก็เมื่อทำให้ผู้อื่นมีความสุข” ในเล่มที่ ๒ เขาย้ายความในขอบเขตของเศรษฐศาสตร์ว่า “การบริโภคคือปลายสุดของการผลิต” ผู้ผลิตหรือผู้บริการควรได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล ก็เฉพาะเมื่อสินค้าและบริการสนองความพึงพอใจของผู้บริโภค การแข่งขันของผู้ผลิตและบริการในการเลือกของผู้บริโภคจะร่วมกันสร้างรากฐานของผู้บริการควรได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล ก็เฉพาะเมื่อสินค้าและบริการสนองความพึงพอใจของผู้บริโภค การแข่งขันของผู้ผลิตและบริการในการเลือกของผู้บริโภคจะร่วมกันสร้างรากฐานของตลาดเสรี สมิธประณามการผูกขาดเพราžeาเกิดในยุคชัตตريย์ซึ่งใช้ระบบผูกขาดที่เข้าไม่เห็นด้วย สมิธระบุว่าราคานิค้าต้องรวมต้นทุนทุกอย่างไว้แล้วและต้องตอบแทนอย่างเป็นธรรมต่อทุน ที่ดินและแรงงาน และต้องไม่ผลักภาระในเรื่องต่างๆ เช่นการกำหนดขยะและมลพิษให้ชุมชนหรือท้องถิ่น ทุนต้องมีผลประโยชน์ร่วมกับอนาคตของชุมชน ไม่ใช่เอาประโยชน์แล้วก็ย้ายไปหาประโยชน์ในที่อื่นต่อไปพร้อมกับทิ้งปัญหามลพิษและความย่อยยับของลิงแวดล้อมไว้เบื้องหลัง ศาสตราจารย์ ดร. ประสาน ต่างใจ กล่าวว่า “ทฤษฎีของอดัม สมิธ เป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยจริยธรรม”

สำหรับลัทธิตลาดเสรีที่มีผลตัน พรีเมน จุดประกายให้แก่นายทุนสหราช ๑๙๕๐ (๗๔๗๓) โดยไม่พูดถึงศีลธรรมและความโลกของมนุษย์นั้น ไม่ได้ถูกใช้ในสหราช จนปี ๒๕๗๓ แต่ถูกนำไปเผยแพร่ให้แก่ประเทศต่างๆ ในอเมริกาใต้ โดยผ่านชั้นสูงที่บริหารประเทศนั้นๆ ซึ่งหลายประเทศก็ตอบรับอย่างดี เพราžeาชั้นสูงก็ได้รับประโยชน์จากระบบที่เชื่อกัน แต่ก็มีบางประเทศที่ผู้นำประเทศมีความรักชาติ และพยายามปฏิเสธและหลีกเลี่ยงการครอบงำและหาประโยชน์ของบริษัทชั้นนำสหราช ซึ่งก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์และถูกกลั่นล้างแล้วสถาปนาเผด็จการทหารที่ร่วมมือกับสหราช ขึ้น คุณอำนวยแทน เช่น กรณีของประธานาธิบดีชัล瓦ตอร์ อเลนเด้ ของประเทศชิลี ซึ่งถูกนายพลบิโนเซต์ ลั่นล้างแล้วปักครองประเทศอย่างโดย ráy ด้วยการสนับสนุนของสหราช เป็นเวลา ๑๗ ปีต่อมา ก่อนจะถูกกลั่นล้างไม่นานประธานาธิบดีอเลนเด้ ซึ่งได้รับการเลือกตั้งตามระบบประชาธิปไตย ได้เดินทางไปกล่าวสุนทรพจน์เมื่อ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ ที่องค์การสหประชาชาติก่อนถูกกลั่นล้างในปี ๒๕๑๖ ว่า

“ประเทศของเราไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยการที่การส่งสินค้าออกกว้อยละ ๘๐ ต่ออยู่ในเมือง บริษัทชั้นชาติกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมองเห็นประโยชน์ของตนเองเหนือกว่าผลประโยชน์ของประเทศที่พวกเขามาไปดำเนินกิจการ เนพาท่องแตง พากษาตัวให้กำไรถึง ๕,๐๐๐ ล้านдолลาร์ ตลอด ๘๐ ปีที่ผ่านมา ทั้งๆ ที่ได้ลงทุนในการทำเหมืองไปเพียง ๓๐ ล้านдолลาร์ เราพบว่าประเทศของเราถูกต่อต้านโดย “เงา” ซึ่งไม่แสดงลักษณะและด้วยอาวุธที่ทรงพลัง เรา才จะเป็นประเทศที่ร่ำรวยแต่เราลับยากจนและต้องขอความช่วยเหลือและเงินกู้ตลอดมา”

หลังจากใช้ระบบทุนเสรีของฟรีเดิมันใน “ห้องทดลอง” (อเมริกาใต้) จนเป็นที่พ่อใจแล้วสหราช ก็นำไปผลักดันในระดับโลก ตั้งแต่ปี ๒๕๗๓ จนถึงปัจจุบัน

กำไร-ขาดทุนแท็บองอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๒๘)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจวิธีฯ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิชและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่งอันอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่นๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอร์พ้อเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกื้อหนังทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่งอัน ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขลั้นติอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกโปรดแน่นๆ

เร้าได้สาขายาเรื่อง“ที่พื้น”มายานานมาก ได้ โยงไยมาจนถึง“ทิภูมิกัตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบาย ถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น โลกีประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตรประโยชน์ ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอาชีวชีวน**” นั้น เป็นยังไง แล้วได้สาขายามาถึง ตอนท้ายแห่งทิภูมิกัตประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ “**สมปีริตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีวิตรอย่าง เรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสูบเบิกบานหรืออย่างมีลัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่างๆ” นัยสำคัญของความเป็น“อาชีวชีวน” กับ “**ปุถุชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คุณ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาขายาถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ” ของ“บัญญาโลกียะ” ว่า “**ไม่สรุจริต-ญติธรรม ยังไงให้ยังธรรม เท่ากับบัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้อง ขออ้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วลักษณะน้อย ผู้ไม่มีหันสือฉบับก่อนจะ ได้พ่อรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

ເເລືອได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อาชีวบุคคล”ที่ถูกต้อง ตามสัจธรรมของศาสนาพุทธแล้ว เมื่อจะแค่เป็นอาชีวบุคคล ขั้น“**โสดาบัน**” ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง“**สามมาหิภูมิ**” นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“**โลกุตระ**” ก็ยิ่ง เป็นคนขยายการงาน มี“**สามมาหิพ**” บันดิเป็น“**บุญนิยม**” สั่งสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้น แห่งนون เพรา“**อาชีวบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของลัทธธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุน แท้ ของอาชีวชีวน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราจะนี้นักชีวะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**” จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**” แต่ “**โลกีธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตรธรรม**” ซึ่ง มีคุณพิเศษของ“**โลกุตรสัจจะ**” อีกด้วยหาก แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่า ใน“**โลกุตรธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบโลกี ธรรม โลกุตรธรรมนี้มีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ โลกุตรสัจจะ และมีทั้ง“**บุญ**”แบบโลกีธรรมด้วย มี ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาชีว

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตรธรรม**”จะต้อง เป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถือว่า“**โลกุตรสัจจะ**” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“**บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**” มาแล้ว หลายครั้งจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”owardเหตุผลเชิงชั้นให้คุณนำไปใช้ได้ ซึ่งก็คิด คูก แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขออีกนัยว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มนี้ทำได้ดีนี้ก็ยังมีอยู่ รามาสาขายารายละเอียดให้ ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้อง เป็น<“**โลกุตรธรรม**” และข้ออื่นๆ ก็ได้สาขายาไปแล้ว ยังสาขายาก็ อยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**” กับ“**บุญนิยม**” ในแนวทางว้างแหวลกีเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

ແລະขออีกนัยว่า “**ในการทวนกระแสนี้หัวบุญนิยม ทวนกระแสนี้คืออะไร**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรม จริง ไม่ใช่กระทำการอย่าง“**จนใจ**” หรือพระ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกสุดฝืนหน**” แต่ เมื่อในกรณีผู้บรรลุยังไม่ สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็พระ กิเลสของตนยังไม่หมด นั่นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก**” (ทุกขายะ อัตตาแห่งบทพิตร) ยันหมายสอนรับตน เอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่ หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป” นี้ มีคุณเข้าใจง่ายไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามิ่งเริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมา ปฏิปทา**”นี้ เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**” สำหรับผู้ปฏิบัติ ชានพุทธ

คนทั่วไปเรียกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**” (**มัชฌิมาปฏิปทา**) แล้วก็ ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้น

เท่านั้นกว่า เป็น“ความสุดต่อ”หรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์๔” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรลิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความต่อ”ที่สับเปลี่ยน ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่า มันสับซับซ้อนอยู่กับหลักทุกประการ ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายจะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภารณะปัญญา”ที่ต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนี้อ塔มาがらส์ “สัมมาสamo” ในนั้น“ภาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรัมattaธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั้งจะลึกเข้าไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บำป”สั่งสม“บุญ”ที่ได้เป็นโภคตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกล่าวอธิบายขยายความ“นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบายถึงข้อที่ ๙ ที่ ๗ จบลงแล้ว ควรจะได้รู้ว่า ความนี้จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๙ กันต่อ]

ที่นี่มีพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑ ข้อ ของบุญนิยม” ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๙ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม ขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือห้องเรียนศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โวปัตติโภณ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรัมatta สู่โลกุตรตามลำดับ จึง นี่คือ “เป็นผู้สำเร็จจริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอกล่าว แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดถูกกันฟังอีก

[เราがらส์ “บุญนิยม” ข้อที่ ๙ ยังไม่จบ ต่อไปได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี่ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราจะได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุท่าน”

ก็คือ “ภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรัมattaธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนเมื่อ“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็น“ไตรลักษณ์” คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” นั่นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง “ไม่ใช่“เข้าใจทະสุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๔๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดा เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นจดหมายผลผลิต เป็นของปราศาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย บริสุตต์ เป็นเหยื่อมาการ เป็นของมีชาติเป็นธรรมด้า เป็นของมีโลกะ ปริเทเวทุกข์โหมนัสและอุปายาส เป็นธรรมด้า เป็นของมีความเครื่องมองเป็นธรรมด้า เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของตับไป เป็นของหวานให้ เช่นชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกีย์อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาหินะ(โหช, ผลร้าย, ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพัน ออกไปจากลิ่งเป็นโภณนั้นๆ, จิตละทิ้ง, จิตเลิกละ, จิตอุกไปพ้น)

[เราがらส์ “บุญนิยม” ๓] วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสานี ปภิภาริย์” เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้คำแนะนำและฝึกแผ่นประโยชน์มรรคผล ปภิภาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภากษา แม่គิรทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

ความเป็น“ญาณ”นี้ คือ ความรู้ซึ่งนิดพิเศษที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จึง “ตัวตนของนามธรรม” อันคือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ซึ่งเป็น“นามธรรม”ในภายใต้ของเราเอง

เริ่มต้นตั้งแต่เรียกว่า“ลักษณะ”(ตน)อันเป็น“ตัวตน” ในจิตของผู้ปฏิบัติที่สามารถมี“ญาณ”รู้จักแจ้งรู้จึง “ตัวตน” ตัวนี้(พันลังโภณนี้ที่ ๑ ลักษณะทิฏฐิ) หรือถ้าความเป็น “ตัวตนกลางๆ”ที่ “ก็ใช้คำว่า “อัตตา” ส่วน“ตัวตน ตัวสุดท้าย” ก็ใช้“อาสวะ”หรือ“อนุลัษ”นั้นเอง [ลักษณะ, อัตตา, อาสวะ หัง ๓ คำนี้ล้วนแปลว่า“ตัวตน” แต่อย่างกับคนและสถานะ ต่างกันตามนัยสำคัญเท่านั้น]

คำในภาษาต่างๆของอาชีวศึกษา

ซึ่งผู้ปฏิบัติที่ได้ปฏิบัติในตัวสิ่งของอาชีวศึกษามีความก้าวหน้าเจริญขึ้นจนกระทั่ง “อธิศักดิ์สิทธิ์” ก็เจริญ “อธิชีวิตสิทธิ์” ก็เจริญ โดยเฉพาะ “อธิปัญญาสิทธิ์” เจริญขึ้นเป็น “ปัญญาทรัพย์” อันเป็นความรู้ขั้นต้นพิเศษที่เรียกว่า “วิปัสสนาัญาน” ซึ่งเป็นข้อที่ ๑ ของ “วิชาชีวะ”

“วิปัสสนาัญาน” หรือ “ญาณหัสนะวิเคราะห์” นี้ เป็นความรู้ขั้นอาชีวิทยาอันไม่ใช่ความรู้ที่เป็นสาระและไม่ใช่ความรู้สัมภัยที่บุตรชนพึงรู้กันได้ทั่วไป แต่เป็นความรู้พิเศษ สามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริง “นามธรรม” ที่ซื่อว่า “ลักษณะ” ก็คือ “อัตตตา” ก็คือ และ “อาสวะ” ก็คือ เป็นต้น ได้จาก “อาการ - ลักษณะ - นิมิต - อุทิศ” ที่เป็นอยู่จริง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ชนิดสามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริง “นามรูป” ทั้งหลาย โดย “นามรูป” นั้นๆ เมื่อ “อธิปัญญาสิทธิ์” สัมผัสแต่ละตัว รู้จักว่าแจ้งรู้จริงอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

อันเป็นความเจริญของ “อธิปัญญาสิทธิ์” ที่รู้จักว่าแจ้งรู้จริงดีขึ้นเก่งขึ้นตามลำดับ เเรียงกันว่า “วิปัสสนาัญาน ๗” หรือ “ญาณ ๑๖” หรือหากจะรวมกันให้ครบถ้วนยิ่ง กว่านี้ ก็มีถึง “ญาณ ๒๘” (ญาณหัฟว่าไปของพระสาวก) และ “ญาณ ๙๓” (อีก ๒ ญาณ เป็นญาณและพาทพระตถาคต) ด้วยข้อ [จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑]

“ญาณ ๑๖” นั้น ก็เริ่มตั้งแต่ “นามรูปปริจเฉทยาน” (ญาณกำหนดรู้ความเป็นนามและความเป็นรูป) ซึ่งสามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริง จิต-เจตสิกนั้นแหล่ จิตอาจนั้นเองเป็น “รูป” คือ เป็น “สิ่งที่ถูกรู้” (อุปบาทรูป) และ ก็จิตอาจนั้นเองที่ เป็น “นาม” คือเป็น “ความรู้พิเศษยิ่ง” (ญาณ ๑๖. วิชาชีวะ) ที่สามารถรู้อย่างเก่ง ซึ่งไม่ใช่แค่ว่า “มหาภูต(rūpa)” ที่ได้แก่ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ แต่เป็น “อุปบาท(rūpa)” (รูปที่เกิดสืบเนื่องจากมหาภูต(rūpa)) เป็นรูป-เป็นนามในระดับเฉพาะ “นามธรรม” ที่อยู่ในภาษาในจิตใจนั้นเลย นั่นคือ ผู้นั้นมี “ญาณ” ข้อที่ ๑ ขึ้น “นามรูปปริจเฉทยาน” สามารถแยกแยะออกได้ว่า อาการอย่างไรเป็น “นาม” อาการอย่างไรเป็น “รูป” ถึงขั้นความเป็น “นาม” - เป็น “รูป” ของ “ภาษาในภาษา - เวทนา ในเวทนา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” กันที่เดียว

เช่น สำหรับ “จิต(ภาษาในภาษา)” ก็ “ถูกรู้” ได้ด้วย “ญาณ” ภารมณ์สุข-ภารมณ์ทุกข์(เวทนา) ก็ “ถูกรู้” ได้ด้วย “ญาณ” กิเลส(อกุศลจิต) ก็ “ถูกรู้” ได้ด้วย “ญาณ” “จิตในจิต - ธรรมในธรรม” ที่

ในธรรม” ทั้งหลาย จึงสามารถ “ถูกรู้” ได้ด้วย “ญาณ” (นามรูปปริจเฉทยาน เป็นต้น เป็นข้อที่ ๑ และญาณข้ออื่นๆ)

จิต-เจตสิกทั้งหลายดังกล่าวเป็นต้นที่ “ถูกรู้” นี้ จึงอยู่ในฐานะ “รูป” เพราะมันได้กล้ายเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” ไปแล้ว มันไม่ได้อยู่ในสถานะของ “ธาตุรู้หรือความรู้หรือผู้รู้” เลี้ยแลว แต่ มันได้กล้ายเป็น “ธาตุที่ถูกรู้” หรือ “สิ่งที่ถูกรู้” หรือ “ตัวที่ถูกรู้” ไปแล้วทั้งๆ ที่มันคือ “จิต-เจตสิก” (นามธรรม)

นักปฏิบัติธรรมผู้ได้ไม่มี “ญาณ” ที่สามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริงความเป็น “รูป” ที่อยู่ในภาวะ “นามธรรม” (จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ดังกล่าวเนี้ย ผู้นั้นก็คือ ผู้ไม่มี “นามรูปปริจเฉทยาน” (ผู้ไม่มีความรู้กำหนดแยกได้ว่าอะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม) ซึ่งเค็มเป็น “ญาณ” ข้อที่ ๑ ของ “ญาณ ๑๖”

หรือไม่สามารถมี “วิปัสสนาัญาน” อย่างแท้จริง เพราะเมื่อไม่มี “ญาณ” รู้รูปรู้นามในขั้นประมัตต์ (จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน) ได้ นั่นก็หมายความว่า ไม่สามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริง “นามรูป” ด้วย “อาการ - ลักษณะ - นิมิต - อุทิศ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ย่อมไม่สามารถมี “ญาณ” ข้อต่อๆ ไป ที่จะ “รู้ยังเห็นจริง” ตามที่ “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชาชีวะ” ตรัสไว้เป็นแน่

ก็เห็นชัดว่า ไม่มี “วิโมกข์๔” ข้อ ๑-๒ อยู่โดยโน้ตเพื่อ เพราะไม่มี “ตรัตนปริญญา” แม้มีก็ไม่ “สัมมาทิภูมิ” แน่ จึงเท่ากับไม่มี “ขัมมวิจัยสัมโพชณองค์” หรือไม่สามารถปฏิบัติ “สติปัฏฐาน๔” อย่างสัมมาทิภูมิแน่นอน

ก็ไม่สามารถพิจารณา “ภายในภาษา - เวทนา - เวนานา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” ลำไwenจบราhmaวนราคมผล

จึงไม่สามารถ “โยนิโสมนสิการ” อย่างสัมมาทิภูมิ จนเกิด “สัมมาพรุณ” ก็ได้ “สัมมาผล” เด็ดขาด

พระฉะนั้น ได้ตรัสกิขของผู้ปฏิบัติต้องเจริญ “อธิปัญญาสิทธิ์” ถึงขั้นสามารถรู้จักว่าแจ้งรู้จริง “ลักษณะ” เป็นต้น จึงจะซื่อว่า พ้น “ลักษณะทิภูมิสังโยชน์” ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อที่ ๑ ใน ๑๐ สังโยชน์

และจะต้องปฏิบัติตามทุกขีของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิภูมิ จนบรรลุถึงขั้นพ้น “วิจิกิจชาสังโยชน์” (คือความรู้แจ้งในความเป็นพุทธ-ธรรม-สังฆนิดที่สูงลึกเข้าไปถึงขั้นประมัตธรรม) สังโยชน์ ข้อที่ ๒ และพ้น “สีลพัพต์ ประมาณสังโยชน์” สังโยชน์ ข้อที่ ๓ ลด “อัตตตา” (ตัวตนที่

เป็นสามาภิญนาม)อันเป็น“ลักษณะ”(ตัวตนกิเลสที่“ญาณ”ของผู้ปฏิบัติสามารถรู้จักว่า“แจ้งรู้จริง”) จึงจะเป็นผู้บรรลุ“สัมมาธรรมะ”-สัมมาผลไปตามลำดับ

ผู้ได้สามารถปฏิบัติ“พันธสังโภชณ์ ๓”ที่เจริญดีทั้ง“ไตรลิกขา” หรือเจริญดีทั้ง“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือเจริญดีทั้ง“จวน ๑๔”แม้จะยังไม่ครบ“วิชชา ๘” หรือเจริญดีทั้ง“มรรคองค์ ๙” เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นทฤษฎีหลักแห่งการปฏิบัติธรรมอันแท้จริงของพระพุทธเจ้าที่สำคัญทั้งสิ้น ถ้าเข้าใจหลักการปฏิบัติดังกล่าวมากนั้นอย่างสัมมาทิฏฐิจริง ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วนตามหลักเกณฑ์ ผู้ปฏิบัติก็ไม่ลับสนหรือไม่สงสัยเลยว่า ทุกหลักที่กล่าวมานั้นล้วนปฏิบัติไปสู่“สัมมาสมาริ”หนึ่งเดียวกันทั้งนั้น เพราะทุกหลักล้วนเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติ เพื่อขัดเกลาภิเลสในจิตใจเป็น“การทำใจให้ในใจ”(มนสิการ) ตามแบบของพระพุทธเจ้าทางเดียวกันทั้งสิ้น กล่าวคือ ลืมตาเมื่อสติล้มปัชญัญญาณปฏิบัติอยู่ในทุกอริยภาพ

โดยมีความรู้และความสามารถถึงขั้นมี“วิปัสสนาญาณ”ทำงานกับจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานด้วยโพชณ์ณัณ หรืออนุกันน์ เพียงแต่กำหนดหัวข้อธรรมต่างกันเท่านั้น

ไม่มีทฤษฎีใดให้ไปนั่งหลับตามนั่งสมาธิแบบถูกเชิดcab สหสันกันแน่แก่แก่โดยเพ่งกลืนเป็นหลักใหญ่เลย นอกจากรู้เข้าใจผิดไปเอง เช่น ข้อที่ว่า “สัมมาสมาริ”ในหลัก“มรรคองค์ ๙”ไป..ที่ท่านให้หันไป“อธิชิจสิกขา” ในหลัก“ไตรลิกขา”ไป..ที่ท่านให้หันไป“สมาริ” หรือ“ญาณ”ในหลัก“จวน ๑๔”ไป..ที่ท่านให้หันไป“สมาริ” ซึ่งก็เป็นการตีความ เอาเองโดยอัตโนมัติ เข้าใจเอาเองหันลิข่าว่า“ถ้าสามารถที่ต้องนั่งสมาธิ”ไม่ได้ตรวจสอบให้ตรงตามพระอนุสาวร尼 หรือ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าให้สัมบูรณ์ จึงเพี้ยนผิดไป

การนั่งหลับตามาให้จิตสงบอยู่ในวังค์ หรือ วิธีทำสมาธิแบบที่เรียกว่า “เจโตสมณะ”นี้ หากเข้าใจเป็นสัมมาทิฏฐิ ก็สามารถนำมาใช้ช่วยปฏิบัติพุทธธรรมได้ ช่วยอุปการะเสริมเติม“ทางเอกสาร”(มรรค ๙ เป็นต้น) ให้การปฏิบัติก้าวหน้าเจริญยิ่งขึ้นได้ด้วย พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่า “สมาธิสามัญ ชนิดดังกล่าวนี้เป็น“อุปการะมาก”

ถ้าศึกษาค้นคว้ากันให้ถ่องแท้จริงๆแล้ว จะรู้ได้ชัดว่า คำว่า “สมาธิ”สามัญ (ไม่มีคำว่า“สัมมา”กำกับ) ก็อย่าง

หนึ่ง ส่วน“สัมมาสมาริ”นั้นอีกอย่างหนึ่ง วิธีปฏิบัติต่างกันคนละแบบ ผลของความเป็น“สมาริ”หรือเป็น“อธิชิจ”ก็ต่างกัน คนละแบบ คนละ“สิทธิผลติ”กันเลย

เพราะ“สัมมาสมาริ”นั้น เป็น“สมาริ”พิเศษของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะต่างหาก ซึ่งไม่เหมือนสมาริสามัญ ที่รู้กันมากก่อนศาสนาพุทธนิกิต และแม้ทุกวันนี้สมาริสามัญ ก็ยังรู้กันแพร่หลายทั่วไปยิ่งกว่า“สัมมาสมาริ”อยู่นั่นเอง

ดังนั้น ต้องศึกษาปริยัติกันให้สัมมา และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ จึงจะเป็น“สัมมาธรรมะ”เกิดผลถึงขั้น ประมัตธรรม ที่เข้าข่าย“อาริยะ”แท้ ซึ่งมีการลดลง กิเลสได้ ถูก“ตัวตน”ของสมุทัยอาริยสัจอย่างมีภาวะ จริง คือ “ลักษณะ”ก็จะถูกกำจัด(ปหาน)ไปตามลำดับ (“อัตตา”ก็แปลว่า“ตัวตน”เหมือนกันกับคำว่า“ลักษณะ”นั้นแหลก เพียงแต่เป็น“ตัวตน”ที่อยู่กันคนละสถานะเท่านั้น “อัตตา”นั้นอยู่ในสถานะสามาภิญนาม ส่วน“ลักษณะ”นั้นเป็นวิสามาภิญนาม)

ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริงผู้ปฏิบัติจึงจะกำจัด“ลักษณะ” ถูกตัวตนจริง ซึ่งก็คือ“ตัวตน”ของกิเลส ก็“ตัวตน”ตามที่เรียกกันกลางๆว่า“อัตตา”นั้นเอง เพียงแต่ว่า“ตัวตน”ที่เรียกว่า“ลักษณะ”นั้นบัญญัติขึ้นมาเรียกเจาะจง“ตัวตน ของกิเลส”ที่ผู้ปฏิบัติมี“วิปัสสนาญาณ”สามารถล้มผสุรู้จักหัวใจจริง“ตัวตน”ตัวนี้ได้จริงๆอยู่หลังปีบจุบัน

และถ้าสามารถกำจัดมันให้มันลดลงจากคลายลงได้ “ตัวตนของกิเลส”(ลักษณะ)ก็ลดลงๆๆ เล็กลงๆๆ จึงเรียกว่า “พันธสัก伽ทิყวสี”ไปตามลำดับๆๆ โดยผู้ปฏิบัติ มีรู้ถึงขั้นกำจัดทุกๆๆ เนื่องจากว่าจริงภาวะจริง “โดยความเป็นทุกข์”(ทุกข์โต) และสามารถจัดการ“ดับ” ความเป็นทุกข์นั้นๆได้จริง ถูก“ตัวทุกสมุทัยอริยสัจ”

จนกระทั่งที่สุด“ดับ”มันสนิทลงเสร็จลิน“หมวด ตัวตน”นั้นๆ เมื่อถึงขั้นนี้ก็ถึงชื่อความเป็น“อัตตา” ถึงชื่อ“ความไม่มีตัวตน” นั้นๆ ล้ำเร็วแล้ว

ความดับ จึงคือ ตัวตนของกิเลสดับหมวดสิ่งลงแล้ว ด้วยประการจะนี้เอง

นั่นคือ เรา“พันธตานุทิฏฐิ” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ จะต้องถึงขั้น“อนัตตโต” คือ “โดยความเป็นอนัตตา” เป็นที่สุด นั้นก็คือ“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”นั้นแหลก

¤ [มีต่อฉบับหน้า]

ປົບປັກຢ່າງ... ໜິວ

คนที่บ้านก็พ่วงไส่ตนเอง ส่วนมากจะทุกชีวิต
 เพราะไม่ได้ดับเหตุ จนเหตุแห่งทุกชีดับแล้วจึงว่าง
 ต้องปฏิบัติละเหตุ ละตัวกิเลสนั้นลดลงๆ จนกระทั้งไม่ดูดไม่ผลัก
 มันกลางๆ ก็จะเห็นอารมณ์กลางๆ อารมณ์ว่างๆ ได้

การสร้าง “ภาพว่าง” “จิตว่าง” จากกิเลส !...(๒)

ในการเทคโนโลยี พระอาจารย์ชา สุวัฒโน
 ก็เล่าว่า วันหนึ่งพระเซ่นนั่งประชุมกัน รังที่ปัก
 อยู่ข้างนอก ก็โบกปลิวอยู่ไปมา พระเซ่น ๒ องค์ ก็
 เกิดปัญหาขึ้นมา ทำไม่ธงจังโบกปลิวไปมา
 องค์หนึ่งจึงบอกว่า เพราะมีลม

อีกองค์หนึ่งก็ว่า เพราะมีธงต่างหาก
 ต่างก็เดียงกันโดยด้วยความคิดเห็นของตน
 อาจารย์ก็เลยตัดสินว่า มีความเห็นผิดด้วยกันทั้งคู่

เพราะความจริงแล้ว ลมก็ไม่มี ธงก็ไม่มี
 นี่ต้องปฏิบัติให้ได้อย่างนี้ อย่าให้มีลม อย่า
 ให้มีธง

ถ้ามีธงก็ต้องมีลม ถ้ามีลมก็ต้องมีธง มันก็
 เลยจบกันไม่ได้ลักษณะ
 น่าจะเอาเรื่องนี้มาพิจารณา ว่างให้มันว่าง
 จากลม - ว่างจากธง ความเกิดไม่มี ความแก่ไม่มี
 ความเจ็บตายไม่มี มันว่างฯลฯ

(จากนี้ไปเป็นคำบรรยาย ของพ่อท่าน
สมณะโพธิรักษ์ ต่อจากตอนที่แล้ว)

อันนี้แหล่น่าสงสารมากเลย ก็มันเห็น
ทนไม่อยู่แล้วว่า ลมมันก้มี ง่วงกว่าไม่
มี นีคือตระกะ

พึงความให้ชัดๆ การสร้างภาพว่าง ต่างจาก
จิตว่างจากกิเลส เมื่อรู้จักกิเลสแล้ว ก็ล้ากกิเลส
ออกจนดับ จนกิเลสมันตาย กิเลสมันหมด จิต
มันก์เลยว่างจากกิเลส นั่นคือจิตว่าง

ส่วนจิตไปสร้างภาพว่าง นี่ล่ะคือลักษณะ นั่ง
หลับตาสมารธิกสร้างภาพว่าง หรือเมื่อลีมตาแล้วก็
บอกตัวเองว่า ล้มผ้ออะไรเกี่ยวข้องอะไร อย่าให้
มันมี ๆ อย่าไปมีธง อย่าไปมีลม วางแผน วางแผน
ธงจะ อย่าให้ไปมี ก็คือสร้างภาพว่างเอาไว้ ไม่ให้
มันมีธง ไม่ให้มีลม นีคือสร้าง “มโนมายอัตตา”
(อัตตาที่สร้างขึ้นมาด้วยจิต) ชนิดหนึ่ง เป็นสมณะจิต
หากฝึกฝนเข้า ๆ ๆ ก็สำเร็จ แต่มันไม่ได้สำเร็จ
มรรคผลเป็นล้มดาวมุติ ของพระพุทธเจ้านะ

คำสอนที่บอกว่า “น่าจะเอาเรื่องนี้มาพิจารณา
วางแผนว่างจากลม ว่างจากธง ความเกิดไม่มี
ความแก่ไม่มี ความตายไม่มี ความเจ็บไม่มี มันว่าง
ที่เราเข้าใจว่าง เข้าใจว่าลมนั้นเป็นแต่ความรู้สึก
ที่สมมุติขึ้นมาเท่านั้น”

ถึงเป็นสมมุติสัจจะ แต่มันก็เป็นสัจจะ มันมีอยู่
จริง แต่ที่นี่ก็บอกว่า ก็ทำอย่าให้มันมีจริงสิ
ความรู้สึกอันนี้แหล่งลึกซึ้ง

ถ้าความรู้สึกว่า มันมีธงมีลม มันก็ต้อง^{เป็น}เป็นความรู้สึกที่เห็นความจริงตามความเป็นจริง
เมื่อตัวเห็นธง มองมันก์ต้องมีอยู่จริง เราก็ต้องรู้
ว่าธงมันมีอยู่จริง ตามความเป็นจริง เมื่อมีลมมา^{พัด}ธง ลมมันก์มีอยู่จริง มันก์พัดธงก์โนกไปมา นี่
คือความเป็นจริง แต่ที่นี่ความรู้สึกที่ไม่จริงนั้นก็
คือว่า ถ้าคุณไปเห็นธงมันป่าว คุณไปช้อบหรือ
คุณไปชัง ความณ์ช้อนอันนี้ต่างหากเป็นความ
รู้สึกที่ไม่จริง เป็นความรู้สึกที่สมมุติขึ้นมา

คุณเห็นว่าไอ์นี่ลวย ดูก็ไม่แดงดูก็ไม่ลวย

กุหลาบโครง ๆ เห็นก็เป็นสีแดง พระอรหันต์เห็นก็
แดงเหมือนกัน คนบุญชูสามัญที่ไปหลงให้ลดอก
กุหลาบก็เห็นแดงเหมือนกัน แต่คนที่หลงให้ลดอก
ดูกุหลาบแดง เขา ก็ ช่วย... savvy โอบใจชอบ
อภิญญาณ์เกิด อารมณ์หรือความรู้สึกอภิญญาณ์
นั้น คนนั้นสมมุติขึ้นหลอกตัวเอง

อันเดียวกันนี้ล่ะ เอาไปให้คนนี้ คนนั้นทุกข์ แต่
เมื่อเอาไปให้คนนี้ คนนี้ลุข มันยืดต่างกัน อันนี้
ต่างหากล่ะคืออารมณ์สมมุติ เมื่อคนที่อาทมา
บอกว่าคุณไปช้อบพริก คุณกินพริก ลุข คน
ไม่ชอบพริก พอกินพริก ทุกข์ มาจากเหตุที่คุณอุ
ปทานติดยืด แล้วคุณก็เกิดต้องการ ถ้าชอบก็ดูด
ถ้าไม่ชอบก็ผลัก ประเด็นเหตุที่เป็นปัญหาอยู่
ตรงนี้แหละ!

ที่นี่คนที่รู้ทุกข์นี่นะ คืออะไร ก็คืออารมณ์ทุกข์
เมื่อคุณเกิดล้มผ้ออะไรก็แล้วแต่ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-
กาย นีชัดๆ ข้างนอก เมื่อล้มผ้อแล้วคุณก็เกิด
อารมณ์ทุกข์ คุณก็อ่านลิ อ่านที่จิตนี่อารมณ์ทุกข์
อ่านว่าอ้ออารมณ์ทุกข์ รู้ทุกข์เวทนา นั่นแหล่คือ
ทุกข์ที่คุณจะต้องรู้ (เป็นบริญญาณ) เป็นอริยลักษ
ข้อที่ ๑ ทุกข์มันอยู่ที่จิต ทุกข์ไม่ได้อยู่ที่หน้าอก
ทุกข์ไม่ได้อยู่ที่หัว ทุกข์ไม่ได้อยู่นิ้ว ทุกข์ไม่ได้อยู่ที่
ตอไม่ ไม่มี ทุกข์มันคืออารมณ์ของจิต

ลิงที่คุณล้มผ้อปี๊บ แล้วคุณก์ลุข ก็คือในเวทนา
ในอารมณ์ของคุณเหมือนกัน ถ้าคุณลุข คุณก็ไม่
ผลัก ส่วนมากคุณก็ไม่ได้จัดการอะไร โดยเฉพาะ
พวกล้ายที่บอกว่าอย่าไปยืดถือ อย่าไปยืดมัน
ถือมัน...สายนี้แหละ ต้องทำให้จิตว่างๆ นีแหละ
ก็พยายามทำให้จิตมันว่าง จับมันวางมันปล่อย
ฝึกเข้าบ่อย ๆ มันก็ได้

อย่าไปยืดมันถือมัน วาง ๆ ๆ เป็นได้แค่
สมณะให้ลงบชั่วคราว เมื่อคนนั้นหลับตา อยู่ใน
ความลงบ อยู่ในความนิ่ง อยู่ในความว่าง ก็ว่างได้
หรือหัดฝึกโดยลีมตาไม่ได้นั่งหลับตา ฝึกเข้าๆ ๆ
มันก์ว่าง วางได้หมด ก็คิดว่านี่แหละคือความ
ปล่อยวาง

ถ้าวิธีศึกษาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าง่ายแค่นั้น ท่านไม่ต้องมานั่งสอนสติปัญญา ๔ ให้พิจารณาภายในกาย เวทนาในเวทนาหรือ ก และเวทนาภัยมีตั้ง ๑๐๙ นัยที่จะต้องศึกษาเรียนรู้ หรือต้องพิจารณาจิตในจิต ซึ่งจิตก็ต้องมีทั้งตรวจ สลับกิเลส อย่างหยาบและอย่างละเอียดลออถึง “ເລໂຕປະຍຸພານ ๑๖”

ถ้าวิธีปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าง่าย ๆ พระพุทธเจ้าไม่ต้องสอนธรรมะต่าง ๆ มากรายให้มันเมื่อย หัวข้อธรรมะอีกมหาศาลธรรมในหมวดธรรม จนนับไม่ถ้วน อกุศลไม่รู้เท่าไหร่ กุศลก็ไม่รู้เท่าไหร่ แยกเป็นโลเกียธรรม แยกเป็นโลกุตรธรรมอีกตั้งเยอะยะะ นี่คือสัจจะที่มันละเอียดลึกซึ้ง ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนเอาไว้

แต่ถ้าเพื่อว่าเราแค่ปฏิบัติให้เห็นว่าว่า ๆ ๆ แล้วก็สบาย ถ้าแคนี้จับ ธรรมามากมายพกนั้น ไม่ต้องมาสอนหรอก มันวุ่น ก็นีมันวิธีปฏิบัติที่ง่าย แล้ว หรือนั่งหลับตาสะกดจิต ได้สามินีก็จับ เมื่อนอกบัญชีที่หลงทำกันอยู่ทั้ง ๒ ฝ่าย ตกลงพากที่นั่งหลับตาสะกดจิตก็เลยเรียกว่าสายเเครวท ผู้ที่นั่งใช้ปัญญา妄 ๆ ๆ ก็เลยเรียกว่าสายมหายาน

พอเเครวทไปนั่งสะกดจิตก็ว่าดี เสร็จแล้วมาเห็นว่าเอ้า枉 ๆ แบบนี้มันสายปัญญา呢 หรือ ก เอาด้วยเลยว妄..妄นี้ด้วย เลยเอาทั้งนั่งสะกดจิต เอาทั้ง妄..妄นี้ด้วย เลยได้สมะทั้งคู่ ได้การ妄ว่าทั้งคู่โดยไม่รู้กิเลส กิเลสมันเสพมันติด ยังไงไม่รู้ ไม่เข้าใจว่าจิตที่มันเป็นโลเกียะ สุขทุกข์ เพราะโลเกียะคืออะไร?

หากสามารถดับตัวเหตุได้ จับตัวเหตุได้ว่างลง ๆ ๆ ดับลง ๆ ๆ ได้จนว่าง หมดอัตตา ที่เป็นทั้ง “โอพาริกะอัตตา-มโนมยอัตตา-และ อรูปอัตตา” อัตตา ๓ ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๕ ข้อ ๓๐๒ ท่านตรัสไว้ถึง ๓ อัตตา

เมื่อพูดถึงเรื่องอัตตา แต่ก็ไม่รู้ว่าอัตตาคืออะไร? อัตตาคือตัวที่ยึดมั่นว่าเป็นตน ยึดเข้าแล้ว

มันก็เกิดบทบาทตัณหา ตัณหาอยากได้ พอดีมาแล้วก็ยึดเป็นเรา เรียกว่าอัตตา อยากได้นี่เรียกว่า ตัณหา พอดีแล้วก็มายึดเป็นเรา เป็นของเรา อยู่อย่างนั้นแหล่ะ

พระพุทธเจ้าถึงสอนว่า เมื่อมันยึดก็เอามันออกบ้างลี โอพาริกอัตตาต้องเอามันออก ยึด เพชรนีเป็นของเรา ยึดทองนีเป็นของเรา ลองพระกดู โอพาริกอัตตานีต้องหัดพระกหัดเงินขาดสิ่งข้างนอก เรียกว่า ตั้งศีลแล้วก็อ่านใจ ว่ามันมีอาลัยภารณ์ยังยึดเป็นเราเป็นของเราอยู่ นี่ไม่ได้ว่าง ไม่ได้ว่าง

แต่สมมุติเอาว่าว่าง เอ้าที่นีเข้าเป้าที่อตามา อยากจะวิจารณ์ผู้ที่ศึกษาโดยวิธีที่ใช้ค่าถ้าว่า “ลัพเพธัมมานัตตาติ” ทุกลิงทุกอย่างมันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน อย่าไปยึดว่าเป็นของเรา “ลัพเพธัมมานัลัง อภินิเวสายะ” ทุกลิงทุกอย่างไม่ควรยึดมั่น ถือมั่น ก็ท่องคานานี้

เพราะจั้นลัมพัลแล้วก็วางแผน มันไม่มี มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราว่า ๆ ๆ เอานี้เป็นตระกะ มาทำให้บ้านภว่างใส่ตนเอง เพราะฉะนั้นคนที่บ้านภว่างใส่ตนเองนี่ ส่วนมากก็จะมีทุกข์ เพราะรู้สึกลัมพัลแล้วมันทุกข์ แม้เจอเหตุการณ์นี้มันทุกข์ เอ้อย่าไปยึดมั่นถือมั่นในความเป็นเราเป็นของเรามันไม่มีจริงหรอก ก็จะได้เรียนนาย่างนี้ใช่มั้ย? ก็妄 ๆ ๆ ก็บ้านภว่างใส่ตนเอง ก็妄เอօลีมไป.. ทั้งไป..อย่าไปเอ่าใจใส่.. มันก็เป็นของมัน

และแม้แต่คำว่ามันเป็นเช่นนั้นแหล่ะ มันเป็นเช่นนั้นเอง “ตตตา” ช่างมัน勃勃 มันก็ไปตามเรื่องของมัน เราก็ของเรา เอาว่าง ๆ ໄວ่เลือว่าว่าง ๆ เพราะจั้นเจออาการทุกข์เมื่อไหร่ เจออาการที่มันมายุ่งกับเราเมื่อไหร่ ก็ให้ผลักสิ่งนั้นออกไป 妄ให้ได้ว่างให้ได้ ทำใจว่างๆ ให้ได้ บังคับตัวเอง妄ใจว่างๆ ให้ได้ ไม่ได้ดับเหตุ จนเหตุแห่งทุกข์ ดับแล้วจึงว่างนะ

พังให้ชัดเจนตรงนี้ ไม่ได้ดับเหตุตรงนี้ จนเหตุนั้นมันหมดเนื้อหมดตัวของมัน หมดเหตุของมันจนสูญ ไม่ใช่อย่างนั้น

คนที่ปฏิบัติเชิงนี้ หากได้ล้มผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กายใจ เมื่อล้มผัสแล้ว มันไม่ทุกข์ก็ไม่ต้องทำ ว่าใช่มั้ยถ้าไม่ทุกข์มันก็ไม่จำเป็นจะไปว่าทำไม่ล่ะ มันไม่เดือดร้อนอะไร ก็ไม่ต้องวางแผน ว่าจะ เพราะฉะนั้นคนพากนึ้ก กิเลสหนอยู่เรื่อยไปแหล่

และถ้ามีปัญญามาก ยิ่งมีเหตุปัจจัย สามารถ บำเรอตนได้อยู่ตลอดกาลนานไม่ขาด เช่น ก็จะไม่ตั้งศีลเพื่อจะลดลงนี้ เลิกสิ่งนี้ ไม่ค่อยตั้งหรอก สายເສດວ່າຍືດວ່າງ นີ້ไม่ค่อยตั้งศีลหรอก มีแต่ บำเรอตนแล้วເສດວ່າຍືດວ່າງ

อาทิตย์ถอกกับคุณใส่ แก้วสม ลูกคิชช์ ท่านพุทธทาส เขากินเบียร์ด้วยจิตว่าง คุณกับ อาทิตย์นี้มันไปด้วยกันไม่ได้หรอก กินเบียร์ด้วย จิตว่างนี่ แหมคุณเอຍ คุณกินด้วยจิตว่าง (หัวเราะ) อะไรมีเป็นต้นนะ គួរទៅจริงมันไม่ต้องกินด้วย จิตว่างก็ได้ แต่ออาทิตย์ว่ามันละเอียดนะ อาทิตย์ ไม่รู้จะอธิบายยังไง ที่อาทิตย์กำลังขยายความนี้นั้น คนที่ล้มผัสแล้วมีสุขนี่ เขาก็ไม่จำเป็นจะต้องใช้ คิดานี้ว่า เอopleยว่างนະ เขาก็ເສດໄປบำเรอกิเลสໄປ ເພຣະໄມ້ໄດ້ເຮັນສິງປຣມຕົກ (ຈິຕ-ເຈຕລິກ)

ພຣະຈັນສາຍນີ້ຈະໄໝຄວັຫາເຮືອງປຣມຕົກຈະໄໝ គຽດທາເຮືອງຈິຕ-ເຈຕລິກ ท่านพุทธทาส sting ได้ตີທີ່ พວກອົກອຽມວ່າ เปັນພວກ “ຈິຕວິຫຼຸງຫາມເມັດ ມະຂາມ” ໄປເລຍ ຕີທີ່ໄປເລຍ ເຮັກວ່າໄມ້ໃຫ້ຄວາມ ສຳຄັນ ແຕ່ຈິງ ๆ ແລ້ວສຳຄັນมาก ຕົວເຂົ້າໃຈ ถ້າໄມ້ຮູ້ຈັກຈິຕເຈຕລິກຕ່າງໆ ອຸນຈະອ່ານອາການຂອງ ຈິຕໄໝອອກ ໄມວ່າເວທນາເຈຕລິກ ສັງຫານເຈຕລິກ ລັ້ງຫາມເຈຕລິກ ພຣີແຍກອອກມາເປັນສຸຂເຈຕລິກ ທັ້ງ ອາກາຮສຸຂ ອາກາຮຖຸກໍ່ ອາກາຮອຸບເກຫາ

ອຸບເກຫານີ້ເປັນສູານນີ້ພັພານນີ້ແລ້ວຈະວ່າງຕຽນ ນີ້ ວ່າງ ວ່າງ ວ່າງຈາກລູ້ຈາກຖຸກໍ່ ພຣີອອກຖຸກໍ່ມີລູ້ ເປັນສູານທີ່ດັບເຫດມັນແລ້ວມັກຈະມີອາມຟ໌ອຸບເກຫາ ພຣີໄໝກີເປັນອາມຟ໌ວ່າງໆ ກລາງໆ ເປັນສູານຂອງ ນີ້ພັພານ

ถ້າປົງປົງປົດຫຼາດ ລະດັບກີເລສນັ້ນລດລາງໆ ຈະ ກະທັ້ງມັນໄມ້ມີຕັດຫຼຸດຕັ້ງຜັກເລຍ ມັນກລາງໆ ມັກ ຈະເຫັນອາມຟ໌ກລາງໆ ອາມຟ໌ວ່າງໆ ໄດ້ ອາມຟ໌

ວ່າງໆ ຈາກ ອາມຟ໌ສົມມຸດ

อาทิตย์ຈຶນນຳມາພູດຄຣາວນີ້ອາຕມານ່ວຮອ ເວລາມານານແລ້ວນະ ທີ່ຈະພູດໃຫ້ລະເຍີດ ຈ ໂດຍພູດ ແລ້ວພາດພົງສິ່ງຜູ້ທີ່ທ່ານສອນດ້ວຍ ຊື່ອາຕມາເຄຣພ ອາຕມາເກຮງໃຈ່ ເກຮງໃຈ ແຕ່ອາຕມາກົດຈະເປັນທີ່ຈະ ຕັ້ງພູດພຣະອາຕມາເຫັນຈິງ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ວ່າອັນນັ້ນມັນຜິດຄ້າໄປຕິດຍົດອູ້ຍ່ອງຢ່າງນັ້ນແລ້ວລ່ະກົ... ມັນໄປໂທນີ່ຮອດ

ທ່ານພຸතທາສສອນນາກອ່ານອາຕມາ ລູກຄີ່ຍ່ ທ່ານເປັນໄຫຼູ່ເປັນໂຕ ເຕັມສັກຄມອູ້ໃນທຸກວັນນີ້ ມີ ຄວາມຄິດຍອ່າງນີ້ ເກືອບທັງນັ້ນ ພຣະລະນັ້ນອາຕມາ ວ່າລອງໃຊ້ “ປຣໂໂໂສະ” ບ້າງ ຄ້າຮັບພັກຄນອື່ນບ້າງ ຄື່ອເໜືອນເສີຍງານກເສີຍກາຍ່າງເສີຍງານ ຂອງ ໂພີຮັກໝື່ນີ້ນະ ຮັບພັກແລ້ວກີພິຈາຮານຈິງໆ ບ້າງ ຜູ້ໄດ້ມີປົງປົງມີກົມືພົວພັກທີ່ອາຕມາອົບຍາເຂົ້າໃຈກົ ຈະອ້ວ່າ! ເຂົ້າໃຈດ້ວຍເຫດຫຼຸດດ້ວຍຕຣະກະເຫັນນັ້ນກົດຈະ ແລ້ວຄຸນມາພິສູຈົນ໌ (ເອທີປັລສີໂກ) ຈົນນຳຕົວເຂົ້າມາ ພິສູຈົນ໌ (ສັນທິສູໂກ)

ເມື່ອພິສູຈົນແລ້ວ ອຸນຈຶນຈະເກີດຮູ້ແຈ້ງ ເຫັນຈິງ ດ້ວຍຕົນເອງ (ປ່ຈຈັດ ເວທີໂພວິຫຼຸງໝີທີ) ວ່າ ອ້ວ..... ດັບເປັນຍ່າງນີ້ ຄວາມວ່າງຈາກໄມ້ກີເລສເປັນຍ່າງນີ້ ອາມຟ໌ວ່າງຈາກໄມ້ກີເລສເປັນຍ່າງນີ້ ມັນໄມ້ມີກົດ ຕ່າງຈາກກາຮສ້າງກພວ່າງ ກັບໝາດກພໍາມດ້າຕີ ເພຣະໝາດເຫດ ອັນນີ້ລະໄມ້ເກີດໄມ່ແກ່ ໄມ່ເຈັບ ໄມ່ຕາຍ ເພຣະເຫດມັນຕາຍແລ້ວ ມັນໄມ້ມີເກີດອືກແລ້ວ

ມັນເນີຈັງ (ເຖິງແກ່ແນ່ນອນ)-ຖົວ້າ (ຄາວຸ,ຄົງທີ່) - ສສຕັ້ງ (ຍັ້ງຍືນ,ມັນຄົງ) ອວິປີຮັມມັງ (ໄມ້ແປຣປຣວນ ເປັນຮຽມດາ) ອສັງທິຮັງ (ໄມ້ມີອະໄວ່ ຈະມາເອົາຫນະ ພຣີທັກລ້າງໄດ້) ອສັງກຸປັງ (ປລອດກັຍ, ໄມ່ກລັບ ກຳເວັບ)

ມັນຕາຍຍ່າງເທິງແທ້ແນ່ນອນ ມັນໄມ້ມີອະໄວ ເປັນຍ່າງແບ່ງ ອະໄຮກມາທັກລ້າງຄວາມຕາຍອັນນີ້ອືກ ໄມ່ໄດ້ ອສັງກຸປັງ ຕາຍໄມ້ພື້ນ ໄມ້ມີກາກລັບກຳເບີບອືກ ອັນນີ້ກີໄມ້ເກີດ ໄມ້ມີແກ່ ໄມ້ມີເຈັບ ໄມ້ມີຕາຍ ຄື່ອ ກີເລສມັນໄມ້ເກີດ ກີເລສມັນໄມ້ເຈັບ ກີເລສມັນໄມ້ແກ່ ມັນ ໄມ້ມີມາແກ່ ມັນໝາດ້າຕີແລ້ວ ມັນໄມ້ມີກາກເກີດອືກແລ້ວ

▣ ອັນຕ່ອฉบັບໜ້າ

เหตุการณ์บ้านเมืองช่วงที่ผ่านมา
มักมีผู้อ้าง “ความเป็นกลาง” ของตนเลื่อมฯ
ซึ่งที่แท้จริงแล้วน่าจะคือ “ความเป็นกฎ” ซะมากกว่า
ไม่ใช่ความเป็นกลางอย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้

เป็นกลางอย่างพุทธ

๑. ความเป็นกลางของพระพุทธเจ้า นั้น ทรงไม่ให้สุดต่อ ๒ ข้อคือ ๑. ข้าวເລວທີ່ຍ່ອຍໜ່ອນຫລງຕິດສະບາຍໃນກາມສຸຂ (ກາມສຸຂລົການຸໂຍຄ) ແລະ ๒. ข้าวເລວທີ່ຕຶງເຄີຍດໍາລັງທຽມານຕຸນ (ອັດຖືລົມ-ຄານຸໂຍຄ) ຜົ່ງເປັນຄວາມເລວທີ່ສອງຂ້າວ ການໄໝເຂົ້າໄກລ້າສຳຄັນທີ່ສອງຂ້າວ ການໄໝເຂົ້າໄກລ້າສຳຄັນທີ່ສອງຂ້າວ ແລະ ຈຶ່ງຕົວ “**ຄວາມເປັນກາລາງຂອງພູທົກ**”

ສຽງແລ້ວ ຄໍາຂຶ້ນຂໍ້ອວາ “ເລວ” ລ້ວນໄມ່ເອົາທີ່ສື່ນ ທາງສາຍາກາລາງຂອງພູທົກຈຶ່ງມີແຕ່ “ດີ” ອີຣີ “**ຄູກຕ້ອງ (ສົມມາ)**” ເທົ່ານັ້ນ

ພຣະພູທົກອົງຄໍຕົວແລ້ວການປະປາຍຸດເປັນກາລາງ (ມັຊມີມາປົງປາຫາ) ໄດ້ແກ່ ອາຮີຍມຮັກມືອງຄໍ ៥ ຈຶ່ງມີແຕ່ລົມມາ (ຄວາມຄູກຕ້ອງ) ກຳກັບໄວ້ສັດເຈັນທຸກໆຂອງໄມມີມີຈົາ (ຄວາມຜິດ) ປັນເປົ້ອນເລຍ

ອະນັນກາຮາເອາ “ດີ” ກັບ “ເລວ” ມາຮວມກັນ ແລ້ວເກລື່ອແປ່ງຄຽງ ຈຶ່ງໄມ່ໃຊ້ຄວາມເປັນກາລາງຍ່າງພູທົກແຕ່ຕົວ “**ຄວາມເປັນກູ**” ຢ່າງຂອງໜ້າເບັນ ທີ່ຍັງມີກົລັສໜາຍູ່ ຜົ່ງໄສ່ສອດຄລົ້ອງກັບໂວກທຂອງພຣະພູທົກອົງຄໍທີ່ຕົວສ່ວ່າ

“**ໄມ່ທໍານາປທິ່ງປວງ ທໍາແຕ່ກຸຄລໃຫ້ສົງພວມ ຂໍາຮະຈິຫຂອງຕຸນໃຫ້ບັນຫຼຸງ**”

ລອງມາຕຽນລອບດູ “**ຄວາມເປັນກາລາງ**” ຈາກພຣະໄຕຣີປົກຊື່ພຣະພູທົກເຈົ້າໄດ້ຕົວແກ່ປົງລົງຈັກຄົງທີ່ ៥ ທີ່ປ່າອີລີປັນນຸກທາຍວັນ ເບີຕັກພາຣານລືໃນວັນເພິ່ງຊື້ນີ້ ୧୯ ຄໍາ ເດືອນ ສ (ອາສາພະໜ) ທຽງແສດງປະລົມເທຄນາ (ແສດງຮຽມຄັ້ງແຮກ) ໃນຄរານັ້ນ ໄດ້ຕົວສັກປົງປົງລົງຈັກຄົງວ່າ

“ດູກ່ອນທ່ານທີ່ໜ້າ ທີ່ສຸດ ແລ້ວ ອີຣີນີ້ ບຽບພື້ນ (ຜູ້ສັລະປົວຕົວອານຸມອບບວຊ) ໄມ່ຄວາມເລັພ ອື່ນ

๑. ການພ້ວພັນຕຸນໃຫ້ທົມກຸມ່ານຕ້ວຍຄວາມສຸຂໃນກາມ (ກາມສຸຂລົການຸໂຍຄ) ເປັນລົງເລວ ເປັນຂອງໜ້າ ເປັນຂອງປຸກູ່ສູນ (ຄົນກົລັສໜາ) ໄມ່ໃຊ້ອ່ານວ່າພຣະພູທົກ (ຄົນປະເລວເສີງສູງທີ່ໄກລຈາກກົລັສ) ໄມ່ມີປະໂໄຍ້ນ

໨. ການທຽມານຕຸນໃຫ້ເດືອດຮ້ອນລໍາບາກ (ອັດຖືລົມຄານຸໂຍຄ) ເປັນຄວາມເໜັດເໜີ້ນຢ່າງເປົ້າ

ໄມ່ມີປະໂໄຍ້ນ ເປັນທຸກໆຂໍ້ໃຊ້ພຣະພູທົກ

ສຳກັນກາລາງຂອງພຣະພູທົກ (ມັຊມີມາປົງປາຫາ) ໄມ່ເຂົ້າໄກລ້າສຳຄັນທີ່ສອງນັ້ນ ໄດ້ແກ່ ອາຮີຍມຮັກມືອງຄໍ ៥ ອື່ນ

๑. ສົມມາທິງງົງ (ຄົດເຫັນຍ່າງຄູກຕ້ອງໃນອາຮີຍລັກ ແລ້ວ

໨. ສັນມາລັກກັບປະໄວ (ໄຕ່ຕ່ອງຍ່າງຄູກຕ້ອງໃນກາຮາອອກຈາກກາມ ໃນການໄໝພຍານາທ ໃນການໄໝເບີຢີດເບີຢີນ)

๓. ສົມມາວາຈາ (ເຈົາຢ່າງຄູກຕ້ອງ ດ້ວຍການ ດັວນຄຳເທິ່ງ ດຳສົ່ວເລີຍດຳ ດໍາທີ່ບໍ່ເຈື້ອ)

໤. ສົມມາກົມມັນຕະ (ກະທຳຢ່າງຄູກຕ້ອງ ດ້ວຍກາຮາດເວັນກາຮົາ ການລັກ້າໂມຍ ການປະປາຍຸດຜິດໃນການ)

໕. ສົມມາອາຈື່ວະ (ເລື່ອຍ້ມືພ້ອຍ່າງຄູກຕ້ອງ ລະກາຮາເລີ່ມໃນທາງຜິດ ອັນເປັນມີຈົາອາຈື່ວະ ແລ້ວ ອື່ນ ແລ້ວ ດົກເກີດທີ່ຍັງໄມ່ເກີດ ບັງເກີດຊື້ນີ້ ແລ້ວ ດະກູຄລທີ່ເກີດແລ້ວ ໄທ້ໜົມໄປ ຖ້າ ດົກເກີດທີ່ຍັງໄມ່ເກີດ ໄທ້ບັງເກີດຊື້ນີ້ ແລ້ວ ເຈົ້າ ດົກເກີດທີ່ໄດ້ແລ້ວ ໄທ້ບັນຫຼຸງ)

໬. ສົມມາວາຍາມະ (ເພີ່ມຢ່າງຄູກຕ້ອງ ອື່ນ ໑. ໄມ່ໃຫ້ອຸກຸຄລທີ່ຍັງໄມ່ເກີດ ບັງເກີດຊື້ນີ້ ແລ້ວ ດະກູຄລທີ່ເກີດແລ້ວ ໄທ້ໜົມໄປ ຖ້າ ດົກເກີດທີ່ຍັງໄມ່ເກີດ ໄທ້ບັງເກີດຊື້ນີ້ ແລ້ວ ເຈົ້າ ດົກເກີດທີ່ໄດ້ແລ້ວ ໄທ້ບັນຫຼຸງ)

໧. ສົມມາສັດ (ຮະລືກຢ່າງຄູກຕ້ອງ ອື່ນ ໑. ພິຈາລະນາເຫັນກາຍໃນກາຍ ແລ້ວ ວິທະນາໃນເວທນາ ຖ້າ ຈົດໃນຈົດ ແລ້ວ ດົກໂຮກໃນຮຽມ)

໨. ສົມມາສາມາຝຶກ (ຕັ້ງຈິຕົມໍນ້ອຍຢ່າງຄູກຕ້ອງ ອື່ນ ບຣລຸມານທີ່ ແລ້ວ

ນີ້ແລ້ວ ອື່ນ ດົກເກີດທີ່ໄດ້ແລ້ວ ໄທ້ບັນຫຼຸງພຣະພູທົກ (ເປັນຄຳແນ່ນເອົາທີ່ຕົວສົງພວມຄອງໂຄງ ຊື່ງໝາຍເຖິງຜູ້ບຣລຸມຮຽມແລ້ວ) ໄດ້ຕົວສົງພວມແລ້ວດ້ວຍປົງປັງພານຍິ່ງທຳດວກຕາໃຫ້ເກີດ ທຳບູານໃຫ້ເກີດ ຍ່ອມເປັນໄປເພື່ອຄວາມສົງບ ເພື່ອຄວາມຮູ້ຍິ່ງ ເພື່ອຄວາມຕຽບສົງພວມ ເພື່ອນິພພານ (ດັບກົລັສທຸກໆລົມນິທີ)”

¶

(ພຣະໄຕຣີປົກເລີ່ມ ໫ ຂ້າ “ຮັມມັກກັບປັດຕະຫຼຸດ”)

การขยายราชอาณาจักรไฟ
การเพิ่มความเร็วให้สูงสุด
จะเห็นเศรษฐกิจบูมระดับระเบิดประมาณเชี่ยวเหลา

มี คนบอกว่า “กรุงเทพฯ คือประเทศไทย” เพราะเหตุนี้
งบประมาณมากมาย จึงเหล้มมาที่กรุงเทพฯ

หากเทียบงบประมาณจังหวัดต่อจังหวัดก็จะพอมองเห็นว่ากรุงเทพฯ
ที่เปรียบเสมือนพืชสายคนโถมันโโคตรกินลุ!

ระบบการขนส่งมวลชนที่นำทำที่สุด ก็คือรถไฟ แต่ก็รู้สึกว่า
กี ส.ส. เข้าต่างก็ละเลย

**ก្នុងក្រុមក្រសួង
តាមរត្តไฟประจำทาง !**

อาจเป็นเพราะพวกรเขามีค่ายขึ้นมาใช้บริการ
อาจเป็น เพราะ พวกรเขามีรถส่วนตัวใช้
อาจเป็น เพราะ พวกรเขารถข้าด้วยวิสัยทัศน์
อาจเป็น เพราะ ยังแบงหัวคิว กันไม่สำเร็จ
 เพราะเหตุนี้ เรายังแก้ปัญหาเฉพาะหน้า จึง
มีแต่สร้างถนนๆ ๆ

คนยิ่งก็มีแต่ คนขายรถยนต์ อริภูโภดบันไช!
เมื่อท่านขึ้นโกลเดอร์ จากราดพร้าวไปรังสิต
โปรดระวัง ตั่ร่วงบนทางด่วนเขารอจับท่านที่
ด่านทางออกขับรถเร็วเลย ๑๒๐ กิโลปรับลูกเดียว

เข้าเรื่องกันเถอะ.....ป้ายโฆษณาบักซ์แล้ว
ตอนเมือง เข้าประกาศว่า “กฟภ” เป็น “ผู้สร้าง
กระแสไฟฟ้าไปทั่วทิศ และเป็นพื้นเพื่องธุรกิจ
ทั่วทุกภาค”

นี่คือผลงานของเขายา
มีผู้ใหญ่หลายคนที่ยังไม่เลิ่มลัญญา กับ ไออัมเอฟ
เรื่องการแปรรูป

และหลายคนที่ต้องการแสดงวิสัยทัศน์ว่า
“ผมก็ฉลาดเหมือนกัน เราต้องแปรรูป!”

ดูอย่าง ขสมก. ที่ลั่งชื่อรถมาเพิ่มเพื่อเป็น¹
ทางเลือกของคนจน จะได้ใช้รถดีๆ สบายๆ

ใครขวางโครงการ ถือว่าไม่ใช่พวกรักคนจน!
ส่วนพนักงานตากลาง พวกรถอย่าห่วง เป็น
เรื่องของพวกรถ!

ขสมก. เขาจะมีกำไรมากได้อย่างไร นับตั้งแต่
ปล่อยรถเมล์ร่วมมาทั้งช้อน

เลี้ยวทางดีๆ ก็ตัดแบ่งให้เอกสาร
ขสมก. สำคัญเรื่องกำไร คงเลิกคิดไปเลย
รถไฟฟ้าเหมือนกัน บริการไม่ดี ไม่สะอาด
ไม่ปลอดภัย

แม้การจองตัวจะได้ ISO ก็ไม่เกิดแรงจูงใจ
แค่ตัดแบ่งให้เอกสารบริหาร ก็มิใช่แก้ปัญหา
เราไม่เขยับพนักงาน แต่เพิ่มพื้นที่รถไฟฟ้าให้
แล่นได้หลายขบวน สวนกันได้ ออกให้บอยขึ้น
คนเขาก็จะนิยม

การเพิ่มแรงคู่รถไฟ มีคนคิด แล้วก็มีคนพับ
เก็บเรียบร้อย

คนที่พับเก็บ ป้านนี้ตกรอกขุมลึกเหลแหล่!
เป็นนาปกรรม ระดับน้องๆ ของอนันตริยกรรม!

แผนการเพิ่มความเร็วรถไฟ วิ่ง ๔-๕๐๐ กิโล
ต่อชั่วโมง เมื่อตอนประเทศอื่นๆ ยังนำทำ

แรกมีสิทธิ์วิถีเศรษฐกิจของชาติได้
เช่นเดียวกัน

การขยายราชอาณาจักร

การเพิ่มความเร็วให้สูงสุด

แรกจะเห็นเศรษฐกิจบูรณะด้วยเบ็ด
ประมาณ เชี่ยวเหลว

สมัยก่อน กรุงเทพ-สมุทรสาคร เข้าเดินทาง
๑ วัน ขากลับก็อาจต้องค้างคืน เพราะเย็นแล้ว
แต่วันนี้ ๑ ชั่วโมงก็ถึงแล้ว

อนันติงส์แห่งการเดินทางอันรวดเร็ว เกิดผล
ดังนี้

(๑) ไม่ต้องย้ายบ้าน ครอบครัวก็ยังพร้อมหน้า
พร้อมตกินข้าว

(๒) เพิ่มพื้นที่การทำมหาภินอีกหลายเท่าตัว
คนมีเงินเข้าไปต่างประเทศทำมหาภิน

เราคนไทยมีโอกาสขยายไปจังหวัดอื่นๆ
ทำงานในระบบเช้าไป-เย็นกลับ

ผล ณ วันนี้ เราจะสร้างงาน ให้คนมีรายได้
อีกมหาศาล ในขณะสร้างรถไฟ

รัฐบาลคิดโครงการใหญ่มากมาย แต่จะเห็นว่า
วนเวียนอยู่ในอ่างกรุงเทพฯ ไม่ไปไหนเลียบ น่า
เบื่อจัง!

อย่าห่วงงบประมาณ ถ้าคิดไม่ออก มีคน
เยอะแยะอย่างใจจะขาด

เห็นมั้ยครับ จับเรื่องรถไฟเรื่องเดียวอะไรๆ
ก็ตีไปหมด

แม้ผลงานของเรา จะไม่เกิดในช่วงนี้ก็อย่า
เสียใจ

แม้ผลงาน จะไม่สำเร็จในชาตินี้ แต่ได้เริ่ม
เดินทางแล้ว ก็ยังไม่เสียใจ

เรื่องรถไฟเป็นภาระแห่งชาติได้แล้วนะครับ
และเป็น “สุขภาวะ” ของคนไทยด้วย

ณ

ຕົກມເກີຍຈອດຮ້ານ
ງານໄຕ ທີ່ຄວງ ຫຳກ່ອນ
ກລັບນອນ ເກີຍຈອດຮ້ານ ວາງແຮຍ
ທຶນແລ້ວ ເຮັດວຽກ
ສົງເຮຍ ເຕືອມຮັບອຸນ ພາມມາ

ພາພຈາກອິນເຕອຣິນເນດ

ໃນແຄວັນໂກຄລ ປຣາກຖຸລຸບຫຼຸດຊາວເນືອງ ສາວຕະລີ ۳۰ ດົນ ຜົ່ນເປັນສ່າຍ
ກັນ ມີໃຈເຄາຣພແລະຄວັດຫາຍິ່ງໃນພຣະພູທທສາສນາ ພວກເຂາພາກັນທ່ວງກັງລວ່າ
“ນອກຈາກພວກເຮົາໄດ້ບວ່າເທົ່ານັ້ນ ຈຶງຈະຮູ້ໄດ້ກວ້າງຂວາງທົ່ວຖິ່ນຮຽມ ທີ່
ພຣະຜູມມີພະກາຄເຈົ້າທຽບສອນໄວ້”

ເກີຍຈອດຮ້ານຜລາງູຕນ

(ວຽກຈາດກ)

ทั้งหมดจึงพากันไปสู่วิหารเชตวัน นำลิ่งของไปสักการะพระศาสดาแล้วฟังธรรม ครั้นพระศาสดาทรงแสดงธรรมจบ พากเข้ากี๊เข้าฝ่ายบังคมทูลขอบรรพชา พระศาสดาถูกทรงประทานบรรพชาแก่พากเข้า

เมื่อได้เป็นภิกษุ บวชเรียนอยู่กับอุปัชฌาย์และอาจารย์ถึง ๕ พระชาแล้ว เข้าใจข้อธรรมต่างๆ รู้สิ่งที่เป็นกับปิยะ (ข้าของที่สมควรแก่ภิกษุชนหรือใช้สอย) และอกับปิยะ (ข้าของที่ไม่สมควรแก่ภิกษุชนหรือใช้สอย) จึงกราบลาอุปัชฌาย์และอาจารย์ เพื่อไปเข้าฝ่ายพระศาสดา กราบทูลขอข้อปฏิบัติธรรมฐาน (ข้อพิจารณาให้เห็นแจ้งตามจริงในสิ่งที่กระทำ) จากพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พากข้าพระองค์เอื้อมระอาเบื่อหน่ายในกพ (ความมีความเป็น) ทั้งหลาย กลัวแต่ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย ขอพระองค์ตรัสบอกรมฐานเพื่อปลดเปลือกตนจากการเรียนว่าตายเกิดอยู่กับทุกข์ แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยເถີດพระเจ้าข้า”

พระศาสดาถูกทรงบอกรมฐานที่เหมาะสมให้แล้วภิกษุทั้ง ๓๐ รูปถืออาบานตรและจิรรองจากวิหาร มุ่งหน้าไปจำพรรษาอย่างหมู่บ้านป่าชายแคน ด้วยตั้งใจเอาไว้ว่า

“พากเราจะแสวงหาที่อันสัจเพื่อเพ่งเพียรบำเพ็ญสมณธรรม ให้ถึงที่สุดจนแห่งทุกข์ให้ได้”

ในหมู่ภิกษุเหล่านั้น มีภิกษุรูปหนึ่งซึ่งชื่อว่าติสสะแต่เพาะเป็นบุตรของกุญมพี (คนมั่งคั่งร่ำรวย) จึงถูกเรียกขานกันว่า กุญมพีกปุตติสสะ นิลัยเป็นผู้เกียจคร้าน มีความเพียรทรมาน มักติดใจในรสอาหาร ทำนมาความคิดซึ้งมากว่า

“เรามีความสามารถไปอยู่ในที่ยากลำบากได้ เราไม่อาจทำร่างกายนี้ให้ผ้าสุกได้ ด้วยบินทباتที่ฝีดเคือง ฉะนั้นการไปหมู่บ้านป่า ย่อมไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่เราเลย เราจะกลับล่ะ”

ฝ่ายหมู่ภิกษุเหล่านั้น พากนจาริกไปจนถึงหมู่บ้านชายแคนตำบลหนึ่งของแคว้นโภคล แล้ว

จำพระชาอยู่ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง ทั้งหมดขวนขวยพากเพียรกันเต็มที่ อาศัยกรรมฐานที่พระศาสดาทรงแนะนำให้ กระทำวิปัสสนา (พิจารณาให้รู้แจ้งตามจริง) โดยไม่ประมาท ในพระชา ๓ เดือนนั้นเอง ก็สามารถก่ออัศจรรย์ด้วยปัญพิบัณฑ์ลืมล่นบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ได้แล้ว

หลังจากออกพระชา ภิกษุทั้งหมดนั้นจึงเดินทางกลับสู่วิหารเชตวัน เข้าฝ่ายพระศาสดาแล้ว กราบทูลมรณคผลที่ตนบรรลุ ทั้งยังขอกลับไปอาศัยชายป่าอีกนั้น เพื่อเผยแพร่ธรรมในหมู่บ้านชายแดนต่อไป พระศาสดาทรงสรรเสริญภิกษุเหล่านั้น และทรงอนุญาต ทั้งหมดจึงถวายบังคมพระศาสดา เตรียมเดินทางในเช้าวันรุ่งขึ้น

ภิกษุกุญมพีกปุตติสสะได้เห็นพระศาสดาตรัสสรรเสริญเพื่อนๆ ภิกษุของตนแล้ว บังเกิดความปรารถนาบำเพ็ญสมณธรรมให้สำเร็จมรณคผลบ้าง ในคืนนั้นเองจึงเพ่งเพียรจัดตอลอดคืน ไม่ยอมพัก ไม่ยอมนอน อาศัยการยืนและเดินจงกรม (เดินไปมาอย่างมีสติ) พิจารณาธรรม จนกระหั้นเสียงเวลาเช้ามืด ผลอยหลับด้วยความง่วงและอ่อนเพลีย พลัดตกลงมาจากรากจงกรมทำให้กระดูกขาแตก ได้รับความเจ็บปวดทรมานยิ่งนักเพื่อนภิกษุเหล่านั้นต้องพากันมาช่วยเหลือดูแลจนต้องชะงักการเดินทางเอาไว้ก่อน

ครั้นพระศาสดาได้พบภิกษุเหล่านั้นอีกจึงตรัสตามว่า

“พากเรอบอกลาแล้วเมื่อวาน ว่าจะพากันไปในเช้าวันนี้มิใช่หรือ”

“เช่นนั้นพระเจ้าข้า ก็แต่รู้ว่าท่านติสสะสหายของพากข้าพระองค์ รับเร่งบำเพ็ญสมณธรรมเกินไป ในเวลาอันไม่เหมาะสม จนถูกความง่วงครอบงำ พลัดตกจากที่จงกรมถึงกับกระดูกขาแตกนี้เป็นเหตุให้พากข้าพระองค์จำต้องงดเดินทางไป”

พระศาสดาทรงสตับอย่างนั้นแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ภิกษุนี้ก็เคยเร่งร้อนกระทำความเพียรผิดเวลา เหตุจากความเกียจคร้าน

ของตน ได้ทำลายการเดินทางของพวกราชมาแล้ว”

พวกราชชุมนักรับทูลอาราธนา (นิมนต์) พระคานษาจึงทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

ในแครัวนคันธาระ มีอาจารย์ทิศปาโมกข์ (อาจารย์ที่มีเชื้อสีเหลืองโดดดัง) คนหนึ่ง สังสอนศิลปวิทยาแก่มาณพ (ชายหนุ่มในวรรณะพระมหาณ) ๕๐๐ คนอยู่ในเมืองตากลิลา แต่มีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่งเป็นมาณพที่เกียจคร้านมาก

วันหนึ่ง พวกราชพาภันไปป่าเพื่อหาพืชทุกๆ คนช่วยกันหาพืชมารวมรวมไว้ จะมีแต่มาณพเกียจคร้านนั้น คิดว่า

“เรานอนเสียสักครู่ก่อนก็ได้ แล้วค่อยหาพืชทีหลัง”

พอตีเหลือบเห็นต้นกุ่มใหญ่อยู่ตรงหน้า จึงปลุกผ้าแล้วล้มตัวลงนอนหลับสนิทไป...กระทั้งมาณพอื่นๆ หาพืชกันมัดแล้วจึงเรียบร้อย เตรียมจะแบกกลับ จึงปลุกมาณพเกียจคร้านให้ตื่น แล้วพวกราชนก์พาภันไป

มาณพเกียจคร้านลูกขี้นขี้ตา พอยายง่วงแล้วก็รีบปืนขึ้นต้นกุ่มน้ำด้วยคิดว่าเป็นต้นไม้มีกิ่งแห้งรีบเหนียวกิ่งเพื่อหักเป็นพืช แต่กิ่งไม้ยังสดอยู่ จึงดีดกลับมาอย่างแรง สะบัดถูกดวงตาข้างหนึ่งอย่างเต็มที่ ถึงกับตาแตกต้องเจ็บปวดมากเข้ารีบเอามือข้างหนึ่งปิดตาไว้ มืออีกข้างรีบทักพืชจากต้นกุ่ม เอามามัดเป็นพืชแบบกลับไปโดยเร็ว ถึงแล้วก็โยนพืชนั้นทิ้งทับอยู่บนกองของพืช

ในวันนั้นเองมีครอบครัวตระกูลหนึ่งในชนบทได้มานิมนต์อาจารย์ไว้ว่า

“พรุ่งนี้ พวกราชจะทำบุญที่บ้าน ท่านอาจารย์กรุณาส่งลูกศิษย์ไปช่วยทำพิธีให้ด้วยเถิด”

อาจารย์ก็รับคำ แล้วกำชับกับพวกราชว่ามาณพที่จะให้ไปรับนิมนต์นี้

“พรุ่งนี้พวกราชเจ้าต้องไปถึงหมู่บ้านนั้นให้ทันเวลา เพราะทางไกล ฉะนั้นพวกราชเจ้าต้องให้คุณ

ต้มข้าวแต่เช้ามืด และกินอาหารรองท้องกันก่อนไม่อาย่างนั้นจะไม่มีเรี่ยวแรงไปทันเวลาได้ และเมื่อเลร์พิธีแล้ว จะรับพากันกลับมาเดี๋ย”

พอดีเช้ามืดนั้น...พวกราชพากลุกนาฬาสี (หญิงรับใช้) ให้ลูกขึ้นมาต้มข้าว นางทาสิกไปหอบเอาพืชไม้กุ่มสด ที่อยู่ข้างบนกองพืชมากอไฟแม้จุดไฟแล้วใช้ปากเป่าลมอย่างไรก็ไม่อาจทำให้ไฟลุกติดได้ เลี้ยงเวลาไปจนท้องฟ้าสว่างแล้ว

บรรดามาณพทั้งหลายเห็นว่า เวลาสายมากไม่อาจไปทันเวลาได้ จึงพากันไปหาอาจารย์ เมื่ออาจารย์เห็นพวกราชอยู่ก็ทักขึ้นทันทีว่า

“อ้าว! พวกราชเจ้ายังไม่ได้ไปกันดอกหรือ”

“ครับท่านอาจารย์ พวกราชไม่ได้ไปแล้ว”

“ เพราะเหตุใดกันเล่า”

เหล่ามาณพจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้อาจารย์ฟัง

“สาเหตุก็เพราะมาณพเกียจคร้านนั้น ในเวลาหาพืชก็ไปนอนเสียที่โคนไม้กุ่ม พอดีนกลุกให้ต้นกิ่งรีบร้อนหักพืชสด กิ่งไม้ล้มบัดถูกตาแตก จึงเร่งกลับมาโยนพืชสดทิ้งไว้ข้างบนกองพืช คนต้มข้าวก็ไปเอาพืชสดมากอไฟทำอย่างไรไฟก็ไม่ลุกสายมากแล้ว ไปไม่ทันแน่นอน จึงมาเรียนให้ท่านอาจารย์ทราบ”

อาจารย์ฟังความผิดพลาดของเหล่ามาณพแล้วกล่าวตำหนิมาณพเกียจคร้านว่า

“กิจที่ควรทำก่อน ผู้ใดเอาไปกระทำภัยหลัง ผู้นั้นย่อมได้รับความเดือดร้อนตามมา เทมื่อนมาณพหักไม้กุ่ม ฉะนั้น”

พระคานษาดกนี้จับแล้ว ทรงเฉลยว่า

“มาณพเกียจคร้านที่ตาแตกในครั้งนั้นได้มาเป็นภิกษุเกียจคร้านที่กระดูกขาแตกในบัดนี้ ส่วนมาณพที่เหลือได้มาเป็นพุทธบริษัทในบัดนี้ แล้วอาจารย์ทิศปาโมกข์ได้มาเป็นเราตถาคตนี้เอง”

¶

• สมนน พัฒนรักษ์

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?

เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?

๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?

(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“จิต”ที่อย่าง “สงบ” นั้น
เป็น “การดับ” แท้
และจิตก็ยิ่งทำงานได้แค่คล่องว่องไว
อยู่กับสังคมหมุนประbaraชน
ไม่ได้หยุด ไม่ได้อยุ่นใจ
“ดับ” คือ “กิเลส” เท่านั้นที่ “สงบ”
ไม่พากวนใน “จิต” แม่นิดแม่น้อยอีกเลย

๖

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “สูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เข้าขั้ยลัน
อ.เข้าขั้ยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำนามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำตาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยานานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำตามที่อาตามาตอบชนิดตั้งใจล้ำยยาเจาะลึกและแห่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ^๑
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวพันพร้อมทั้ง^๒
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น^๓
“ปัญหาที่ยังไม่เว็ปต่อ” มาnananและหนานแล้ว อาตามาพอตอบที่จะจงพยายามตอบพยายามส่าย
ดังนั้น แค่คำตามว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ
จึงยึดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมานานถึงบัดนี้ และยัง^๔
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรที่เดียว

เท่าจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำตามประเดิลนอื่น และข้ออื่นของ “สูกพระรัตนตรัย” ก็ได้^๕
ของผู้อื่นที่เป็นคำตามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำตามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำตามใหม่ในช่วงต้นนี้เพรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ “สูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั้งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภากันยังไง เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๗๓ นี้

ถ้าเข้าใจที่อุดมมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๙ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ป่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์สุข เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีตัวตนศรีได้รับการเคารพนับถือ เทียบเท่า “อาริยชนขั้นอนาคาม” จึงต้องมีคุณภาพ เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ได้ยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์สุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่นักการเมืองแท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์สุข” ด้วยโลภด้วยโถลงด้วยโมฆะมากขึ้นา เท่าใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมือง มากขึ้นา ด้วย เท่านั้นา

ตั้งนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลเกียร์สุข” ด้วยโลภ ด้วยโถลงด้วยโมฆะน้อยลงฯ เท่าใดฯ กระทั้งไม่มี เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักการเมือง และย้อมทำลายการเมืองน้อยลงฯ ด้วย เท่านั้นา หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่ แท้จริงยังขึ้นเท่านั้นา

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็ เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความรู้สึกกับคน-ความรักกัน - ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาก กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารสนเทศธรรม) นี้แล จึงเป็น สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุญาต ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสังจะะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอ กัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมัตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต ๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่ สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้ บูชา กันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี ความบริสุทธ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคม แท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหันต์” จริง ก็ยิ่ง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษเท่าจริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริง อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมัตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณ ๙” เพื่อชิบหายไปได้แต่ ๗ ลักษณะ ต่อบรรลุลักษณะที่ ๙ “การไม่สั่งสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวนี้เองไปถึง “มิจฉาทิภูมิ-ลัมมามาทิภูมิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา ทิภูมิ ๑๐” และความเป็นลัมมามาทิภูมิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๖ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา หลักการสำคัญนี้ ยอมไม่สามารถเป็นผู้มี “ลัมมามาทิภูมิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่เป็นประชาชน ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตรภูมิ” ได้แน่ๆ “มิจฉาทิภูมิ ๑๐ และลัมมามาทิภูมิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ กินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (พิญธิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (พิญธิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ กินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบpaป้องไว้รอ กผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิภูมิ” ดังแต่เบื้องต้นที่เดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บ้า หรือผลไม่ได้ ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไรจึงจะเป็น “ผล” ที่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือ หรือความเห็น (พิญธิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตามาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบpa และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บpa” ตลอดกาลนาน]

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิภูมิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหลกคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของลัทธุมนุษย์ เพราะเป็นหัว “ประโยชน์” แก่ตน แก่ลั่น แก่ลั่น และเป็นหัว “มรรคผล” ถูนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในลั่น ของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในลั่น ของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็นโลกุตระ ได้จริง ก็จะมีความจริง ใจใจต่างกัน ปศุคนะทางด้วย และเราถั่งอธิบายเจ้าลึก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมประยิกตตะ” ที่พุทธศาสนาใช้ชื่อจะลงเข้าใจเพียง ไปเป็นแบบ “เหวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิภูมิ ซึ่งอตามากำถั่งอธิบายให้กระจั่งชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเหวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนาใช้ชื่อยังลงเข้าใจได้ และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สัมมา” แยก “บุญ” เป็นคนละล้วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “บรมตถาธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิภูมิสูตร - สักการะทิภูมิสูตร - อัตถานุทิภูมิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เหวนานในเวทนา” ลายอีกด้วย ทະรุปีบดีชั้นสูงสุด คือ “โดยความเบ็นอนตตตา” (อันตตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนตตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติรู้ (ชานติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างล้มตัวอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสماธิ” และเกิด “บุญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สماธิ-บุญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของ การปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ครัหรา” และ “ครัหรา” ก็มีความเรียน ตามองค์ธรรมสูญนี้便รับรู้ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาทิตย์ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชชา” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุข พิเศษ” (วุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้น สูงสุดได้ อันเป็นการลิ้น “ทุกขาริยลัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรรมสุข” (ประรังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆ จนถึง “อวิชาด” และกำลังจะได้สานดายถึง “ปฏิจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจากการ “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ถือศักดิ์ความซับซ้อนของมันสู่กันทั้งต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงถือความเลี่ยทายเรื่อยมา

[เราถั่งพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมประยภาพ” ซึ่งตามทิภูมิ “เหวนิยม” นั้นเข้าถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่โลก แม้ชัวพุทธเองก็ถือ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เมื่อนั่นที่เหวนิยมเขายังถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิภูมิ “อเหวนิยม” นั้นยังไม่ถูกยังไปปรโลก ถ้าชัวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิภูมิ” (มิจฉาทิภูมิ) แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นั้น ก็แห่งอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมประยิกตตะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขออีนยันว่า พุทธนั้นเป็นศักดิ์ที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม ความเป็น “อวิริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น “โลกุตรสังฆ” จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่อาแค่โลกียะ** เป็น มรรคผล และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย

วิชชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชชา” นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาทิมาว่า “คราก” นำจะลงอ่านคำตัวสุดของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครบๆ ดูบ้าง เมล็ดยาวห่อนอย ก็พยายามอ่านดูบ้างแล้วกัน จะได้เห็น กันกระจางแจ้งแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเบิกกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“**จุลคีล-มัชณิมคีล-มหาคีล**” ที่ระบุไว้ในนั้น จึงเป็น “**พุทธธรรมณัญ**” หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธให้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลคีล-มัชณิมคีล-มหาคีล” แล้ว ก็จะเห็น โถงๆ ชัดๆ ว่า “ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมาก นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่สิ่ง—ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “ง!” แทนจะไม่อยากจะเบื้อกันเลยที่เดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ใน กฎ ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มี ในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อหเวนนิยม” ทางานบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อ สังคม “ศรัทธา” ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยอยองค์ธรรมนื้อต่างๆ ตาม พระอนุสานี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก์ไม่เกิดกับสังคม

[เราがらんอินบายาความเล็กกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑” ข้อ ที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัต” ได้ซึ่งเห็นแก่กับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธ ละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตัวสุดนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพ นิวาสาณสูติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวดีวิตในชาติก่อนชาติของ พระองค์) จึงทรงว่าลึกถึงบุพกรรมของพระองค์ได้เป็น อันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจ กรรมและวิภาคกรรม และพโลยได้เข้าใจนัยแฝง และ นัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

พระพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสาณสูติญาณ ใต้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งขัดว่า “**มารคองค์ ๗**” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น คุณธรรม-คุณวิเศษ

-**คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ผู้ที่เป็น “พุทธ” นี้ คือ “ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักว่าแจ้งในธรรม อันเป็นอุดตริมนุสสธรรมนองตน” เพาะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุดตริมนุสสธรรม) นั้นๆ จริง

ดังนั้น ถ้าผู้ใดยังเข้าใจอยู่แค่ “พุทธ” คือแค่ภูมิรู้ ที่สามารถ “รู้” ได้เยี่ยมยอด ซึ่งก็เป็นแค่เพียงสมมติธรรม อันเป็นเพียง “รู้” ตามการคึกขาขับคิดค้นความหมาย “รู้” ตามตระกูล เป็นผู้ “คงแก่เรียน” หรือแม้จะถึงขั้น “รู้” อย่างมี ตาทิพย์แบบหนึ่งที่ไม่ใช่แบบพุทธ(มิฉะนั้น) เช่น สามารถ หยั่งรู้แบบอาแทนาปวิทたりย์ หยั่งรู้สิ่งลึกลับ หยั่งรู้ใจ ผู้อื่น เป็นต้น ก็ยังไม่ใช่ “พุทธ” ของพุทธ อันหมายถึงสิ่งที่ “ความเชื่อ” นั้นได้จริงก้าวหน้าพัฒนา “ศรัทธา” ขึ้นสู่ภาวะ “มีคีล” ขั้นที่ ๑ แล้วก็ก้าวขึ้นสู่ “พุทธ” ขั้นที่ ๒ ซึ่งเป็น “ศรัทธินทรีย์” (กำลังของความเชื่อ คุณภาพของความเชื่อที่มี ประลักษณ์พิเศษ) ใน “ศรัทธาสูตร” นี้ เพาะยังมีใช่ “รู้” อย่าง มี “ตาทิพย์” อีกอย่างหนึ่งที่ขั้นเป็นของพุทธโดยเฉพาะ(สัมมา ญาณ) เพาะเป็น “ตาทิพย์” ชนิดพิเศษที่สามารถสัมผัส จิต-เจตสิก-สัมผัส “กิเลส” ที่อยู่ในจิตของเราเป็นผลสำเร็จ และสามารถกำจัด “กิเลส” นั้นๆ ลงได้ถึงขั้น ปรัมตัตธรรม

“ศรัทธา” ของผู้นั้นจึงเป็นแค่ “ศรัทธา” ขั้น สมมติสัจจะ หรือเป็น “ศรัทธา” เพียงแค่โลภิคะสามัญทั่วไป ยังไม่ใช่ธรรมะ ขั้นเข้ามายเขต เป็นปรมตตสจจะที่รู้จักว่าแจ้งรู้จริงจิต-เจตสิก- รูป-นิพพาน จึงยังคงเป็นแค่ ธรรมะที่วนอยู่ ในกรอบของ โลเกียร์เท่านั้น ยังไม่หลุดพ้นออกไปจากการอบรมของ สมมติธรรม

แห่งบุญชัน.สูโภคใหม่คือ “โลกุตระ” ที่เป็นธรรมะของอาริยชน

แต่ไม่ได้หมายความว่า ผู้มี “โลกุตรธรรม” จะไม่ได้ “กุศล” แบบโลกา (โลเกียกุศล) ที่บุญชันก็ได้ “กุศล” นั่น

ต้องทำความเข้าใจให้สำคัญน่าว่า ธรรมที่เป็นมารคพล ของพุทธนั้น คือ **ธรรมะที่เป็นโลกุตรธรรม** ไม่ใช่เพียงแค่ โลเกียธรรม ซึ่ง **โลเกียกุศล** นั้นในศาสนาอื่นๆ ทั้งหลายสอน กันทั้งนั้น ผู้บรรลุโลเกียธรรมเมื่อขึ้นกุศลสูงสุดแค่ไหนก็ได้แค่ โลเกียธรรม ยังไม่ใช่ **อาริยธรรม** เพาะเป็นแค่กัลยาณธรรม แต่ไม่ได้หมายความว่า ศาสนาพุทธไม่มีกุศลธรรม

ขึ้น “กัลยาณธรรม” ที่เป็นกุศลแบบโลเกียะ นะ ธรรมะของ พุทธนั้น ถ้าปฏิบัติ “สัมมาทิภูมิ” จริงจะได้หัน “กัลยาณธรรม” ที่เป็นกุศลแบบโลเกียะไปพร้อมกับ “อาริยธรรม” ที่เป็นกุศลแบบโลกุตรด้วย คือ จะได้ผล ๒ อย่าง ได้หัน “กัลยาณธรรม” หัน “อาริยธรรม” ไปพร้อมกัน หรือได้หัน “โลเกียกุศล” และได้หัน “โลกุตรกุศล” ได้อันสิ่ง ๒ ส่วน เรียกว่า อุกัยตตะ[๑.ประโยชน์ ผู้อื่น คือ ผู้อื่นได้ประโยชน์ ๒.ประโยชน์ตัน คือ ตนกำจัดกิเลสได้]

เช่น คุณทำ “ทาน” กัลยาณธรรมที่คุณได้ ที่เป็น “กุศล วิบาก” อันแปลว่า ผลของกรรม ที่เป็นกุศลสำหรับผู้ที่ทำทาน อันชอบเรียกันว่า “ได้บุญ” หันที่คำว่า “บุญ” ในที่นี่ ยังไม่เป็น “การชำระกิเลส” หรือยัง “ชำระกิเลสตนไม่ได้” ตามความหมาย ที่ถูกต้องของคำว่า “บุญ” หรือที่ภาษาบาลีว่า “บุญบุญ” เลย ยัง เป็นเพียงคุณงามความดีที่คุณได้ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ให้ทรัพย์สินเวตถุหรือให้แรงงานให้ความรู้ของคุณแก่ผู้อื่น เป็นต้น ผู้รับ เขา ก็ได้รับส่วนที่เป็นของทานนั้นไปเป็น ประโยชน์แก่ตัน คนในสังคมรู้การกระทำการของคุณ สังคม ก็นิยมชมเชื่นยกย่องคุณ คุณก็ชื่อว่า “ได้บุญ” อย่างนี้ด้วย

และ “บุญ” หรือ “บุญบุญ” ที่ถึงขั้น “ชำระจิตสัต蟾ิให้ หมดจด ความผ่องแหววแห่งดวงจิต” ตามคำแปลแทบทุกอง คำว่า “บุญบุญ” หรือ “บุญ” ซึ่งเป็นผลที่สูงส่งบุญลึกเข้าไปถึงขั้น ประมัตธรรม คือทำให้จิต-เจตสิกาลดกิเลสลงได้จริง ชนิด ถูกตัวถูกตนของเนื้อตัวกิเลสที่เดียว “บุญ” อย่างนี้ ก็ได้ด้วย

ซึ่งเป็น “จากธรรม” ที่ได้พร้อมกันหัน “คุณงามความดี” อันเป็น “โลเกียกุศล” หัน “จิตที่ลดกิเลสลงให้” อันเป็น “โลกุตรกุศล” สั่งสมลงเป็นของตน (กัมมัสสະ) - เป็น功德ที่ตนต้องรับ功德 กันนั้นเลี่ยงไม่ได้ (กัมมายาท) - เป็นเครื่องนำเราเกิดดี (กัมมโยนิ) - เป็นพันธุ์ของสัตว์ที่ประเสริฐสูงขึ้นแห่งตน (กัมพันธุ) - เป็น ที่พึงของตน (กัมปภิรณะ) ทราบเท่าที่เรายังไม่ปรินิพพาน

ผู้ “ทำทาน” ทุกคนย่อมได้ “กุศลวิบาก” ที่เป็น “คุณงาม ความดี” ส่วนที่เป็น “โลเกียกุศล” นี้ ถ้าหากคนตามกรรม-ตามที่ เราได้ทำน้อย-ทำมากกันนนๆ แต่ “ไม่เข้าใจเป็นสัมมาทิภูมิ” และ ปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติจริง ก็จะไม่ได้ส่วนที่เป็น “โลกุตรกุศล” เพราะคุณจะไม่สามารถ “ทำใจในใจ” (มนสิกโรติ) ให้กิเลสของตน ลดลงคลายลงได้ ในขณะเดียวกันกับการ “ทาน” นั้นๆ ผู้มีความรู้ความเข้าใจเป็นสัมมาทิภูมิ และปฏิบัติเป็น

สัมมาปฏิบัติ จนเกิดสัมมากรรม-สัมมาผลไปด้วย คือ มี วิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง “ตัวตนของกิเลส” (อัตตา) และ ปฏิบัติจนสามารถกำจัดกิเลสลดลงได้ (pathan) อย่างรู้แจ้งเห็น จริง ด้วย “วิชาชาน” หรือ “ญาณ ๑” หรือด้วย “วิมากข์” หรือด้วย “อนุปุปพวิหาร ๗” ก็ตรงตามแบบของพุทธ ซึ่งมี ใช้ด้วยการนั่งหลับตาทำ samaññicasikha จิตตนของ แต่ปฏิบัติครบ ด้วยสัมมากรรมอันเมื่องค์ ๘ หรือจะรณะ ๑๔ หรือ “โพธิปัจจัย” ธรรม ๓๗ หรือ “ไตรสิกขา” ฯลฯ นั่นเอง อย่าง “สัมมาทิภูมิ”

ถ้าผู้ได้ “สัมมาทิภูมิ” จริงแล้ว จะปฏิบัติได้รับประโยชน์ ๒ อย่าง (อุกัยตตะ) ดังกล่าวในนี้พร้อมกันไปเสมอ ความรู้ยิ่ง ในมรรคในผลหรือ “พหุสูต” จึงเจริญสูงขึ้นมากขึ้นๆ เสมอ “ครรชชา” เจริญขึ้นเป็นขั้นที่ (๒) ด้วยประการอย่างนี้

ต่อไปคุณลงมือปฏิบัติของศรัทธาขั้นที่ (๓) ที่เกิดความเจริญ สูงขึ้นไปอีก ผู้นั้นก็เป็น “ธรรมกถาิก” นั่นคือ เมื่อเริ่มเป็น ผู้มี “ธรรม” ในตน ก็จะนำ “ธรรม” ที่ตนได้ตนมีนั้นๆ ไปกล่าว บอกผู้อื่นได้ ซึ่งจะถูกต้องอย่างเป็น “สัตธรรม” (ธรรมที่ดีที่แท้) ตาม “ภูมิจริงที่ตนบรรลุ” นั้นๆ ท่านจะ “ไม่อุகคุตติ มนุสสธรรมที่ไม่มีในตน”

ท่านจะสังวรรวงไป “อวคคุตติริมนุสสธรรม” ที่ตน ไม่ได้ “ไม่มีในตน” เพราะ “ผู้ที่ได้สมบัติอันมีค่านั้นจริง” จะรู้จักคุณค่าของสมบัตินั้นๆ ว่า สำคัญยิ่งปานใด ซึ่ง เป็น “ความจริงที่ตนรู้อย่างแท้จริงว่าเป็นสิ่งสำคัญ” ยิ่งกว่า “เพชรกว่าพลอย” เพราะจะนั้นๆ นี้ย่อมรู้ค่าของสมบัตินี้ ว่า เป็นของสูงนะ อย่าเอไปทำเล่นนะ อย่าให้มัวให้หมอง อย่าเอไปทำเหมือนสิ่งของพื้นๆ ทั่วไปเหมือนของค่าต่ำๆ จะเอไปให้ลิให้ค่างไม่ได้ หรือแม้จะเอไป愧哉ไปให้ ไกรคูไกรเห็นก์ ท้องระวงเลือกเพ็นนุกคอกลที่ควรแน่นอน

ผู้มีสัตธรรมจริง ก็จะเป็นไปตามสัจจะดังว่า “นี้ พุทธธรรมก็จะยืนยงคง “สัตธรรม” ไม่ผิดไม่เพี้ยนไป ได้ย่างๆ

ผู้ซึ่งอ่าน “ธรรมกถาิก” คืออะไร ? ก็คือ ผู้กล่าว สอนธรรม ผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ ตาม นั่นเอง

ดังนั้น “ธรรมกถาิก” ตาม “ศรัทธาสูตร” นี้ ก็ต้องเป็น เป็น “พหุสูต” จึงเป็น “สัตบุรุษ” เมื่อเป็นผู้กล่าวสอนธรรม

เป็นผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม “ครัชชา”ที่ได้ฟังจากลัตบุรุษจึงบริบูรณ์ถูกธรรมตามธรรม

แต่ถ้าไม่ใช่“ลัตบุรุษ”เป็นผู้กล่าวสอนธรรม ผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม ผู้รับธรรมมาก จะได้“ครัชชา”จาก“อัลตบุรุษ”ที่ไม่บริบูรณ์ หรือไม่เก็ง“เชื่อ”ผิดๆไปจาก“ลัทธธรรม”(ธรรมที่ดีที่แท้) เริ่มจากผิดเพี้ยนไปทีละน้อยๆ “อัลตบุรุษ”ก็จะแสดงธรรมที่ผิดๆเพี้ยนๆ ถ่ายทอดกันมาเรื่อยๆ ต่างก็เป็นความผิดเพี้ยนคนละเล็กคนละน้อย หรือคนละมากก็เป็นได้ เมื่อ่านเข้าก็ผิดมากถึงปัจจุบันนี้แล้วมีความผิดเพี้ยนไปจนหลงผิดเป็นถูกกันอย่างเชื่อมั่นในทันสมัย และยังคงอธิบายที่ผิดนั้นๆเป็นจริงเป็นจังจนยกที่จะแก้กลับ ดังที่เห็นที่เป็นอยู่เต็มสังคมทุกวันนี้

เช่น เรื่องอธิคีลสิกขา ก็สอนกันผิดเพี้ยนไป เป็น“ลีลพัตตุปปายาน”(ไม่เมรุครุดถอยก้าว：“ลีลพัตตุปปายาน”) กล้ายเป็นแค่เจ้าตีประเพณีที่ใช้เป็นเครื่องมือหากินของคนชนิดหนึ่งไปแล้ว กระหงทั้งเชือกและอธิบายกันว่า ศีลเป็นแค่เรื่องจริยธรรม ไม่ใช่เรื่องการปฏิบัติให้เกิดมารคคลพนิพานซึ่งขัดแย้งกับที่มีมั่นยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ศีลที่เป็นกุศลย่อ弩ยังความเบ็นหรันต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”

เห็นไหมว่า “ศีล”นั้นมีอานิสงส์ถึงขั้นบรรลุอรหันต์ ที่เดียว ไม่ใช่มีอานิสงส์เจริญได้แค่จริยธรรมเท่านั้น

เรื่องอธิจิตสิกขา ก็สอนผิดเพี้ยนไป เป็น“มิจฉาภาน-มิจฉามาธิ-มิจฉาวิมุติ” แต่ชาวพุทธส่วนใหญ่เกือบหันลิ้นก็ยังไม่รู้ว่าเป็น“มิจฉา”(ผิด) ยังหลงอยู่กับ“มานผิดๆ-สามาธิผิดๆ-วิมุติผิดๆ”นั้นกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ไม่สะดุดจิต-ไม่สะกิดใจ กระหงทั้งหลงผิด-เห็นผิดในความเป็น“อรหันต์”กันว่า เป็นผู้มีคุณสมบัติหรือคุณธรรมแบบเดียวกันกับที่ลัทธศาสนาเดิมอาษาเชื่อวันมากร้อนศาสนาพุทธได้เชื่อในโลก ซึ่งยังเป็นแบบถูกต้องที่อยู่ไปข้าง“เหวนิยม” ซึ่มิหนำบง สำนักเลอะไปยิ่งกว่านั้นเสียอีกถึงขั้นมี“มิจฉาภาน-มิจฉามาธิ-มิจฉาวิมุติ”ระดับอกนอกโลกเป็นแคนวามในอากาศซึ่งจานบินดาวเทียมกันเลย ซึ่ง“อธิจิตสิกขา”ผิดๆ ดังว่านี้ก็เผยแพร่กันโดยหลงว่า“เป็นพุทธ”อย่างสันิพสนมเต็มสังคม ซึ่งยกจริงๆที่จะแก้กลับ แต่ยังไม่รู้ที่ต้องซ่วยกันแก้

เรื่องอธิปัญญาสิกขา ก็สอนกันผิดเพี้ยนไป เป็น“มิจฉาภาน-มิจฉาวิชชา” อย่างที่เห็นๆเป็นๆกันอยู่ ภูมิคือเรื่องลึกลับ ภูมิคือ“ตาทิพย์”ที่หมายถึงอาฬานาปานภูมิหาริย์(หยังชี้ใจคนในบ้าน ภูมิคือความรู้มากวุ่ยในปริยัติธรรม(นักธรรมตรี-โภ-เอก, ปริญญาตรี-โภ-เอกทางพุทธศาสตร์, อภิธรรมตรี-โภ-เอก)บ้าน ภูมิคือความรู้มากวุ่ยที่นอกไปจากไตรลิกขา บ้าน จึงไม่สามารถถรากษาความบริสุทธิ์ความบริบูรณ์ของ“ศีล-สามาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุติภูมิ”ที่ยังเป็นพุทธไว้ได้แม้แต่เครื่องจาริตระบบที่คำสอนพุทธ ก็ส่อให้เห็น“ความช้ำหรือปัญญา”อันเนื่องมาแต่การคึกคักของศาสนาพุทธ ถึงวันนี้คำสอนพุทธทั่วไปมีหมด ไม่ว่าการรดน้ำมนต์ การจุดธูปจุดเทียนบูชา เดร็จจานวิชา ไสยาสาร์ เป็นต้น ก็เหมือนศาสนาอื่นที่เข้าบันถือ“ลิญจนบัญชี-อัคคีบัญชี” นับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์สารพัดที่บันดับนดาลในลัทธิเหวนิยม ซึ่งในพุทธกาลนั้นพระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาที่เป็น“อเหวนิยม”ของพระองค์โดยเฉพาะ ที่ไม่เหมือนเหวนิยมแน่ เพราะเป็นศาสนาที่รู้แจ้งเห็นใจจริงแท้ทั้งจิตวิญญาณเป็นวิทยาศาสตร์แท้ๆ ไม่ใช่ศาสนาที่ลีกับ พิสูจน์ไม่ได้ เห็นใจคนจนคนเหลบบันเรื้อรัง แต่ตรงกับเข้ามกันด้วยช้ำ

ดังนั้น ศาสนาพุทธจึงไม่มีการรดน้ำมนต์ การจุดธูปจุดเทียนบูชา ไม่มีปลุกเสกลงเลขลงยันต์ ไม่มีไสยาสาร์ ไม่มีเดร็จจานวิชา ไม่หลงในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งควรอ่อนหวาน ร้องขอถวัลบันดับนดาลให้ประorationไปหมด ไม่มีหลักเกณฑ์ ของลัจจะแห่งเหตุแห่งผลอันใดที่มาที่ไป

“อเหวนิยม”ของพระพุทธเจ้าจึงเป็นคนละแบบกับ “เหวนิยม”ทั่วไปในโลก และมีพุทธบัญญัติให้“เว้นหาด” (เรรมณี)จากแบบที่ไม่ใช่“อเหวนิยม” อันมีมั่นยันอยู่ใน.. ฉุศีล-มัชณิมศีล-มหาศีลทันโน่ ดังแต่แรกๆที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาของพระองค์มาที่เดียว

ศาสนาพุทธจึงต่างจากศาสนาอื่นๆอันเป็น“เหวนิยม” พุทธมี“อัตถลักษณ์”(Self Identity)ที่ไม่เหมือนศาสนาส่วนมาก หัวไปในโลก ซึ่งมีความพิเศษที่ลีกสำแดงต่างจากศาสนาทั้งหลายจริงๆ เพราะเป็นศาสนาที่มี“วิชชา” ซึ่งเป็น“ภูมิทัศนะอันวิเศษ” สามารถเข้าไปล้มผสแตกต่องกับ“จิตวิญญาณ”อย่างละเอียดลออถึงที่สุดทະลุปปูรุ่งไว้ได้จริง

พุทธจึงเป็นคำสอนที่รู้จักก้าวไปเจ็บเท็งจริงจิตวิญญาณแท้ เป็นวิทยาศาสตร์สมบูรณ์ ไม่ลึกลับแล้วเรื่องจิตวิญญาณ เมื่อคำสอนพุทธมีผู้ไม่เป็น“สัตบุรุษ” แต่ทำตนเป็น “ธรรมกถิก” สารายธรรม เทคนิคสอนผิดเพี้ยนไปจากธรรม ที่จริงแท้ของพระพุทธเจ้า คนจึงหลงผิด แล้วหวานกิศ คืนทางกลับไปทำ ไปเป็นเหมือนที่คำสอน“เทวนิยม”ดังเดิม เขาเป็นกันดาษดื่น ตามที่คำสอน“เทวนิยม”ทำกัน คือ บูชา โดยใช้หัวเป็นเครื่องบูชา-เป็นลีอบูชา(ลิขณียัญ)บ้าง บูชาโดยใช้ไฟเป็นเครื่องบูชา-เป็นลีอบูชา(ลักษณ์ยัญ)บ้าง มีการทำพิธีปลุกเสกบ้าง มีไสยาศาสตร์-มีเดรจานวิชาบ้าง มีการเรียนเทียนบ้าง มีการอ้อนวอนขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล บันดาลบ้าง เมื่อก่อนอย่างที่ชาวเทวนิยมเขาทำกัน กระทั้ง คนในยุคนี้จะไม่เชื่อแล้วว่าที่อัตมาพูดนี้ เป็นเรื่องจริง!!??

เพราะจะเห็น ศรัทธาถึงขั้นที่ (๓)“ธรรมกถิก” ที่กล่าว สอนธรรม แสดงธรรม กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ ตาม นั้นจึงสำคัญมากที่จะต้องระมัดระวังอย่างยิ่งไม่ให้เกิน ภูมิที่ตนได้ตนเป็นจริง แต่นั้นแหลก “คนที่รู้ภูมิทัน” ก็หายากมาก คนหลงตนนั้นแหลกมากกว่า จึงทำให้คนหลงผิด หลงเพี้ยนออกไปจากพุทธธรรมที่เป็นสัทธิธรรมอย่างที่เป็นอยู่ เหตุเพราะผู้ไม่ใช่“สัตบุรุษ”จริงแต่เป็น“ธรรมกถิก”นั้นเอง

ต่อไป“ศรัทธา”ของผู้“ลัมมาทิภูมิ”ที่สูงขึ้นไปอีกจาก ขั้นที่ (๓)“ธรรมกถิก” เป็น“ศรัทธา”ขั้นที่ (๔) ก็คือ เบ้าสู่ บริษัท หมายความว่า “ศรัทธา”ของผู้ปฏิบัติยิ่งมีระดับ สูงขึ้นมาถึงขั้นที่ ๔ นี้ ยิ่งเข้าสู่หนุ่งสู่ผู้ค้นหาหรือเข้าสู่ หมู่คณะ เข้าสู่หมู่คนลังคมประชาชนมากขึ้น ยิ่งๆขึ้นไป เลี้ยงอีก เพราะยิ่งมี“จิตสงบ-จิตหลุดพ้นที่ตั้งมั่นแน่นแรง”

จะไม่ใช่ยิ่งสูงขึ้น“เป็นผู้สงบ-เป็นผู้หลุดพ้น”แล้ว ผู้นั้นยิ่งหนีเข้าไปปอยเย็บๆในสถานที่สงบ ชีวิตของผู้นั้น ยิ่งหลุดพ้นยิ่งออกไปจากกลุ่มนุษย์ลังคอม พันหนึ่งเป้กโลก จากร่วมหมู่มาชาน แล้วหลงผิดว่า ต้องอย่างนี้แลเครือ “หลุดพ้น”จากความวุ่นวาย นี่ลึ้งจะเป็น “ผู้มีความสงบสูงส่ง”

แต่แท้จริงแล้ว“ความสงบ”ที่ต้องเอาตัวนร่างกายหนี ออกไปห่างจากลังคอมแบบนี้ ยังเป็นแค่พฤติกรรมตื้นๆ เป็นแค่ความสงบเพียงภายนอก ซึ่งยังมีนัยสำคัญที่ต้องคึกคักไว้ดี และปฏิบัติจนบรรลุอาริยธรรมให้ได้จริง แล้วจะเข้าใจ

ในนัยสำคัญแห่งความต่างกันไปคณะทิคของ“ความสงบ-ความหลุดพ้น”แบบพุทธ กับ“ความสงบ-ความหลุดพ้น”แบบที่ไม่ใช่พุทธ ได้ชัดแจ้งจริง

ดังนั้น ผู้ใดเข้าใจว่า ผู้ปฏิบัติที่มีคุณธรรมสูงขึ้นเป็น “ผู้ยิ่งสงบ” ก็ยิ่งจะเป็นผู้ปลีกเดี่ยวออกไปจากบริษัท(ไม่เข้าสู่บริษัท) ยิ่งเป็นผู้ปลีกแยกจากกลุ่มนั่งปวงประชาน ออกไปอยู่ในที่สงบ ไปอยู่ในป่าถ้ำกูเขารือสถานที่เงียบๆ ที่ไม่มีผู้คน เป็นต้น จึงจะเรียกว่า“ผู้หลุดพ้น-ผู้สงบ”

ถ้าใครเห็นใจเบนนี้ นั่นคือ ผู้นี้“ศรัทธา”ผิดๆ(มิจฉา ครรภ่า) มีความเบื่อที่ผิดไปจาก“ความเบื่อ”ของพุทธ(ผิดไปจาก“สัมมาครรภ่า”ของพุทธ หรือมี“ครรภ่า”ที่เป็น“มิจฉาทิภูมิ”) เพราะ“ศรัทธา”ที่ถูกต้อง ที่ถูกทางตามแบบพุทธนั้น คุณธรรมหรือคุณวิเศษของผู้มี“ศรัทธา”จริงสูงขึ้นๆ ก็จะ ยิ่งเข้าใจหรือยิ่ง“เบื่อ”ว่า ผู้ปฏิบัติที่บรรลุธรรมของพุทธนั้น ถ้ายิ่งเป็น“ผู้สงบ”เป็น“ผู้หลุดพ้น” ก็ยิ่ง เบ้าสู่บริษัท ยิ่งเข้าสู่สังคม เข้าสู่มวลประชาชนมากยิ่งๆขึ้น ตรงตามพุทธพจน์ ฉะไม่หลงผิดว่า ยิ่งมีศรัทธาจริงสูงขึ้น ก็ยิ่ง“เขื่อ” หนักขึ้นว่า ต้องปลีกแยกจากกลุ่มนั่งปวงประชาน ออกไปอยู่ในที่สงบ ไปอยู่ในป่าถ้ำกูเขารือสถานที่เงียบๆ ที่ไม่มีผู้คน จะยิ่งเป็นผู้ปลีกเดี่ยวหนึ่งไปกลับไปจากบริษัท(ซึ่ง ตรงกันข้ามกับ“เข้าสู่บริษัท”ตามพระพุทธพจน์) เป็นแนวแท้

เพราะผู้ปฏิบัติยิ่งมี“พุทธธรรม”มากขึ้น ปรัมตธรรม หรืออาริยธรรม ก็สูงขึ้น “จิตที่สงบแล้ว”(แบบพุทธ) ก็จะยิ่ง เป็น“จิตสงบที่ตั้งมั่นแบบนิเตษ”(สัมมาสังกิ) ที่มีเนี้ยลำดับ แตกต่างกับ“จิตสงบที่ตั้งมั่นแบบสามัญทั่วไป”(มิจฉาสามัญ)

กล่าวคือ “ความตั้งมั่นในจิต”ของ“สัมมาสماธิ”นั้น จะ“ตั้งมั่นอย่างเที่ยงแท้, ยั่งยืน..ไม่กลับกำเริบ” ทั้ง ๒ นัย ทั้งนัยของ“ความดับ”(นิฟธ) คือ การดับของกิเลส ภัยก์ให้ตายตับแล้วอย่างสันทิ “การดับ”นี้ ตับอย่าง ตั้งมั่นเที่ยงแท้(นิจัง) ยั่งยืน(ธัจ) เป็นชั่นหนันเอง(ตตต) ออยู่ ตลอดกาล(สัสสัต) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริามมัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อัลพิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อัลกุปปัง) ไม่ต้องทำ“การเข้าสماธิ”หรือทำ“การเข้านิโรธ”อีกแล้วตลอดไป และ ทั้งนัยของ“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ) คือ ‘จิต’ ที่หลุดพ้น(วิมุตติ) ออกจากการ“กาม”จาก“อัตตา”(เนกขัมมะ)

นั้นๆ ออกจากราก “โลเกียร์” (เนกขัมมะ) **นั้นๆ** ที่เราปฏิบัติ กระทั้งสำเร็จสมบูรณ์

“จิต”(ชาตุรู้)ที่เป็น“จิต”หลุดพ้นออกจากได้แล้วนี้เป็น “ชาตุรู้”(จิต)อันบริสุทธิ์จากกิเลสลินภัยอย่างเด็ดขาด นั้นก็จะทำการงานอยู่อย่างดีงามหมายความ(ก้มมโนย, ก้มมณฑ์)ตามปกติของคนสามัญ “ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกนาน” ด้วย “จิต”ที่บริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสหนาอย่างสุ่นสงบสันาย นี่คือ สัมมาสมารถ ที่มีจิต “ตั้งมั่น” ชนิดพิเศษ จิต เป็นสัมมาสมารถแล้ว ทุกชนิดที่ลืมตาโผลงฯ

เพราะขณะปฏิบัติก็ได้ปฏิบัติแบบลีมตาโผลงฯตาม แบบพุทธมาตลอด ด้วย “วิธีทำสมารถ” ลีมตาโผลงฯ ตั้งแต่ ภาคครด จิตยังไม่บรรลุเป็นสมารถикаว ตลอดมา กระทั้ง ถึงภาคบวรลุผล จิตตั้งมั่นเป็นสมารถikaว ก็ทำงานอยู่อย่าง จัดการผ่านมาตลอดตามปกติในชีวิตประจำวันของคนธรรมชาติ

ไม่ได้เสียเวลา หยุดการทำงาน ต้องกล้ายเป็นคนทำงาน ไม่ได้ เพราะต้องปลดเวลาต่างหากจากชีวิตที่ทำการงาน ปกติ ไปนั่งหลับตา “ทำสมารถ” เมื่อ “วิธีทำสมารถ” ทั่วไป

ความสงบของ “สัมมาสมารถ” จึงเป็น “ความสงบ” ที่ หมายถึง “กิเลสหรืออกุศลจิต” นั่นต่างหากที่ “สงบ” เพราะ กิเลสหรืออกุศลจิตมันดับตายสนิทแล้ว มันไม่มารบกวน อีกแล้วอย่างสนิทикаว นั่นคือ ส่วนที่เป็น “ความสงบ- ความนิ่ง- ความดับที่หยุดสนิทแท้”

ส่วนความเป็น “จิต” นั้น ในใช่การ “ดับ” หั้งสัญญา (การหั้งดูรู้) หั้งเวลา (ความรู้สึก) ให้ไม่วันรู้อะไรเลยแบบ ลักษณะที่ “ไม่ได้” ที่ “ทำ “สมารถ” ตามวิธีนั้นหลับตาเพ่งกลิม และ เรียก การ “ดับ” นี้ว่า “เข้านิโร” และไม่ใช่แม้แต่หมายเอา การปิดตาหูมูกลิ้นภายใน 一切 หารข้างนอก ว่าเป็นการ “ดับ”

แต่ความเป็น “จิต” ที่ “อิ่ม” “สงบ” นั้น เป็น “การดับ” แท้ และจิตก็ยังทำงานได้แค่ลักษณะของรู้ไว้อยู่กับสังคมหมู่ ประชาชน ไม่ได้หყุด ไม่ได้อญี่ปุ่นฯ “ดับ” คือ “กิเลส” เท่านั้นที่ “สงบ” ไม่มากวนใน “จิต” แม้นิดแม่น้อยอีกเลย

จะไม่ใช่หมายเอา “จิตทั้งหมดดับหรือจิตทั้งหมดสงบ แบบจิตนั้นเฉย จิตหยุดคิด” ไม่กระดูกกระดิก เป็นอันขาด

และไม่ใช่หมายเอา... แค่ตัวตนบุคคล ที่เป็นแห่ง องค์ประกอบของดินน้ำลมไฟสังเคราะห์กันเป็นร่างกาย

นั้นอีกด้วย ที่อยู่ใน “คือสงบ” ที่ไม่เกี่ยวกับสังคมผู้คนคือสงบ แต่ทั้งจิตและกายของ “ความสงบ” แบบพุทธนี้ กลับ ทำงานในสังคมผู้คนอยู่อย่างแคล่คล่องมากมายด้วยซ้ำ คือ “ความสงบ” ของการ “ทำสมารถ” และ “นิโร” ของพุทธ

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป แล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ข้าม๕ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ข้าม๕ ๑ ล้วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ข้าม๕ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเท็จนี้

คำถามประเด็นต่อมา... ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถาม เติมอกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วพอกล่าวว่า “ชีวิตนี้” เป็น อัญญิ��ุปภกบกามเหล่านั้นต่างกำหนดให้รวมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกิบบาง อย่างทำลายกิบบาง และอย่างสอด ประสานลัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือลังเคราะห์กันอยู่-ลังชาร กันอยู่ ทั้งวัยหน้าที่ทางเคมี-ฟลิกส์-กลศาสตร์-ชีวิตยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกพันธ์ เมื่อ沁入ยามอกมาเป็น “อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อุตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่เป็นขีด “ความเป็น” (กาว) ของแต่ละ沁入ยามกันแค่ ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยยะอีกด้วยซึ่ง อย่างสำคัญที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั้งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓อย่าง ได้แก่ การกรรม-วจิกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต” ได้มาเมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะสั่งสมลงเป็น“หัวร้ายของตนๆ”(ก้มมัสรักษา)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบังคับดลบันดาล“ชีวิต”ของผู้คนๆไป ตาม“ปรินิพพาน”ที่เดียว

เพราะ “กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน” แท้จริง ที่สัมผัสถัดแล้วพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม”กับ“ผลของกรรม”ที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี่แหล่ะที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใจจะประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้ำมเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนี้มาจริง มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จะกระทำทั้งเป็น“ผลหล่อฤทธิ์พิเศษ” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้คน ไม่ใช่เรื่องเปล่าหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแล้วจะได้อย่างมานาย แล้วจะประหลาดพิสดาร จนไม่เหมือนจริงปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บากก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาก]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าววนี้นี้ อาจที่มีนุชชย์แนกถือว่า เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เมืองอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่“อำนาจของชาตาน” ยอมมีจริงเป็นจริง ลำรับผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”อย่างใดๆถึงขึ้นๆจริง

ส่วนผู้ไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“อำนาจพิเศษ”หรือลิ่งคักดิลิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบังคับดลบันดาล อะไรมาก็ได้ เมื่อจะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่นๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“ผลบุปผา”ของตนจริง ก็จะมีชาตาน-ผู้ร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ Lewที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลให้ เมี้ย เจ้าตัวจะไม่ยกใจได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามที่เรงานแห่ง“ผลบุปผา”ของผู้คนๆนั่นแหล่ะ [ในประเด็นนี้ คำน้ำหนึ่งบ่อีกพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวและความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้ Lewที่ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นถือว่า หรือไม่ก็“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจชาตาน”ต่างหาก ชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญล้ำทรัพย์มากยิ่งขาด ถึงปานจะนี้นี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“ก้มมัสรโภมหาโพ-ก้มมโยนี-ก้มพันธุ-ก้มมปฏิสิรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘] ซึ่งคำตรัสรัก ก็เพียงเป็นคำลับๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียด ลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงซับยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าจะพูดถึงเท่านั้น

ก้มมัสรโภมหาโพ หรือคำตรงๆว่า ก้มมัสรักษา นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า กรรมได้ครองทำให้เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในรับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะมาก ก็จะลงเอยเป็นชั้นๆ ตามที่รับได้ แม้แค่เกิดเป็น “ชาติริเวริ์” ชั้นในใจ (อรัมภภัตุ) หากความดำรินั้นพร้อม ไปด้วยเจตนา ก็ปัดได้ทันทีว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น“วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วที่เดียว อันคือทรัพย์คือ สมบัติแท้ของผู้คนๆ เท่า [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสรักทั้ง ๔ นั้น ก็คือ “กรรม”ที่คุณไทยรู้จักกันนั้นเอง]

[รายละเอียดของ“ก้มมัสรักษา”หรือ“ก้มมัสรโภมหาโพ” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๐ ปี ๒๕๖๒ และเรื่องของ“กัมมโยนี” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๗๙-๘๐ ฉบับปี ๒๕๖๒ ในฉบับต่อมา ก็ได้อธิบายถึง “กัมมพันธุ” จนเป็น ตอนนี้รวมกำลังอธิบายถึง“กัมมปฏิสิรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรม ทั้ง ๔” เราก็เพียงริบภาย “กัมมปฏิสิรโโน” ในฉบับที่ ๑๙๐ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสุ่มความเป็นอุริยะหรือสุ่นิพพาน” ก็คือ “อรณะ๑๔” ดังนั้น ความประพฤติ๑๔ (จวนะ๑๔) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ใช้ปั่ง“ความเป็นพุทธ”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว ควรที่แล้วเราจะกลับสู่เรื่องของ“กรรม” ดังแต่“ก้มมัสรักษา”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสิรโโน” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓๔ ถึง ๓๕ นั้น ข้อ ๓๔ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาน尼” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดิมไว้ว่า “อนุสานนีปภาริย์” นั้นคือ อาย่างไร?

[ได้นำ “จุลศึก” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชณิมศึก” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศึก” อีก ๗ ข้อจะถูกเฉลยด้วย ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสานนีปภาริย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้หั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คัตตวัสดุถึงการปฏิบัติเมื่อหันหน้าหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔ “เกัวภูภูสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “ธรรมะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์ สังหาร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

นั้นก็คือ ผู้นั้นเรียกว่า “อาการของใจ” รู้ “นิมิตของใจ” หรือมีภูมิปัญญาถึงขั้น “รู้นามรูป” ให้ด้วยอาการ – ลิงค์ – นิมิต – อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๐) หรือมี “ญาณ ๑” ตั้งแต่เมื่อ “นามรูปปิจิจเคนญาณ – ปัจจยปิริคดญาณ” เป็นต้น ไปจนถึง “ปัจจกขณญาณ” อันเป็น “ญาณ ๑๖” ซึ่งจะต้องมี “วิชชา ๘” เป็น “ความรู้” หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติ ทุกคนจะต้อง “ก่อปรัตถวย์ มี ถึงพร้อม ดีพร้อม” (สัมปันโน)

เพราะผู้ก่อปรัตถวย์ วิชชา ๘ ธรรมะ ๑๕ (วิชชาจารณ สัมปันโน) นี้เป็น “พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของชาวพุทธ ได้ตรัสรู้มาแก่ๆ เป็น “ธรรมะ” (ความประพฤติ) เป็น “วิชชา” (ความรู้วิเศษยิ่งที่มีมนุษย์ทุกคน พึงได้เพิ่มมี พระพุทธเจ้าทรงนำมาประภาศให้มนุษย์เรียนรู้ และปฏิบัติฝึกฝนอบรมให้เกิดให้มี นี้คือ เป้าหมายแท้ๆ

ซึ่งมี “วิปัสสนาญาณ” (วิชชาข้อ ๑) เป็น “ญาณทั้สสนะ วิเศษ” ที่เกิดความรู้ยิ่งหรือภูมิปัญญาถึงวิเศษเกินกว่า “ญาณสามัญปุถุชน” อันเป็น “ญาณหลักใหญ่” ของ “วิชชา ๘” ผู้ปฏิบัติจึงจะสามารถ “ทำใจในใจ” (มนติกิริจิ) เป็น หรือ ทำได้ถูกต้องเป็นมรรคเป็นผล จึงจะชื่อว่า ก่อปรัตถวย์

“ในใจ” ของผู้ปฏิบัติต้อง “สัมปันโน” (ก่อปรัตถวย์) นึง ขั้นดับ “เหตุ” จนหมด คือหมดตัวการ หมดตัวร้าย ที่มันบงการ “ชีวิต” คนผู้ยังมี “อวิชชา” อยู่ ตลอดกาลนาน

ต้องทำกัน “ที่ใจ” (มนติ) หรือ “ในใจ” (มนติ) นี้ แหล่ให้ได้ ผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติให้ถึงการเปลี่ยนแปลงกัน “ที่ใจ” (มนติ) หรือ “ในใจ” (มนติ) จนลำเร็วผล จึงจะเรียกว่า ผู้มี “โยนิโสมนสิกการ” หรือ “โยนิโสมนสิกการ” เป็น

เมื่อหมด “เหตุ” ที่ใจ หรือดับกิเลสกัน “ในใจ” หมด ลิ้น ผู้นั้นก็หมดปาหمด้วยต่อสังคมในโลก ดังนั้น ผู้ใด “ในใจ” (มนติ) ไม่มีพลังกิเลสจะขับดัน ออกมากให้ “กาย” ละเมิดศีล – “วจี” ละเมิดศีล การกรรม – วจีกรรม ก็จะไม่ปรากฏความประพฤติที่เป็นบาปเป็นภัย ผู้ที่ยังต้องสังวรศีล – สำรวมอินทรีย์อยู่ ก็พระคนผู้นั้น “ในใจ” ยังมีกิเลสเหลือ ส่วนคนที่ไม่มีกิเลสในใจแล้ว ก็ไม่ต้อง “สังวรศีล – สำรวมอินทรีย์” เพราะไม่มีกิเลสจะบังการให้ก้าวไปทางจิตใจนั้นแล้ว จึงไม่ปรากฏการผิด “ศีล” นั้นๆ เป็น “ปกติ” ในชีวิตทุกอริยานุ

“ศีล” ที่แปลว่า “ปกติ” ก็คือ ความหมายตามนัยนี้ จะไม่ใช่ “ศีล” แปลว่า “ปกติ” ห้างๆ ที่ผู้นั้นยังลังเลมีดีศีลนั้นๆ อยู่อย่างเป็น “ปกติ” เช่น คนคนนี้มีลักษณะเป็น “ปกติ” จะจากพระเหตุอย่างไรก็ไม่ได้ แม้จะอ้างว่า จะได้อกิน เพื่อยังชีพก็ตาม คนคนนี้ลักษณะมิใช่เป็น “ปกติ” จะขออย่างไร ก็จะมีพระอ้างว่า นำมามาเลี้ยงชีวิตก็ตาม คนคนนี้มีดีผ้าขาด เมื่อคราวเป็น “ปกติ” จะผิดยังไงก็ตาม คนคนนี้ดีเมื่อเหล้าเป็น “ปกติ” จะอ้างว่า ดีเมื่อเพื่อเข้าสังคมหรือเหตุอันใดก็ตาม ถ้าไม่ใช่ “เว้นขาด” (วรรณนี) ตามที่ “ศีล” ข้อต่างๆ ดังกำหนดไว้ให้ หยุดให้เว้นจนได้จนล้าเร็วแล้วอย่างเป็น “ปกติ” แต่ยังลังเลมีดีเป็น “ปกติ” (พระกิเลสในใจยังเป็นเหตุ) นั่น.. ยังไม่มี “ศีล” มันยังผิด “ศีล” อยู่ “ปกติ” แท้ๆ คนคนนี้แสดงท่าทางลีลา (นั่จะ) อย่างนี้เป็น “ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า ตนมีกิเลส ในการแสดงท่าทีลีลานั้นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหล่ มนบงการให้แสดงท่าทางลีลานั้นๆ อยู่อย่างเป็น “ข้าศึกแก่ กุศล, ข้าศึกแก่ใจ (วิสุก)” โดยไม่รู้ตัวที่มันแค่ไหน อย่างไร คนคนนี้ใช้สัมมเสียงสำเนียงหรือร้องรำทำเพลง (คีต) อย่างนี้เป็น “ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า ตนมีกิเลส ในการใช้สัมมเสียงสำเนียงหรือร้องรำทำเพลง นั่นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหล่ มนบงการให้เราใช้สัมมเสียงสำเนียงหรือร้องรำทำเพลงนั้นๆ อยู่อย่างเป็น “ข้าศึกแก่ กุศล, ข้าศึกแก่ใจ (วิสุก)” โดยไม่รู้ตัวที่มันแค่ไหน อย่างไร

■ [มีต่อฉบับหน้า]

● นายนอกร ทำเนียบ

การ์ตูนไทยรัฐ

เดาใจนายกฯ

การประชุม ครม. ที่ ร.ม.ว.คณนาคมของพรรค ก ร่วมรัฐบาล ได้เสนอเรื่องการซ่อมรถ NGV. จำนวน ๔,๐๐๐ คันอีกรึ้ง ซึ่งท่านนายกฯ ก็ได้ เสนอให้สภารัฐมีช่วยพิจารณา เพราะเสนอไป ใน ครม.ครั้งที่แล้ว ท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ให้ไป ทบทวน ว่าการซ่อมรถตั้งกล่าวคุ้มหรือไม่คุ้ม เพราะเท่าที่ดูรายละเอียดแล้วรู้สึกไม่ซัดเจน แต่ หลายคนก็มองว่าไม่ชอบมาหากลามาตั้งแต่รัฐบาล ยุคนายสมัคร สุนทรเวช เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว

ผู้รู้สึกเองว่า ท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็คงจะรู้สึกลำบากใจ ทั้งๆ ที่คุณจำนวนมากรู้ว่า การซ่อมรถ NGV. เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ ของคนไม่ซื่อสัตย์ต่อตำแหน่งหน้าที่

แต่ถ้าท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ไม่ให้ผ่าน ก็อาจ เป็นเหตุให้เกิดปฏิกิริยาจาก ส.ส.กลุ่มเพื่อนเนิน จนท่านนายกฯ อาจต้องยุบสภा เพราะกลุ่มส.ส. เพื่อนเนิน ขอถอนตัวจากรัฐบาล

หรือแม้ให้ผ่าน ความชอบธรรมของท่าน นายกฯ ก็อาจสูญเสียเพิ่มขึ้นอีกมาก ประชาชน ที่เคยนิยมในความเป็นนักการเมืองรุ่นใหม่ของท่าน ก็จะลดความนิยมลง เพราะมองว่าท่านนายกฯ

ยอมงอให้กลุ่มเพื่อนเนิน เพื่อจะได้เลี้ยงข้างมาก จะได้อยู่ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อไป

นี่แหลมของเดาใจว่าท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ คง รู้สึกลำบากใจจะเลือกเอาอย่างไร

แต่ถ้าท่านนายกฯ อภิสิทธิ์ ชัดเจนในธรรมาภิคต้องเลือกความถูกต้องชอบธรรม แม้กลุ่มเพื่อนเนิน จะชูด้วยการถอนตัวจากรัฐบาล ทำให้รัฐบาลล้ม ผมกมองว่า ท่านนายกฯ ไม่ต้องกลัว เพราะท่านจะได้ใจประชาชนจำนวนมาก หาก ท่านนายกฯ กล้าทำในลิงที่ดี

ผมขอเสนอว่า ให้ท่านนายกฯ เตรียม รายชื่อรัฐบาลแห่งชาติ แล้วนำขึ้นทูลเกล้าฯ ภายในหลวงให้ทรงลงพระปรมาภิไธย ตามเงื่อนไขที่ มีในรัฐธรรมนูญ เพื่อไม่ให้นักกินเมือง นักโงกเมือง นางริหารແணดิน มีฉะนั้นบ้านเมือง จะลุกเป็นไฟยิ่งขึ้นไปอีก นี้เป็นวิธีแก้เกมของนัก กองกินชาติ ที่ชอบการเลือกตั้ง เพราะมีเงินซื้อ เลียงเข้าสภा

ดังนั้น ท่านนายกฯ ท่านมีอำนาจ มีอภิสิทธิ์ ที่ จะทำได้ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแล้ว อย่าให้ อำนาจรัฐตกลไปอยู่ในมือนักโงกเมือง!

ณ

ความสำคัญของจารีตประเพณี

● ระพี สาคริก

**“บุคคลใด หรือกลุ่มบุคคลใดถอดอาวิชาประวัติศาสตร์
ออกจาก การเรียนการสอน ในหลักสูตรการจัดการศึกษาของชาติ
ควรจะถูกประณามว่า เป็นคนสร้างความหาย茫
ให้แก่ชาติบ้านเมืองของตัวเองอย่างเลือดเย็นที่สุด”**

อนึ่ง ถ้าหวนกลับไปพิจารณาเหตุการณ์
บ้านเมืองเริ่มจากปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกาลเวลาได้
ผ่านพ้นมาหลายสิบปี ถ้ามองย้อนกลับไปค้นหา
ความจริงถึงจุดนั้นได้ ฉันเห็นว่า จารีตประเพณี
เป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาติบ้านเมือง บังเอญฉัน
เป็นคนมีนิสัยจำแม่นแม้วelaจะผ่านพ้นมาก็เก็บ
ค่อนครونيรษแล้วก์ตาม แต่ก็ยังจำความในอดีต
ได้ค่อนข้างละเอียด

การเปลี่ยนแปลงจากจุดนั้นมาถึงจุดนี้ ได้
ละท่อนให้เห็นว่า ถ้านำเอา “วัฒนธรรมท้องถิ่น”

ของสังคมไทยซึ่งถือว่าเป็นลิ่งล้ำค่ายอย่างยิ่ง^๑
สำหรับเสริมสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติและแผ่นดิน^๒
รวมทั้งชีวิตคนทั้งชาติมาใช้เป็นพื้นฐานการ
พิจารณา เรายังได้สูญเสียจิตวิญญาณความรัก^๓
แผ่นดินลิน กีดของคนในชาติจนกระทำให้
ความรู้สึกไม่ถึงการณ์ของคนกลุ่มนี้ ซึ่งมี
จำนวนไม่ถึง ๓๐๐ คน แต่เห็นดีเห็นงามกับการ
นำเอาผลพวงทางการเมืองของคนต่างถิ่นเข้ามา^๔
ทำลายสถาบันอันสูงสุดของคนไทยอย่างน่า
เศร้าใจที่สุด

เหตุใดฉันจึงพิจารณาเห็นว่า สถาบันพระมหากษัตริย์ของไทยเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ช่วยให้บ้านเมืองอยู่ได้อย่างมั่นคงมาตลอด

ลังที่เป็นมงคลชีวิตของคนไทยมาตั้งแต่อดีต นับตั้งแต่กรุงสุโขทัยมาถึงกรุงศรีอยุธยาแล้วเลย มาถึงกรุงรัตนโกสินทร์ ก็คือลังธรรมที่ฉันได้นำมากล่าวถึงความสำคัญให้ชนรุ่นหลังเกิดความเข้าใจและถือปฏิบัติก็คือ “จรรยาลักษณะคุณของคนในอดีตที่สร้างความดีความงามฝ่าฟ้าให้แก่แผ่นดิน อีกทั้งยังถือเป็นมรดกตกทอดของชนรุ่นหลังมาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบัน”

ข้อความดังกล่าวหาใช่ว่าใครจะนำมาเขียนหรือมาพูดอย่างขาดการรู้สึกเหตุและผลไม่ ในเมื่อมนุษย์แต่ละคนที่มีการนำปฏิบัติจากสิ่งที่ดีงามมาแต่อดีตย่อมมีผลทำให้ชนรุ่นหลังรำลึกถึงพระคุณพระราชนองส่วนสามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข

หวานกลับไปนึกถึงสิ่งเชิงสถาบันพระมหา-กษัตริย์ของไทยได้นำปฏิบัติมาแล้วแต่อดีตอันยาวนานนับเป็นร้อยๆ ปี ในการคุ้มครองปกป้อง แผ่นดินไทยเอาไว้ให้ชนรุ่นหลังอยู่ได้อย่างอิสระช่วยให้บังเกิดความสุขแก่จิตใจตัวเองและครอบครัว

ลังนี้เชื่อลงคิดดูให้ดีก็แล้วกันว่า แม้ย้อนกลับไปถึงสมัยกรุงศรีอยุธยาซึ่งบ้านเมืองในขณะนั้นจำต้องเสียแผ่นดินให้แก่ข้าศึกศัตรู แต่องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชที่ได้ทรง gob กู้แผ่นดินผืนนี้เอาไว้ด้วยชีวิตให้คนไทยรุ่นหลัง ดำเนินอยู่ได้อย่างสมศักดิ์ศรี

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ฉันเดินทางไปที่อำเภอเวียงแหงซึ่งอยู่ในพื้นที่เหนือสุดของประเทศไทย และที่นั้นมีภูเขาสูงลับซับซ้อนสุดสายตา ซึ่งดูแล้วแบบไม่น่าเชื่อว่าบุคคลในระดับองค์พระมหา-กษัตริย์จะยอมตกร่างกำลำบากบุกป่าฝ่าดงขึ้นเขาลงห้วยไปจนกระทั่งสามารถกอบกู้อิสรภาพให้แก่แผ่นดินไทยได้สำเร็จ

ขณะที่ฉันมีอายุได้ ๘๗ ปี และช่วงนั้นตัวเอง

ได้ไปยืนอยู่ตรงนั้นแล้วมองไปยังขุนเขาใหญ่น้อยซึ่งฉันเชื่อว่าชนรุ่นนี้แม้แต่การก้าวเข้าไปอยู่ตรงนั้นก็ยังไม่ง่ายที่จะกระทำได้สำเร็จ นอกจากมีyan พาหนะที่มีถนนได้ขึ้นเขาลงห้วยหรือสามารถทางเทินเดินอากาศได้เท่านั้น

ตามประวัติศาสตร์แล้ว องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชซึ่งทรงมีความวิริยะอุตสาหะยอมเห็นด้วยอยอย่างสุดชีวิต พร้อมทั้งยอมเสียภัยอันตรายจากธรรมชาติเพื่อหวังกอบกู้แผ่นดินซึ่งคนไทยทั้งชาติสูญเสียให้แก่ศัตรูมาแล้ว

แม้ยกทัพออกจากกรุงศรีอยุธยาด้วยการเดินเท้ารวมทั้งใช้ช้างใช้ม้าเป็นพาหนะก็ยังมีรีพลคนไทยประมาณไม่ถึงแสนคน ครั้นยกทัพออกมานั้นเพื่อเดินทางมุ่งหน้ามายังอำเภอเวียงแหงซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่เหนือสุดของชายแดนไทยมาร แต่เป็นพระบุญบารมีของพระองค์ท่าน หลังจากเสด็จไปถึงที่นั้นแล้วจึงพบว่ามีรีพลจากไทยใหญ่เข้ามาสมทบจนกระทั่งรวมทั้งสิ้นประมาณสองแสนคน

หลังจากยกทัพไปตีข้าศึกศัตรูจนกระทั่งได้ชัยชนะ ในช่วงที่กรุงศรีอยุธยาสำาอันสูญเสียบ้านเมืองให้แก่ข้าศึก เป็นพระผ้ายไทยมีคนใจทรยศต่อประเทศชาติ แฝงตัวมาใน kraib ของคนไทยท้องถิ่นและนำความลับของชาติไปบอกแก่ข้าศึกศัตรู

ผลจากการเดินทัพของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชในครั้งนั้นที่บุกป่าฝ่าอันตรายทั้งหลายเข้าไปจนกระทั่งสามารถกอบกู้แผ่นดินไทยให้กลับคืนสู่อิสรภาพได้แล้ว พระองค์ท่านก็ต้องไปสวรรคตอยู่ในป่าลึกเนื่องจากได้รับอันตรายที่เกิดจากลัศต์มีพิษในธรรมชาติ

นอกจากนั้นแล้วแม้แต่ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เรายังพบว่า พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จประพาสต้นไปใช้ชีวิตอยู่กับราชภูรเบบสามัญชนจังทรงทราบถึงความทุกข์สุขดังที่สถานีโทรทัศน์ซองหนึ่งได้นำเสนอไปแล้ว เมื่อไม่นานมานี้

นอกจากนั้นองค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งได้ทรงจัดตั้งกองเสือป่าขึ้นมาที่สวนพฤกษาวัน ทั้งนี้ก็เพราะมีพระราชประสงค์ที่จะนำพระองค์ลงมาคลุกคลีอยู่กับบรรดาข้าราชบริพารในระดับล่าง แล้วเลยลงมาถึงชาวบ้านเพื่อปันสุน្រាមประชาธิปไตยที่ควรจะเกิดจากแผ่นดินของเราร่อง

ซึ่งเรื่องนี้มีประจักษ์พยานที่เห็นได้ชัดเจนก็คือพ่อของฉันซึ่งได้ทรงชุมเหลียงมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กจากเด็กบ้านนักคนหนึ่งซึ่งชีวิตคลุกคลีอยู่กับการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นชาวนา จนกระทั่งมาเป็นเด็กของในหลวงซึ่งพ่อของฉันมีภารฐานจิตใจที่รำลึกถึงผู้มีพระคุณแก่ตน โดยเฉพาะรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่านอย่างหาที่สุดมิได้

อนึ่ง พ่อของฉันได้มีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดกับการจัดตั้งกองเสือป่าของล้านเกล้ามาตลอด

พระฉันฉันจึงมีโอกาสสัมผัสกับอุปกรณ์นานาชนิดบั้งแต่เครื่องแต่งกายของเสือป่าที่พ่อเก็บเอาไว้ในตู้อย่างดีที่สุดรวมทั้งวารสาร “ดุสิตสมิธ” ซึ่งเป็นวารสารเล่มแรกของเมืองไทยที่พระองค์ท่านมีพระราชประสงค์จะใช้เป็นลีอไกลัชิดกับข้าราชบริพารเลยลงมาถึงคนระดับล่างโดยที่พ่อของฉันเป็นบรรณาธิการหนังสือเล่มนี้และเป็นผู้ที่เขียนภาพลายเลียนทั้งหมด

นอกจากนั้น ผลงานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังได้มีผลงานที่กู้อิสรภาพของประเทศไทยที่สำคัญที่สุดก็คือการรบกับพม่าในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่ได้รับชัยชนะที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ไทย ทำให้ประเทศไทยได้รับอิสรภาพและเป็นอิสระจากจักรวรรดิอียิปต์ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นประเทศที่มีอิสระและเป็นอิสระในทางการเมือง

หลังจากเกิดสิ่งความไม่สงบครั้งที่ ๑ พระบรมราชโภษของพระองค์ท่านที่มีพระราชประสงค์จะปลดแอกในทางศala จึงได้ทรงดำเนินการที่จะส่งกองทหารไทยไปร่วมรบ

การตัดสินพระราชนฤทธิ์ในครั้งนั้นก็ใช้ว่าจะทรงกระทำไปโดยผลการไม่ หากมีการเรียกประชุมข้าราชบริพารในระดับเล่นบดีรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารประเทศในระดับรองลงมา

จากการประชุมที่ท้องพระโรงในโอกาสนั้น ได้มีเสียงจากที่ประชุมคัดค้านการตัดสินใจของพระองค์ท่านในครั้งนั้นทำให้เกิดเสียงแยกออกเป็นสองฝ่าย พระองค์จึงได้มีพระราชดำริให้มีการโหวต ปรากฏผลว่าฝ่ายที่เห็นด้วยกับการส่งทหารไปร่วมรบมีเสียงเหนือกว่าเล็กน้อย จึงได้ทรงรับเสียงที่ประชุมไปทรงดำเนินการ

นอกจากนั้นฉันยังทราบต่อไปอีกว่าหัวหน้าฝ่ายค้านที่มีการปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง หลังจากแพ้เสียงส่วนใหญ่แล้วก็ใช้ว่าจะไม่ร่วมมือหากสหท้อนให้เห็นการปฏิบัติว่าร่วมมืออย่างเต็มที่แม้กระทั้งเดินทางไปร่วมรบในครั้งนั้นด้วย ในที่สุดก็มีผลทำให้ประเทศไทยได้รับการยอมรับเพื่อให้คนอังกฤษมาชึ้นศาลไทย

ในครั้งนั้น พันเอกพระยาทะยานพิ祚าดซึ่งเป็นนักบินหนึ่งในสามคนที่ให้กำเนิดกองทัพอากาศในช่วงถัดมาซึ่งเป็นลุงเขยของฉัน และเป็นคุณพ่อของศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ลิปันท์ เกตุทัต ขณะนั้นกองบินไทยยังสังกัดอยู่ในกองยานยนต์ทหารบก พระยาทะยานพิ祚าดได้รับพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เป็นผู้ควบคุมกองยานยนต์ทหารบกของไทยไปร่วมรบในครั้งนั้นด้วย

นอกจากนั้นพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังได้มีผลงานที่กู้อิสรภาพของประเทศไทยที่สำคัญที่สุดก็คือการรบกับพม่าในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ ที่ได้รับชัยชนะที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ไทย ทำให้ประเทศไทยได้รับอิสรภาพและเป็นอิสระจากจักรวรรดิอียิปต์ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นประเทศที่มีอิสระและเป็นอิสระในทางการเมือง

ฉันยังจำได้ว่าก่อนที่พ่อของฉันจะถึงแก่กรรมนั้นเป็นเวลานานหลายปี ทุกๆ ปลายเดือนพ่อจะขับรถไปกราบไหว้สักการพระยังคงขององค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งบรรจุอาไว้ภายในวิหารที่สุสานขององค์พระร่วงโรจน์ที่ซึ่งประดิษฐานอยู่ที่สุสานขององค์พระปฐมเจดีย์เป็นประจำทุกเดือน ซึ่งแสดงถึงนิลัยของพ่อที่รำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นล้นพ้น

นอกจากนั้น พ่อของฉันร่วมกับหมื่มหลวงปู่ มาลาภุ ซึ่งเป็นเพื่อนรักกันมากได้เป็นแก่นนำอย่างสำคัญในการจัดสร้างหอชิราฐานุสรณ์ขึ้นในบริเวณหอสมุดแห่งชาติที่ท่าวาสุกรี

ส่วนองค์สมเด็จพระปกาเกล้าเจ้าอยู่หัวฯได้ทรงจัดเตรียมเยาวชนคนไทยกลุ่มนี้นั่นเอง เพื่อเตรียมปูพื้นฐานในด้านการศึกษาเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ทรงใช้การศึกษาประวัติศาสตร์ของชาติอันพึงนำมาซึ่งความเข้มแข็งในการเป็นไทยแก่ต้นของภาษาในราชฐานก่อนที่จะส่งไปศึกษาประชาธิปไตยต่อในประเทศไทยเอง ซึ่งในระหว่างเด็กกลุ่มนี้ได้มีฉันรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง ตั้งนั้นจึงทำให้รู้ความจริงและถือเป็นประจักษ์พยานซึ่งนำมาล่าวไว้ให้เชื่อมั่นได้ในโอกาสนี้

อนึ่ง องค์พระมหาภัตติริย์ทุกพระองค์ระหว่างช่วงก่อนปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ทรงทราบดีอยู่แล้วว่าบุคคลในระดับล่างซึ่งเป็นพื้นฐานลังคอมของชาตินั้นเป็นพื้นฐานประชาธิปไตยอย่างสำคัญร่วมด้วย หากยังขาดความเข้มแข็งภายในราชฐานตนเอง ซึ่งประเด็นนั้นับว่าสำคัญที่สุดก่อนที่จะได้รับการปกครองแบบประชาธิปไตยในอนาคต

แต่ในช่วงขององค์พระบาทสมเด็จพระปกาเกล้าเจ้าอยู่หัวฯได้มีคนกลุ่มนี้ซึ่งมีจำนวนไม่ถึง ๓๐๐ คน อ้างว่าตัวเองเป็นคนธรรมาภิบาลได้ใช้กำลังทหารปฏิวัติราชบัลลังก์ของพระองค์ท่านแล้วยึดอำนาจจากการปกครองโดยประกาศว่าต้องการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นประชาธิปไตย ซึ่งเรื่องนี้ขอให้ทุกคนอ่านสิ่งที่พระองค์ท่านได้ทรงพระยักษ์ฝากไว้แก่แผ่นดินโดยปรากฏlichitooyutheenaphanพะบรมราชานุล่าวรีย์ซึ่งประดิษฐ์สถานอยู่หน้าอาคารวัสดุสภานิปปัจจุบัน

ซึ่งคนกลุ่มนี้ ถ้าครرسلใจต้องการทราบว่ามีใครบ้าง ก็ขอให้ไปที่วัดพระศรีมหาธาตุ หลังจากนั้นให้เขียนบันไดแล้วเดินเข้าไปดูด้านในขององค์พระเจดีย์ลีลาวงศ์ใหญ่ เธอจะพบว่าข้าง

ฝาที่สร้างไว้เป็นช่องๆ เพื่อใช้บรรจุอัฐิ รวมทั้งจารึกชื่อเอาไว้ที่ฝาปิดช่องเพื่อเป็นอนุสรณ์ในการปฏิวัติของคนกลุ่มนี้ในครั้งนั้น

แต่ช่วงหลังๆ ได้มีญาติพี่น้องของบางคนที่ไม่กล้าจะนำเอาอัฐิของญาติผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่นับถือของตนเข้าไปบรรจุไว้ คงจะรู้สึกว่าอาจเกรงความเสียหายต่อชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล ซึ่งเรื่องนี้ถ้าฉันเขียนผิดพลาดหรือล่วงเกินท่านผู้ใดก็ขอกราบอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย เพราะไม่มีเจตนาที่เกี่ยวกับตัวบุคคลแต่อย่างใด นอกจากนำเอาเหตุการณ์สำคัญซึ่งตนพบทั้งจากของจริงมาเล่าสู่กันฟังและบันทึกไว้เป็นหลักฐานเพื่อให้ชนรุ่นหลังได้ทราบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงหลังๆ นั้นมีเหตุผลสืบเนื่องมาจากการใน

ฉันนึกถึงพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของคนแทบทุกศาสนาได้กล่าวฝากเอาไว้แก่ลังคอมก่อนที่จะละสังฆาร พระภิกษุรูปนี้คือท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุซึ่งได้กล่าวฝากไว้ว่า “ประชาธิปไตยคือหลักธรรมะ”

แต่เป็นพระราชาที่ว่าพื้นฐานการเรียนรู้ของคนไทยส่วนใหญ่ในอดีต มีอิทธิพลจากรูปปัตถุเข้าไปครอบงำจิตใจทั้งทำให้ปัญญาเมตตาบดดี ลึกลับไปประชาริปไตยไปในด้านที่เป็นรูปแบบแทนที่จะสามารถเจาะลึกลงไปถึงราชฐานตัวเองได้อย่างลึกซึ้ง

สิ่งนี้เอง ที่ทำให้เกิดปัญหานี้แก่ลังคอมไทยนับตั้งแต่ช่วงนั้นเป็นต้นมาและนานปลายต่อมาเรื่อยๆ จนกระทั่งกล้ายเป็นปัญหาใหญ่ในปัจจุบัน

อนึ่ง หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๓๕ มาแล้ว องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน พระองค์ท่านก็ได้ทรงงานอย่างหนักมาตลอดโดยเน้นความสำคัญของการเกษตร ทั้งนี้เป็นเพราะพระองค์ท่านทรงมีพระปริชาญาณเฉียบแหลม จึงทรงทราบได้อย่างลึกซึ้งว่าเกษตรกรรมที่มีจิตวิญญาณในด้านการเกษตรอย่างแท้จริงนั้น เป็นพื้นฐานสำคัญของประชาธิปไตยจึงควรจะมีความรักແ嗔ดินถ้วนเกิดของตัวเองอย่างลึกซึ้ง

หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวว่า “เกษตรกรคือความฝึกแห่งดิน” ถ้าได้รับการศึกษาที่สร้างรากฐานจิตใจให้มีความเป็นไทยแก่น่องเข้มแข็งยิ่งขึ้น ถึงระดับหนึ่ง ยอมช่วยให้คนไทยทั้งชาติสามารถฝึกผิวฝากริข้อ язык มันใจได้

ดังนั้นการที่พระองค์ท่านได้เล็งลงมาพระราชนานพพระเมตตาใกล้ชิดอยู่กับเกษตรกรซึ่งเป็นคนระดับล่างให้ได้เห็นประจักษ์ชัด瞭อดความมีความหมายว่า พระองค์ท่านได้ทรงปูพื้นฐานประชาธิปไตยให้แก่พสกนิกรของพระองค์โดยปราศจากการคำนึงถึงความเห็นเด่นเหนือของพระองค์เองให้เป็นที่เชื่อมั่นได้อย่างลึกซึ้ง

อีก ทั้งนี้เป็นเพราะพระองค์ท่านได้ทรงปฏิบัติโดยให้ความสำคัญแก่พื้นดินอันเป็นรากฐานจิตใจของคนไทยทั้งชาติ โดยเฉพาะพื้นฐานของประเทศไทยอันหมายถึงเกษตรกรซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของชาติ

จากสิ่งที่พระองค์ท่านได้ทรงปฏิบัติมาแล้ว ในระยะเวลาอันยาวนาน ย่อมสะท้อนให้เห็นความจริงว่าพระองค์ได้ทรงมีพระเมตตาคุณที่พระราชทานให้กับพสกนิกรไทยอันเป็นพื้นฐานของชาติบ้านเมืองอย่างลึกซึ้ง

สิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด สำหรับคนที่มีภูมิปัญญาท้องถิ่นควรจะเข้าใจได้ว่าสถาบันพระมหาชัตติวริย์ของไทยในอดีตมานานถึงปัจจุบันได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อชาติบ้านเมืองที่สามารถสรุปได้ว่ามีบุญคุณต่อชาติบ้านเมืองในช่วงหลังๆ ให้เป็นที่มั่นใจได้

แม้กระนั้นการที่ตัวฉันเองเข้ารับพระราชทานเหรียบดุษฎีมาแล้วมีความเข้มคิลปวิทยาซึ่งเป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูงสุดทางวิชาการตั้งแต่ยังมีอายุได้เพียง ๕๐ ปี หลังจากเสร็จพิธีพระราชทานแล้ว พระองค์ได้เล็งลงมาประทับยืนอยู่ตรงหน้าฉันแล้วรับลังๆ ว่า “ทำอะไรไร้ตาม ขอให้ทำอย่างดีที่สุดแล้วผลสำเร็จมันก็จะเกิดขึ้นได้เอง” ซึ่งประเด็นนี้ฉันคิดว่านำมาใช้ได้กับทุกเรื่องแม้แต่เรื่องที่เตรียมประชาชนเอาไว้ให้

ประเทศชาติเป็นประชาธิปไตยในอนาคต

เพราะฉะนั้น ถ้าแต่ละคนนำปฏิบัติในสิ่งที่ดีงามย่อมมีผลตอบแทนพระคุณแผ่นดินอันควร ก็อว่าเป็นลิริมคคลแก่ชีวิตตนเองได้อย่างลึกซึ้ง รวมทั้งมีผลสร้างความมั่นคงเข้มแข็งให้แก่ประเทศไทยอีกด้วย ดังนั้นการที่ชนรุ่นหลังกลุ่มนี้ไม่เข้าใจสภาพที่กล่าวมาแล้ว จึงนำปฏิบัติในเชิงต่อต้านพระคุณเหล่านี้เห็นได้แต่เพียงภาพที่เป็นเปลือกนอก กดดันที่คนส่วนใหญ่ของไทยเป็นอยู่ในขณะนี้ นอกจานั้นยังใช้อารมณ์รุนแรงที่มองในด้านเดียวและเป็นด้านที่มองออกจากตัวเองจึงทำให้เกิดเงื่อนไขเป็นม่านบังตาส่องทำให้สังคมไทยในช่วงหลังๆ จำต้องเดือดร้อนหนักจนอาจกล่าวได้ว่า เราจะมาสูญเสียชาติบ้านเมืองพระคุณนี้มองได้ไม่ถึงความจริง จึงทำให้รู้สึกเสมือนว่ามีความอุตสาหะต่อแผ่นดิน เพราะความไม่รู้จริงเช่นนั้นล่ะหรือ?

ดังนั้น หากมองย้อนกลับไปสู่อดีตก่อนปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งมีคนกลุ่มนี้ หลังจากไปล้มผัสกับผลพวงซึ่งเป็นรูปแบบวัฒนธรรมทางการเมืองมาจากต่างชาติต่างภาษา แล้วเกิดความหลงทำให้เห็นดีเห็นงามจากภาคตะวันที่เป็นเปลือกนอกของประชาธิปไตย และนำมาสมไสลงบนราชฐานของเรางงนกระทั้งทำให้ภาคร่วมของโครงสร้างทั้งหมดกล้ายเป็น “หัวมังกรท้ายมังกร” ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยจนกระทั้งสิ่งยุคนี้ ดังเช่นที่ฉันเคยเขียนบทความอาไวเรื่องหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้วโดยให้ชื่อเรื่องว่า “ชนกปักติดหลังการเมืองไทยในรัฐถอนออก”

จากสิ่งที่ได้เขียนมาแล้วทั้งหมด ฉันขอฝากแบ่งคิดดังกล่าวเอาไว้ให้ชนรุ่นหลังที่ยังมีความรักความซื่อสัตย์รวมทั้งมีความรับผิดชอบต่อแผ่นดินกันเกิดของตัวเอง ได้นำไปคิดวิเคราะห์ค้นหาเหตุผลบนพื้นฐานการมีสติล้มปชัญญะ

หากมีภาคีตบทันทีเช่นคนโบราณได้เคยกล่าวฝากเอาไว้ว่า “ขึ้นชี้หลังเสื่อนั้นง่าย แต่ลงจากหลังเสื่อนั้นซ้ายยากยิ่ง”

เช่นเดียวกันกับคำกล่าวของคนในอดีตอีกบทหนึ่งซึ่งกล่าวไว้ว่า “การเดินไปข้างหน้านั้นมันแสนจะง่าย แต่เดินไปแล้วรู้สึกผิดทำให้คิดจะถอยหลังเพื่อกลับคืนมาสู่สภาพปกตินั้นมันยากยิ่ง”

สิ่งที่กล่าวมาระบุทั้งหมดในประเด็นนี้ เป็นเหตุผลหนึ่งซึ่งทำให้ฉันหันกลับมาสนใจจับปัญหา “การศึกษาทางเลือก” และถือว่าโครงการนี้น่าจะมีผลกู้แผ่นดินไทยให้กลับมาสู่อิสรภาพภายในราชฐานจิตใจคนท้องถิ่นอีกรึเปล่า ทั้งๆ ที่คนส่วนใหญ่ยังคงติดอยู่กับระบบการศึกษาแบบเก่าซึ่งประเด็นนี้ตัวฉันเองร่วมกับคณะผู้นำปฏิบัติแต่ละคนควรจะต้องมีความอดทนมีวิริยะอุตสาหะอยู่ในราชฐานจิตใจอย่างลึกซึ้ง เพราะโครงการนี้หลายคนคงมองเห็นความจริงได้ยาก

สุดท้ายนี้ฉันขออนุญาตนำเรื่องราวของบทหนึ่งซึ่งลูกค้ายืนนานได้ส่งมาให้โดยอ่านจากนิสัยและการปฏิบัติของฉัน

ไม่ใหญ่ ตันนี้ มีอายุ
ถึงบางกิ่ง กร่อนผุ เป็นโพรงแพลง
แต่ยังคง ยืนมั่น ไม่ผันแปร
แตกกิ่งใหม่ ใบแผ่ ขึ้นปกคลุม

ให้ต้นกล้า ร่มรื่น ดินชื้นชุ่ม
ช่วยโอบอุ้ม ลูกนกกา ได้อาคาย
จากแผ่นดิน สูชีวิต เติมจิตใจ
ชีวิตใหม่ เติบกล้า ท้าแรงลม

พายุช้ำ กระหน้าชัด ไม่ขัดขืน
ยังหยัดยืน มุ่งมั่น ไม่หวั่นไหว
ตราบแผ่นดิน สิ้นกลบ มิลบใจ
สัญญาไว ยืดมั่น ไม่สั่นคลอน

หยังรากลึก ลงแผ่นดิน ถิ่นกำเนิด
เป็นบ่อเกิด ศรัทธาธรรม ที่พร้าสอน
สถิตมั่น ในดวงจิต นิจนิรันดร
ตราบชีพจร ยังผังรากแน่น กับแผ่นดิน

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒

๙

คำกรองคำ

สร้างการศึกษา

Why make life hard?

<http://nutriweb.org.my>

ภาพจาก nutriweb.org.my

คุณพ่อขอนแก่น-ผู้เก่งกล้า
เลิกเหล้าเลิกยาอย่างว่าจ่าย
ได้เห็นคนกินเหล้าหมาย
เหมือนคนตายทั้งเป็นทั้งปี

เลิกเหล้าหายเสียงเหลียงลูก
สอนให้ถึงทางถูกเลือกวิถี
สองลูกจบปริญญาโทรี
พ่อจบ “ปริญญาดี” ให้ลูกดู

● ท่านจันทร์

● ดังนั้น วิมุตตินันทะ

๑๙๓ วันของพันธมิตร ในการต่อสู้สนับตือหิงสา
จนมาดเจ็บ พิการตาบอด แขนขาด
และตายเป็นสิบรวมหมดหลายร้อยชีวิต
มันเป็นการก่อการตีตัวอย่าง ไปหาไหนง่ายๆ ในโลก
นี้ ใจซ่างมีดมัจฉาไม่รู้ไม่เป็นไฟ!

ข้าพระเจ้า เป็นโอกาสสำคัญของชาวพุทธ ที่
จะถือศิลเคร่งยิ่งขึ้นเป็นพิเศษ จึงไม่ใช่เรื่อง
ของพระเท่านั้นที่จะต้องจำพระเจ้าตามวินัยบังคับ
และยังถือปฏิบัติติดต่อเป็นข้อน่าเลื่อมใส เช่น
พระจะได้อยู่ร่วมหมู่กลุ่ม ใช้ชีวิตบำเพ็ญธรรม
ร่วมสหธรรมิกพร้อมอุบาลอกอุบาลิกะจะได้ทำบุญ
ศึกษาธรรมะใกล้ชิดด้วย

การเรียนรู้เป็นประโยชน์แก่กันและกันดังว่านี้
นับเป็นขบวนการลั่งฆะ ของมิตรดี สหายดี
ลังคมลิ่งแวดล้อมดี อันเป็นทั้งหมดทั้งล้วนของ
การพันทุกข์นั้นเที่ยว

เป็นกล้า มั่นเป็นกล้า ลงทางໂกร

ภาพจากอินเตอร์เน็ต

นำเสียดายที่ธรรมเนียมเข้าพระเจ้า ลด
ความหมายลงไปทุกที ทำนองเดียวกับการถือศิล
วันพระ เข้าวัดทำบุญฟังเทศน์

นึกถึงหลายสิบปีก่อน วัฒนธรรมวันพระ
คึกคักตีเหลือเกิน เข้าฯ ชาวบ้านหาบทวัตigrava
กระจัดข้าวของเข้าวัดทำบุญ เดินกันเป็นแทว
ทั้งสارแก่แม่เฒ่าพากลูกหลานมาด้วยบ่นคลาให้ญี่
นั่งฟังธรรมคับคั่ง พระเทศน์บ่นธรรมล้นสูงเด่น
บรรยายศาสเก่าฯ นี้ ไม่มีอีกแล้ว พร้อมๆ กับ
ความเลื่อมของชาวพุทธ ศิลธรรมลังคอมตกล้าไป
ทุกระดับจนสุดลังเวช เผาอย่างยิ่งนักการเมือง

น้ำเน่าพวกรากศานาไปเลย

เพราะฉะนั้น การพื้นศีลธรรมให้กลับมีชีวิตซึ่วายิ่งขึ้นใหม่ จะเป็นต้องเน้นตั้งแต่วัฒนธรรมการไส่บำบัด เข้าวัดฟังเทคโนโลยีของชาวพุทธ ไม่ต้องพูดถึงวัดจะต้องมีพระปฏิบัติจริง บรรจงคือเลือกเพื่อคนมาบวชเพื่อเป็นผู้นำพุทธบริษัทควรให้คุณกราบบูชา

สร้างสำคัญของเทคโนโลยีพราชา การถืออุปถัتنพรวันอาทิตย์ดี ล้วนเป็นกุศโลบายเพื่อให้ชาวพุทธได้คุบหาลัตบุรุษเข้าหน้าใกล้ฟังธรรมเกิดโญโนสมนลิการพร้อมปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

และถึงแม้ว่าทุกวันนี้ผู้คนจะห่างวัด แต่สื่อธรรมะมีส่งตรงถึงบ้าน ๒๕ ชั่วโมง เช่น เอฟเอ็ม ทีวี ผู้ครรภาราเลือกฟังเทคโนโลยี ได้ตามอัธยาศัยนับเป็นโอกาสทองของท่านจะเกิดดวงตาเห็นธรรมโดยไม่นึกคาดผันนั่นเที่ยว ไม่เชื่อย่าลบหลู่และปิดกั้นตัวเอง

ชาวพุทธ จึงจำเป็นต้องเรียนปริยัติ ปฏิบัติให้ถึงปฏิเว霍ไปตลอดชีวิตทุกฐานะอาชีพ ถือว่าเห็นอัชชันกว่าการศึกษาทางโลกเป็นไหนๆ เพราะเรียนรู้วิถีชีวิตพุทธกรรมถึงจิตวิญญาณ ซึ่งพัฒนาตัวเองโดยเปลี่ยนแปลง การคิด การพูดการทำงาน อาชีพ ให้เป็นอาชีวมรรค

เป็นธรรมชาติของคน ขึ้นต้นจะให้มีศีล ดดเวนนั่นที่เดียวตลอดชีวิตตลอดชาติ มั่นก้าวกระโดดปานนั่นไม่ไหว ถึงต้องให้มีงดเหล้าเข้าพราชา เป็นต้น

ถ้าสามาเดือนอดได้ดีจนมีสภาวะจิตอยู่เหนื่อยเห็นอเหล้าได้ ขณะเดียวกันหากเกิดปัญญาเห็นผลวิมุติหลุดพ้นมาได้สามาเดือน มั่นสหายดีมีประโยชน์หมวดโทหยังใบบ้าง...

ปัญญาวิมุติที่เกิดควบคู่กับเจโตวิมุติจากจุดเลิกเหล้าเป็นช่วงๆ ดังกล่าว เสร็จแล้วจะหลุดพ้นยาตราสารต่อไปได้ต่อเมื่อหมดวิจิจฉาจนไม่ติดใจเรียนกลับไปเสพเหล้าอีกเลย

วิมุติเด็ดขาดก็เกิดจากวิมุติชั่วคราว สะสม

คะแนนอินทรีย์พละจนลงตัวແน่นอนประมาณนี้ แหลก

นอกจากเหล้าแล้ว ใครยังติดยาบ้าพันธุ์มันลืมหายมุข มาเนื้อหนังอะไรฯ ล้วนทวยอย แบ่งย่อยซอยซอยดัดลดละเลิกทีละอย่างสองอย่างๆ จาก ระยะสั้นจนดิ่งเงินได้เด็ดขาด

คนฉลาดเปิดโอกาสปลดปล่อยตัวเองให้อิสรภาพชั่วคราวทุกวันพระหรือช่วงเข้าพราชา กระทั้งเป็นไฟไหม้ เหล่านี้คือการเรียนรู้โดยลำดับ ปฏิบัติตามลำดับ และบรรลุผลเป็นลำดับ อันเป็นลักษณะอัศจรรย์ของธรรมวินัยวิถีพุทธ เมื่อตนมาสูตรย่อมลัดเหล่มลึกไปตามลำดับไม่ลึกอย่างเหวหรือเขาขาด

กิเลสใหญ่ฯ ยิ่งใหญ่ปานได เมื่อเข้าใจเยี่ยมนี้ ยอมมีทางตัดทอนແน่ฯ ไม่มากก็น้อย ไม่เร็วเก็ช้าบ้าง ท่านว่าต้องเอาจริง โดยเฉพาะพอได้ผล อะไรบ้างแล้วต้องไม่ประมาทหลวงตัวหลวงเวียนกลับช้าซากไม่เสร็จ

นำเสียดาย ชาวพุทธทั่วไป เข้าใจศีลตัดกิเลสเพียงแค่ระงับกายวาจา จะรักษาใจบริสุทธิ์ได้ต้องไปนั่งสมาธิทำสมกภานา จะเกิดปัญญาต้องไปนั่งวิปัสสนาหลับหุหลับตา

ผู้รู้บางท่านถึงกับยกย่องสันติโศกว่าเด่น การถือศีล ธรรมกายเด่นเรื่องสมาธิ สวนโนมกข์เด่นเรื่องปัญญา

แท้จริงแล้วการถือศีลเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยปัญญาจนสำฤทธิผล นั้นคือจิตใจมั่นคงแข็งแรงสูงชัน นับเป็นสมาธิตัวจริงขนาดแท้ การถือศีลด้วยปัญญาถึงสามารถจิตจึงทำได้ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน

สามารถที่เกิดจากสะสมจิต แค่สะสมทิ้นทับหญ้า นั่นไม่ผลน้อย เป็นสมาธิถูกต่างกันใกล้กับสมาธิพุทธอันเกิดจากศีลเป็นที่ตั้ง มีศีลเป็นที่เป็นไปคือเป็นตัวลั่งเคราะห์นำพา จึงเป็นสมาธิจิตชนิดเมื่อได้จริงแล้วได้เลย เกิดผลพลังใหญ่ มีอานิสงส์ยิ่ง (มหัปผลา มหา尼ลังสา)

ศีล สมาธิ ปัญญา ถึงเป็นเรื่องแยกขาด

จากกันไม่ได้เลย การปฏิบัติแยกส่วนศีล สมารี ปัญญา ไปคนละทาง ดังที่ทำกันอยู่ทั่วไทย นับ เป็นข้อผิดพลาดของครรช์ของศาสนากระแสหลัก อีกประเด็นหนึ่งของการถือศีลลิกซึ่งไม่ถึงจิต ไม่เกิดผลจิตใจที่สูงขึ้นจริง

นั้นเป็นเพราะไม่ถือศีลให้เป็นอธิศีลจนเกิดอธิ จิตและมืออธิปัญญาควบพร้อม

ตัวอย่าง ศีลปานาติบاد สอนกันแค่ห้ามฆ่า สัตว์ จงกันด่วนๆ ดื้นๆ แคนน์เอง ชาวพุทธrelay กินเนื้อสัตว์กันอย่างสบายใจเชิบ พระก็ฉันเนื้อด้วย ลงคออย่างหน้าตาเฉย โคราจะฟ่าแกงมา อาทมา ไม่เกี่ยว ไม่รู้ไม่เข้าด้วยนะโยม!

บ้างไปโกล ถึงกับว่าถ้าโยมไม่เลบำตรด้วย เนื้อสัตว์เลย พระไทยจะไม่ได้อยู่ทำงานศาสนา เอาด้วย อะไรจะขาดนั้น...

พระโพธิสัตว์อย่างพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ต้องมาโปรดสัตว์โดยพาถือมังสวิรัติเป็นอธิศีล เมื่อห้ามฆ่าสัตว์ มันต้องห้ามกินตรงตันต่อการฆ่า ด้วยแน่นๆ เลี้ยงบาลีหนีไม่พ้น

ผู้ดเวนจากฆ่าสัตว์ ต้องไม่ฆ่าเอง ไม่ใช้ผู้อื่น ฆ่า (ซื้อ) ไม่เห็นด้วยกับการทำมาไม่ส่งเสริมการทำ ในทางตรงข้าม กลับจะต้องส่งเสริมการทำไม่ฆ่า ชวนคนดเวนจากการฆ่า พึงเอ็นดูมิใจกรุณาหวัง ประโยชน์เกื้อกูลสรพรพลัตว์ ด้วยเมตตาธรรม ประมาณนี้เป็นต้น

คำสอนเบญจศีล เบญจธรรมดังว่านี้ มีอยู่ แล้วด้วย แต่ไม่นำมาเจาะลึกลงมือปฏิบัติให้ครบ วงจรรับฟ้าโดยปริยายนั้นเอง

การถือศีล ลูบๆ คลำๆ ของชาวพุทธเรา เลยไม่เข้าถึงธรรมไหนๆ ลักษณะ

อธิศีลในข้อศีลอทินฯ นอกจากจัดโลภะ ไม่อยากได้ในของอันเขามาไม่เต็มใจให้ อย่างการค้า หากำไรส่วนเกินของทุนนิยม ซึ่งนำลักษณะอยู่ใน การเอาเปรียบชุดเดิม โดยต้องปกปิดช่องรั้นลับ ลวงพรางการซุบจิบหากำไร ไม่ให้ใครรู้เห็นต้นทุน เหมือนแอบฉกฉวยลักษณะ เช่นอาชีพขโมยหรือ โจรปล้นเงียบลอยนวล

แม่ไม่คิดเอาเปรียบแล้ว ศีลอทินน่าจะ บริสุทธิ์ได้ ต้องกล้าให้จากของที่ตนมีอีกต่างหาก ใจจะนับเป็นคนเลี้ยงสัล ต้องกล้าให้ออกไป มากกว่าบ้าเป็นของตน

นัยการถือศีลลิกซึ่งถึงจิตจนลดละโลภะโගะ เห็นแก่ตัวน้อยลง และเบาบางจากโลกธรรมแปด ยอมกล้าเสียสละเพื่อเห็นแก่ประโยชน์สุขมหาชน เป็นที่ตั้งอย่างกว้างขวาง

การถือศีลได้มากขึ้น เข้มขึ้น สูงขึ้น ดังเช่น พระผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ล้มมาปฏิบัติ พึงหวังได้กับ ชีวิตก้าวหน้าไม่เลี้ยงชาติเกิดเป็นชาวพุทธ

นำหน้าอย่างฉลาด ขี้ขลาดเลี้ยงตามหลัง

สังคมไทยอุกอาจขาดแคลนผู้นำที่ดีเอามากๆ โดยเฉพาะแวดวงการเมือง ซึ่งรู้กันดีว่ามีแต่พวก เลือลังหักกระทิกแรดเต็มไป ด้วยพวากภานากรตั้ง เหล่านี้ เลยไม่ประหลาดที่เรามักจะได้นายกฯ แต่ละคนจากนักการเมือง ล้วนนำอวัยแพทย์ทั้งนั้น

คงไม่ใช่จะเป็นกบเลือกนายอะไรมักดอก เพราะจะทำยังไงได้กับนักการเมืองซึ่งมักอยู่นอก ศาสนา หรือไม่ก็เป็นปีศาจค้าคัมภีร์ ยังได้สัตว์ การเมืองผสมสัตว์เศรษฐกิจทุนนิยมสามัญ ด้วยแล้ว ไม่แคล้วเกิดโคงตระโคงประชาธิปไตย ผีบ้า กินบ้านผล腴เมืองโพหารที่สุดใน ประวัติศาสตร์

หลังจากที่เราต้องฝ่ามองมากลืนกับผู้นำคน แล้วคนเล่า จนมาถึงหนมหล่ออภิสิทธิ์ ตัวเลือก สุดท้ายของผู้นำการเมืองเก่าที่พอมีหวังอยู่บ้าง ใหม่ๆ ครรฯ ต่างให้กำลังใจท่วมท้น ครรั้นหลกเดือน ผ่านไป คะแนนนิยมตก Kubun นำห่วง ใจหนึ่งยัง นำห่วงว่า มโนธรรมสำนักศีลลิกๆ ของท่านคงจะ ลำಡลงพลังความกล้าดีข่องท่านออกมานะ ก่อนทุก สิ่งจะพังพินาศสิ้นดี...

แค่ประเด็นความเป็นกลาง ยังลับสนล้ำคัญ ผิดๆ ถูกๆ ไม่จบง่ายลักษณะ ไม่ใช่เฉพาะพวก นักวิชาเกินลีขาวเท่านั้น อย่างคุณอภิสิทธิ์เอง ก็ ยังฉลาดน้อย พลอยขี้ขลาดตามดาวอยู่เรื่อย ไม่

รู้จักศักดิ์และสิทธิ์ของผู้นำอันควรจะทำให้เข้าเป้าประโยชน์สุขของมหาชนในแผ่นดิน

จะเอายังไงกันแน่ในฐานะผู้นำหน้ากล้าจริง กับ ผู้ตามหลังเข็กลัวหัวหอด

“อภิสิทธิ์ บอกว่า ถ้าผมต้องเข้าไปเชี้ยวๆ ครุภัติ คิดว่านั่นคือเรื่องอันตรายที่สุดที่บ้านเกือบต้องวิกฤตมาจนถึงวันนี้ ก็ เพราะมีฝ่ายการเมืองเข้าไปแทรกแซงกระบวนการเหล่านี้ ต้องปล่อยให้กระบวนการเหล่านี้ทำงาน เขาทำถูกทำผิดก็ต้องรับผิดชอบ ทุกคนต้องได้รับโอกาสในการต่อสู้ ผมให้ความมั่นใจว่า ทุกคนจะต้องต่อสู้ด้วยความเป็นธรรม ถ้าอีกกลุ่มนหนึ่งไม่ยอมรับつまり อีกกลุ่มไม่ยอมรับศาล สุดท้ายต้องเป็นเรื่องของนักการเมืองไปเชี้ยว ผมมองว่า ระบบจะพังหมด

ผมไม่ใช่ลอยตัว ดำรงความเป็นกลางอย่างที่ควรเป็น ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องของลอยตัว การลอยตัวคือหนึ่นความรับผิดชอบ แต่นี่ผมรับผิดชอบ จะสร้างบรรทัดฐานว่า คนเป็นผู้นำการเมือง จะไม่แทรกแซงหรือไม่ยุ่งเกี่ยวกับคดีความ นอกจากเร่งรัด หรือมีการร้องเรียนอย่างเช่นการร้องเรียนขอเปลี่ยนพนักงานสอบสวน เรายกตูให้แต่ถ้าต้องสั่งคดี อย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ใช่ และคนที่ไม่ทำ ทำถูกต้อง ไม่ใช่ลอยตัว” (ผจก.รายวัน ๑๗.๓.๕๔)

ก็น่าเห็นใจในภูมิธรรมจำกัดของผู้นำ ท่านยังไม่ทันแก่หัดเท่าไหร่ เลยอุดมความด่วนเพ่งโทษถึงกับป้ายสัพนธ์มิตรว่าเรียกว่องให้นายกสั่งคดีตามต้องการของพวกเข้า หรือพันธ์มิตรกลัวลุ้นความในศาล ถึงอย่างให้นายกให้นายกแทรกแซงอำนาจตำรวจ อย่างไรก็ตามก็ต้องสั่งคดีตามที่ต้องการ

จากคำพูดคุณอภิสิทธิ์ สังคมจะเข้าใจผิดว่า พันธ์มิตรเลวทรามทำงานองนั้น

แท้จริง ไม่ปรากฏแก่นำพันธ์มิตรหน้าไหนรุ่นไหน ขาดสติร้องขอนายกสั่งคดีโดยพลการปานนั้น หรือยิ่งประเต็นกลัวพันธ์มิตรไม่ยอมรับศาล ยิ่งเลอะเทอะล้วนคิดใหญ่

เหมือนคุณอภิสิทธิ์ จะดูถูกภูมิธรรมการเมืองใหม่ของพันธ์มิตร ต่าเตี้ย ไม่แพ้การเมือง

โลกรอหรือไร...

หรือว่า ไปเอาพฤติกรรมເຄືອນຄ່ອຍຂອງພວກເລື້ອແಡງທີ່ແພລງຖ້ມມາແລ້ວ ເປັນຕົວຕັ້ງເຫັນບັນຍາ ເລີຍຄົດວ່າພັນຮມິຕະຈະຄ່ອຍເຄືອນເໜີອນໆ ກັນ ໄນຮູ້ເຄົາສຸວນໄໝນມາຄືດ ຄ້າເຈຕານາ ແມ່ຄົດຜິດໄປ ຄືດໃໝ່ໄດ້ ໄນວ່າກັນນັກ ແລະທາກເລື້ອໜ້າພັນຮມິຕະ ເກີດບັນຍາເລືອດລັກເລື້ວຍໜຶ່ງຂອງເລື້ອແດງ ຮັບຮອງເລືອດນອງແຜ່ນດິນໄປນາແລ້ວຮັບທ່ານ !

ຍິ່ງພັນຮມິຕະ ໄນມີວັນຄົດໂຫຍໂຫຍ່ ດັ່ງທີ່ຈາຍກາພສມມຕິນ່າກລັງຈານເລຍເຕີດ ເຊື່ອໄໝຈິງນັ້ນພ່ອທ່ານສມະໂພທີຣັກໜ້າສອນວ່າ ຈະຕ້ອງໄປເດືອດເນື້ອຮ້ອນໃຈດ້ວຍທໍາໄມ ອຍ່າງເກິ່ງແຄ່ສື່ແຈງໄປຕາມເພັນກົງເຫັນແຫ່ງ

๑๙๓ ວັນຂອງພັນຮມິຕະ ໃນການຕ່ອງສູ່ສັນຕິອທິງສາ ຈົນບາດເຈັບ ພິກາຕາບອດ ແຂນໜາ້າດ ແລະຕາຍເປັນສີບ ຮວມມັດຫລາຍຮ້ອຍຊື່ວິຕ ມັນເປັນກາກ່ອກກາຕິຕ້າວອ່າງໄປຫາໄຫນຈ່າຍໆ ໃນໂລກນີ້ໃຈນ່າງມີມັວນໄໝຮູ້ໄພເປັນໄພ!

ອັນທີຈິງ ຜົມເອົ້າສູ່ຕໍ່ວຽກ ທຳພັນຮມິຕະວັນເຈັດ ຕຸລາ ແລະຕ່າງກວມຕ່າງວະເໜີນໆ ອີກ ເນື່ອເປົ່າຍບກຮົມທີ່ກຳນົດສື່ສັງລ່ອຍໃຫ້ຕໍ່ວຽກລ້າທຳພິດເຕີມໆ ຕ່ອໄປຕາມສາຍ ຂຶ້ນໄປສອດສ່ອງດ້ວຍວິຈາຮຸນຍຸານບ້າງກົກລັວແທຣກແแซງເລື່ອຮະບບ ໄກຈະທຳພິດທຳສູກເຊີ້ນໄປສຸກນິ້າພົວໃນຄາລໂນ່ນ ປະເທດນີ້ປົກກວ່າ ອູ້ກັນໄດ້ດ້ວຍອໍານາຈຄາລເທົ່ານັ້ນຮູ້ໂຮງໝ່ ແລ້ວມີນາຍກາ ໄວກໍໄມ້ມອຍ!

ຕກລົງຊວນເຊື່ອງໜ້າເຈົ້າຫລັກກາວວ່ານ່າເບື້ອເຫັນອະເຕີມທນ ມີນີ້ລູກຄືໝໍ່ຊວນຈະເຄົາໄຫນດີ

ອຍ່າໃຫ້ເສີຍທີ່ນ້ຳຍາພຣຄເກົ່າໄມ້ເບົາປົງໝາຕາວີເສເຂປະຊານຍັງອຍກລຸ່ມເອາໃຈໜ້າດ້ວຍໃຈໜ້າວາດັກັນກັບແສງຮົບທີ່ໄວ້ ທີ່ປໍລາຍອຸໂມງຄໍ!

นักเรียนผ้าถุงไทย ประสบการณ์ตั่ร่อมสัมมาลิกขา

● ฟ้าลาง

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้รับเรียนความทางอีเมล์จากเพื่อนบุคชัย์เก่าลัมมาลิกขาที่จบรุ่นดียวกัน ซึ่งตอนนี้กล้ายลากสถานะเป็นนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ สาขาเศรษฐกิจพอเพียงมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีไปเรียบร้อยแล้ว เพื่อนให้ช่วยแนะนำดีซึ่งงานก่อนส่งต่อไปให้อาจารย์ เพื่อเก็บคะแนนในท้ายที่สุด ฉันจึงขอนำเรียนความนี้มาแบ่งปันสู่หน้ากระดาษนักเรียนผ้าถุงไทย และยังเป็นการบอกเล่าข่าวคราวลูกแร้งน้อยที่กำลังโพบินอยู่ ณ ชุมชนฝีกฝนเศรษฐกิจพอเพียงมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ด้วย

ลูกแร้งจะมีน้ำใจ...
มีน้ำใจให้กัน

เรียงความเรื่อง ชุมชนที่ดีในอุดมคติของข้าพเจ้า (โครงสร้างสุภาพ)

ชุมชนความแปลเหล่านี้	มากมาก ถ้านาม
ชนหนึ่งรวมความหมาย	จึงได้
ที่งามปติทality	แสนสด ใสสวาย
ดีดั่งนิมิตไชรัช	อีนด้วยชวนซม
ในอุดมเพื่อทุ่ง	ลือโกล
ศติทรงอยู่ไว้	ดุจฟ้า
ของจินตะบไร	เกลน์ทกกฎ
ข้าพเจ้าเจียนจำ	ชุดเฝ้าฝันเยย

ชุมชนที่ดีไม่ร่าไรครา ก็คงจะผันไฟหอยู่เลมอ เพราคนเราย่ออมที่จะหาความสุขสนายให้ตนเอง เป็นเนื่องนิตย์

คราเล่าจะรู้ว่าจินตนาการของแต่ละคนนั้น เป็นเช่นใดถ้าหากเราไม่เขียน บรรยาย ถ่ายทอด ออกมาจากการรู้สึกแล้วให้ผู้อื่นรับรู้ ถ้าหาก จินตนาการนั้นสามารถนำไปใช้ในอนาคต ได้ เรื่องเหล่านั้นจะเป็นสิ่งที่ภูมิใจมากสำหรับผู้ ที่ได้จินตนาการ

ส่วนชุมชนที่ดีในอุดมคติของข้าพเจ้านั้นคิด ว่าเราจะเป็นชุมชนที่มีความร่วมเรื่นซุ่มชื้นจากต้นไม้ ที่มีจำนวนมากในมหาศาล แม่น้ำลำธารสวยงาม สะอาด มีสัตว์น้ำแหวกว่ายในลำน้ำ บันท้องฟ้ามี หมู่มวลวิหคผกโพบิน ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส ทักษายเบิกบาน มีน้ำใจเอื้อเพื่อเพื่อแผ่ແກจ้าย ชีวิตรักกันและกัน

ในชุมชนไม่ต้องมีการแบ่งชั้นวรรณะ เช่น คนจนกับคนรวย เพราอาจะเป็นต้นเหตุของ ปัญหาหลายๆ เรื่อง ดังนั้นในชุมชนนั้นจะต้องไม่ มีการใช้เงิน ไม่มีการค้าขาย ทุกคนทำงานตาม หน้าที่ที่ตนเองถนัด มีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ครบ พร้อมในชุมชน เงินทองก็จะไม่มีความหมายอะไร ในชุมชนแห่งนั้น สมมุติว่าถ้าทั้ง ตำบล อำเภอ ประเทศ ทั่วโลก มีลักษณะความเป็นอยู่อย่างนี้ การล้มละลาย สภาวะเงินฝิด เงินฟื้น คงม่า ตัวตายเพราเป็นหนึ้ลิน ขโมยต่างๆ นานา คงจะ

ไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอนเพราเป็นสังคมที่พึงพา อาศัยชีวิตรักกันและกัน และผู้คนที่นั่นถือศีลห้า ละ อบายมุข ปัญหาเรื่องการทางเลาเบะแวง สามี หรือภรรยาอกใจกัน เด็กผู้ใหญ่ติดลิ้งเลพติด คนเอาเปรียบกัน ปัญหาเหล่านี้ก็คงจะหมดไป จากสังคมอย่างแน่นอน

กิจกรรมต่างๆ เน้นไปในด้านการทางนุบำรุง เสริมสร้างพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศูนย์รวมและที่ พึงทางจิตใจของชุมชนแห่งนั้น

ด้านเทคโนโลยีที่ใช้ในชุมชนแห่งนั้นก็จะเป็น เทคโนโลยีสืบเชี่ยวที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การสื่อสารก็ง่าย ฟรี สะดวก รวดเร็ว ช่างเป็น ชุมชนที่เจริญทั้งทางจิตใจและวัตถุที่สามารถ พัฒนาต่อยอดไปได้ด้วยดีกว้างไกล

ด้านการแพทย์และพยาบาลไม่ต้องเดยถึง อะไรมากมายเพราในสังคมชุมชนเมื่อมีความ เชื่อมแข็งทางด้านจิตใจ ด้านร่างกายนั้นเป็นเพียง ส่วนเล็กน้อยที่จะได้รับการรักษาโดยแพทย์พร้อมทั้ง ชุมชนมีสุขอนามัยที่ดีโรคภัยไข้เจ็บไม่ต้อง威名 เลย แต่กระบวนการพัฒนาด้านการแพทย์ย่อມจะ ต้องมีการค้นคว้าศึกษาการรักษาโรคอยู่เสมอๆ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ก่อล่าวมานี้ล้วนแต่เป็น ความผันที่อยู่ในอุดมคติของข้าพเจ้ามาตลอดและ มั่นคงยำกในยุคปัจจุบันนี้ที่เรื่องราวเหล่านี้จะเป็น ไปได้คงจะเป็นได้เพียงแต่ความผันที่ผันแปรมี ความสุขไม่อยากจะตื่นขึ้นมา

หากจะหาความสุขเล็กๆ น้อยๆให้แก่ตัวเองก็ ลองหัดคิดหัดผันดูบ้างแล้วเราจะมีความสุข แต่ ถ้าเราสามารถอยู่กับความเป็นจริงแล้วสร้าง ความสุขขึ้นได้ นั่นเป็นความสุขที่สุดยอดเพราเป็นจุดเริ่มต้นชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งของเราที่จะมี ความสุขและเป็นชุมชนที่ดีไม่ใช่เป็นเพียงแต่ใน อุดมคติแต่เป็นเรื่องจริงได้ด้วยเช่นกัน

น.ส. นพมาศ เขียวอ่อน
นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ คณะบริหารศาสตร์
สาขาวิชาเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลราชธานี

เมื่อฉันอ่านเรียงความชั้นแรกในรั่วมหา-วิทยาลัยของเพื่อนคิชช์เก่าลัมมาลิกษาที่จบมาด้วยกัน แบบแรกที่เข้ามาในหัวใจความรู้สึก คือ ฉันคิดถึงเรื่องราวที่เคยเขียนไว้ในเราคิดอะไรลองเล่าก่อนหน้านี้ ในชื่อหัวเรื่องที่ว่า “วิถีที่แทรกต่างด้วยหัวใจดวงเดียวกัน” ที่ถึงแม้ตอนนี้จะเป็นเวลา ๔ เดือนเต็มแล้วที่พากเราจบจากโรงเรียนลัมมาลิกษา แต่ดูเหมือนกลับถูกน้ำใจของวันแห่งความสำเร็จวันนั้นยังคงไม่จากหายไปเลย ฉันยังจำวันที่ได้รับกอลดจากมือพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้เด่นชัด ถึงเพียงเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาทีมานี้เอง วันแห่งความสุข ทุกๆ หยาดน้ำตา เสียงหัวเราะมากมายยังคงไม่จืดจาก แร้งน้อยทั้ง ๔๑ ตัว ก็ยังคงล้านลัมพันธ์ ถ้าร้อยประล้านกันอย่างสมำเสมอ บางตัวก็กำลังบินอยู่ท่ามกลางพายุฝนอันหน้าหิน บางตัวก็กำลังแข็งกับขวางหนามที่เจ็บปวด หรือแม้บางตัวก็อาจกำลังบินต่อไปได้ไร้อุปสรรคใดๆ มาขวางกัน แต่สิ่งสำคัญที่สุด ก็คือพากเราไม่เคยทิ้งกัน แบ่งปันสุข ทุกๆ จากเพื่อนสู่เพื่อน จากใจสู่ใจ เพราะพากเราตระหนักอยู่เสมอว่า...เติบโตมาจากการดูแลให้กันและในฐานะที่ฉันเป็นคิชช์เก่าที่อยู่ด้วยในบรรดาเพื่อนๆ คิชช์เก่าอีกหลายคน ที่เพื่อนๆ มักบอกว่า “เอ้าเพื่อนที่อยู่ด้วยเป็นที่พึ่งของเพื่อนๆ คนอื่น เพราะอยู่ด้วยทุกช่วงเวลา ไม่เท่าเพื่อนที่อยู่ข้างนอกห้อง!” หลายๆ ครั้งที่ความทุกข์ย่างกรายเข้ามาย่างงานฉัน ก็ด้วยประโยชน์คำพูดดีๆ ประโยชน์เหล่านี้แหลก! ที่ทำให้แทนทุกครั้งฉันฝ่าฟันกิเลสร้ายเหล่านั้นมาได้ พร้อมด้วยกำลังใจอีกมากมายเอ้าไว้ฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาในหนทางข้างหน้านี้อีกต่อไป เพราะถ้าอ่อนแยะ พ่ายแพ้ต่อความทุกวนนานาที่มาทดสอบ ฉันจะเป็นที่พึ่งที่ดีให้แก่เพื่อนๆ อีกหลายๆ คน ได้อย่างไร???

ความทุกข์ของฉันมันซ่างน้อยนิด เมื่อเทียบกับความทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ฉันจะเห็นแก่ตัวมากเกินไปไหม? ที่ขอบอกนั้น โว้กิเลสร้ายของตน โดยลีมคิดถึงผู้คนบนพื้นโลก

ที่ต้องแบกรับความทุกข์อันหนักหน่วง สาหัส สากรรจอย่างไม่รู้จักจบสิ้น ขอบคุณสำหรับทุกความทุกข์ที่ฉันได้ช่วยแบ่งปันจากใครหลายคนแม้เพียงน้อยนิด ช่วยได้บ้างไม่ได้บ้าง ไปตามเหตุปัจจัย แต่ทุกครั้งก็ทำให้ฉันได้เรียนรู้และเข้าใจตัวเองเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ได้ทั้งประโยชน์ตันและประโยชน์ท่านไปอย่างพร้อมพรักแต่สุดท้ายแล้วกำลังใจจากโครง ก็คงไม่ได้เท่าจากตัวเราเอง ทุกชั้นร้อนแค่ไหน ก็คงไม่มีใครช่วยเราได้ดีเท่ากับตัวเราที่บรรเทาความร้อนนั้นให้แก่ตัน จะมีประโยชน์อันใดเล่ากับผู้คนที่รายล้อมให้กำลังใจในยามที่เราร้องไห้ น้ำตาพรัตน์ แต่สองมือของเรางงบังยั่งไม่ยอมยกขึ้นมาปัดน้ำตาให้ตัวเองเลย เพราะชีวิตถ้าวันนี้เรามีกำลังใจไปวันพรุนนี้จะมีให้เราภารกิจอย่างไร?

จริงบินต่อไปๆ เตือนนะ! ตามวิถีทางแห่งหัวใจอันเสรี ภายใต้ร่มโพธิ์แห่งศาสนานะ เพราะเราคือ ลูกหลานพญาแร้งนี่หน่า... ฉะนั้นต่อฉบับหน้า

หจก.จ.บริการพยุหะ^{ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชลล์}

คุณภาพมาตรฐาน

สิ่งที่เราต้องการนั้น
มันไม่ใช่โดยอัตโนมัติ แต่ต้องมีความตั้งใจ
จริงๆ ถูกๆ ขยายๆ รู้จักพอดี
มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา^{เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอๆ}
^{ชีวิตเหมือนดอกหญ้า}
^{แต่บันยี่งให้ญี่ปุ่น เป็นบทเพลงเย็นๆ อบอุ่นโลก}
(สมณะโพธิรักษ์)

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๗๙๑๐) ว.พยุหคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

๐๕๖-๓๔๓๓๓๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๓๑

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

(ต่อจากฉบับที่ ๒๔๙)

วิญญาณความรัก

ที่ขอมอบให้เกษตรกรริมฝั่งน้ำ

● ระพี สาคริก

บทนำ

น้ำ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ มนุษย์คือชีวิตที่มีทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงเรื่อง น้ำ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับมนุษย์ จึงควรจะมองเห็นได้ทั้งสองด้านว่า น้ำ มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งในร่างกายและจิตวิญญาณ ของแต่ละคน ยิ่งไปกว่านั้นควรจะเห็นได้ต่อไปอีก ว่า น้ำซึ่งอยู่ในร่างกายและจิตวิญญาณของแต่ละ คน ยิ่งไปกว่านั้นควรจะเห็นได้ต่อไปอีกว่า น้ำซึ่ง อยู่ในจิตใจของมนุษย์กับน้ำซึ่งแต่ละคนนำมาใช้ ประโยชน์สนองตอบต่อร่างกาย มีเหตุผลเชื่อม โยงถึงซึ่งกันอย่างสำคัญ

หากทราบได้อย่างลึกซึ้งถึงรากฐานดังกล่าว และรู้ว่า ทุกสิ่งมีส่องด้านย่อมมีเหตุผลถึงซึ่งกัน

และกันโดยมีรากฐานจิตใจมนุษย์เองเป็นสิ่ง กำหนดทิศทางให้เป็นไปอย่างไรก็ได้

จากภาพรวมทั้งหมด หากเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง ย่อมเห็นความจริงว่า น้ำใจของมนุษย์มีเหตุผล ที่สานไปถึงน้ำซึ่งมนุษย์นำไปใช้ประโยชน์เพื่อ สนองความต้องการของร่างกายอย่างเห็นได้ชัด

จากน้ำใจถึงน้ำใจ

น้ำใจมนุษย์เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุด มนุษย์ แต่ละคนที่เกิดมาในโลกหาใช้อยู่ตามลำพังคนเดียวไม่ หากยังมีเพื่อนมนุษย์ที่รวมตัวรวมใจกัน ช่วยให้มวลมนุษย์สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข แม้ว่าเริ่มต้นจากกลุ่มเล็กๆ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ถ้า แต่ละคนดำเนินชีวิตอย่างมีสติ ยอมมีธรรมชาติที่

หวานกลับไปทบทวนอดีตตนเองได้อย่างอิสระทำให้พบความจริงได้เงยอย่างเป็นธรรมชาติ จึงตระหนักรู้ด้วยว่า อดีตเป็นลิ่งชึงความมีอยู่ในรากฐานจิตใจ เพื่อหวังให้การดำเนินชีวิตเป็นไปได้อย่างมั่นคง

ย้อนกลับไปนึกถึงช่วงซึ่งชีวิตผ่านพ้นมาแล้ว ในช่วงที่แต่ละชุมชนยังมีความเจริญในด้านวัฒน์ไม่ห่างไกลจากรากฐานจิตใจมนุษย์มากนักคนในชุมชนเล็กๆ ยังมีน้ำใจถึงซึ่งกันและกัน นอกจากการเพื่อแผ่กันในครอบครัวแล้ว ยังมีการเกื้อกูลแก่กันและกันระหว่างเพื่อนบ้านเรือนเคียง

เรื่องนี้ทำให้พบจากผลการปฏิบัติว่าในสังคมยังมีความอบอุ่น มีน้ำใจอย่างพอเพียงทำให้ไม่เดือดร้อนแรมยังมีการตั้งภาชนะใส่น้ำไว้หน้าบ้าน ให้ผู้ซึ่งเดินทางผ่านไปมาได้ใช้ดื่มแก่กระหาย แม้แต่คำกล่าวซึ่งคนในอดีตเคยพูดไว้ว่า ในน้ำมีปลาในนามีข้าว โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเอาให้แต่ละคนตระหนักรู้ถึงความสำคัญของทรัพยากรท้องถิ่น อันควรได้รับความร่วมมือร่วมใจกันรักษาไว้อย่างดีที่สุด เพื่อให้การนำใช้ประโยชน์มีความมั่นคงอยู่ได้ในระยะยาว

คน ซึ่งเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่สุด โดยที่มีเหตุผลเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของแต่ละชุมชน เมื่อยังมีน้ำใจถึงซึ่งกันและกันย่อมมีคิดເ Kear ด เอาเปรียบกัน และเมื่อไม่มีคิดร้ายต่อ กันย่อมมีการทำร้ายกันและกันน้อยมาก อีกทั้งนำไปสู่การรู้จักความเคราะห์ซึ่งกันและกันด้วย จึงยังคงมีคนที่เห็นแก่ตัวคิดເ Kear แต่ได้เป็นส่วนน้อย น้ำใจซึ่งยังมีความพอเพียงและไม่เลือกคุณภาพ

นอกจากนั้นยังคงسانเหตุผลไปถึงน้ำธรรมชาติซึ่งหมายถึงผนพื้นที่ตกลงตามฤดูกาลรวมทั้งน้ำในห้วยหนองคลองบึงยังคงใสสะอาด อีกทั้งมีปริมาณทำให้คนสามารถนำมามีใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างพอเพียง ช่วยให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความลุขทั้งใจและกาย

เพราะเหตุนี้เองผู้ที่มีโอกาสเห็นอกกว่า เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่ จึงมุ่งทำลายน้ำใจคน

ซึ่งมีชีวิตด้อยกว่าตน คนเหล่านี้จึงมุ่งทำลายแหล่งน้ำใช้ซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติ ให้แห้งเหือดหายไป ทำให้เกิดความเดือดร้อนกันโดยทั่วหน้า

น้ำ ที่สนองประโยชน์ต่อร่างกายมนุษย์

หากวิเคราะห์องค์ประกอบภายในร่างกายมนุษย์แต่ละคน ไม่ว่าส่วนไหนก็ตาม จะพบได้ว่ามีน้ำอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ นอกจากรนั้นแม้อาหารซึ่งมนุษย์บริโภคเข้าไปเพื่อสนองประโยชน์แล้วร่างกายทุกชนิดต่างก็มีน้ำเป็นส่วนประกอบสำคัญ อีกสิ่งหนึ่งที่เราพบว่ามีน้ำทำหน้าที่เป็นลือถ่ายเทเลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์มีความต้องการทางร่างกายรวมทั้งสิ่งซึ่งร่างกายมนุษย์ไม่ต้องการให้เป็นไปตามธรรมชาติอย่างต่อเนื่องกัน

จากการจะริงดังกล่าวจึงสามารถสรุปอย่างมั่นใจได้ว่า ร่างกายมนุษย์ขาดน้ำไม่ได้

สภาพชีวิตและจิตใจมนุษย์ที่สัมพันธ์กับน้ำ

ภายในปัจจัย ๔ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักเพื่อการดำรงอยู่ของชีวิตของมนุษย์แต่ละคน มีแนวโน้มที่จะตั้งรกราก سانไปถึงความรักที่จะตั้งถิ่นฐานอันเป็นที่อยู่มุ่งไปสู่ชayan น้ำอย่างเป็นธรรมชาติ

แม้กระทั้งความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในรากฐานจิตใจของแต่ละคนซึ่งมองเห็นว่า ควรมีโอกาสสัมผัสกับน้ำทำให้จิตใจสดชื่นผ่องใส ส่วนผู้ที่พักพิงอาศัยอยู่บนเขาที่มีความรู้สึกว่ารักที่จะตั้งรกรากอยู่ริมลำน้ำหรือบริเวณซึ่งเป็นต้นน้ำลำธาร เพื่อชีวิตจะได้มีโอกาสสรับความสุขสลดชืนทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ

ในเมื่อธรรมชาติได้กำหนดลักษณะธรรมภายในองค์รวมของชีวิตมนุษย์ไว้อย่างชัดเจนว่า ไม่อาจแยกความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายกับจิตใจมนุษย์แต่ละคนออกจากกันได้ ดังนั้นน้ำจึงมีส่วนสำคัญที่พึงสนองประโยชน์แก่ชีวิตมนุษย์ ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ

การเกษตรกับชีวิตมนุษย์

จากลิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด หากมองเห็นภาพได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน และมุ่งความสำคัญไปยังด้านจิตใจก่อนที่จะข้ามไปสู่ความสำคัญของร่างกาย น่าจะช่วยให้แต่ละคนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่ารากฐานการเกษตรคือวัฒนธรรมท้องถิ่น ก่อนที่จะมองข้ามลิ่งนี้ไปเข้าใจว่าการเกษตรคืองานอาชีพ

ทั้งนี้และทั้งนั้น หากมองในมุมกลับป่าจะเห็นความจริงได้ว่า การเกษตรมีผลช่วยล่วงเสริมให้คนผู้ปฏิบัติ มีความรักพื้นดินลื้นเกิด อันความมีเป็นธรรมชาติอยู่ในจิตวิญญาณของแต่ละคน

ในขณะที่กระแสการเปลี่ยนแปลงทางวัฒน์ได้ให้เลิ่งจากพื้นฐานวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาสู่ชุมชนท้องถิ่นในเขตตัวอ่อน ได้ทำให้เกิดวิถีการเปลี่ยนแปลงซึ่งมุ่งไปสู่มูลค่าของวัฒน์มากขึ้น ส่วนอีกด้านหนึ่งโดยเหตุที่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์อยู่ในเขตตัวอ่อนกำลังจะสูญไปมากขึ้น ทำให้มีผลสะท้อนกลับมาเพิ่มแรงกดดันทางด้านจิตใจให้กับคนท้องถิ่นหนักหน่วงมากขึ้น

เมื่อการเปลี่ยนแปลงรวมกันทั้งสองด้าน ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว อยู่ในสภาพที่สวนทางซึ่งกันและกัน เกิดความไม่สมดุลขึ้นภายในรากฐานจิตใจคนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ผู้ซึ่งได้รับผลกระทบทำให้รู้สึกเดือดร้อนมากที่สุด น่าจะได้แก่คนระดับพื้นดินซึ่งดำเนินชีวิตอยู่บนพื้นฐานการเกษตรก่อนคนกลุ่มอื่น

อย่างไรก็ตาม หากหวนกลับไปพิจารณาถึงสภาพธรรมชาติและความเป็นมาในอดีต ผู้ที่อายุยืนยาวมาแล้วพอสมควร รวมทั้งสนใจนำลิ่งต่างๆ มาคิดเพื่อค้นหาความจริง น่าจะจำได้ถึงภาพรวมจากอดีตสู่ปัจจุบัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเริ่มต้นจากชีวิตซึ่งมีความลัมพันธ์ใกล้ชิดอยู่กับแผ่นดินและน้ำ หากมีลิ่งเหล่านี้อยู่ในส่วนลึกของวิญญาณความรัก น่าจะมองเห็นภาพรวมและลิ่งที่ปรากฏนั้นพื้นฐานความเป็นมาได้อย่างชัดเจน

แน่นอนที่สุด แต่ละคนน่าจะเห็นได้ว่า การเกษตรกับพื้นดินนั้นเป็นลิ่งลัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด ส่วนการเกษตรกับน้ำก็เช่นกัน หากมองถึงลายลัมพันธ์ที่เชื่อมโยงถึงกันหมด ทั้งในด้านจิตใจและวัตถุ โดยเฉพาะเรื่องน้ำซึ่งนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันน่าจะเข้าใจได้ว่าคือลายลัมพันธ์ที่มีเหตุผลร่วมอยู่ด้วยกัน เช่นกัน

การเกษตรกับน้ำและชีวิตจากอดีตถึงปัจจุบัน

ผู้เขียนจำได้ว่า เมื่อมองย้อนหลังกลับไปกว่า ๖๐ ปีมาแล้ว ช่วงปีพ.ศ. ๒๕๔๗-๒๕๔๘ ซึ่งผู้เขียนเริ่มต้นชีวิตการศึกษาเกษตรภายในกรอบของระบบการจัดการที่โรงเรียนเตรียมวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แม่โลี จังหวัดเชียงใหม่ แต่ภายในรากฐานจิตใจตนเองก็แทบจะไม่มีกรอบในการศึกษาหากความรู้ออกไปสู่โลกกว้าง ทำให้สนใจเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างจากสภาพทั่วไปภายในวิถีชีวิตประจำวัน อย่างอิสระมาโดยตลอด

ช่วงนั้นจังหวัดภาคเหนือ ซึ่งมีธรรมชาติเหมาะสมกับการเกษตรอย่างชัดเจนมาก โดยเหตุที่ป่ายังอยู่ในสภาพอุดมสมบูรณ์มากพอสมควร พื้นดินก็ยังอยู่ในสภาพชุ่มฉ่ำด้วยอินทรียสารและความชุ่มชื้น รวมทั้งน้ำซึ่งเอื้ออำนวยให้กับการเกษตรกรรม ยังแพร่กระจายมาจากต้นน้ำลำธาร ปรากฏให้สัมผัสได้โดยทั่วไป

ระหว่างนั้น ระบบและโครงสร้างการจัดการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากธรรมชาติของเกษตรกรชาวบ้าน ยังมีความสอดคล้องกันกับเหตุผลของธรรมชาติซึ่งปรากฏหลากหลายอยู่ในบรรยายกาศภายนอก

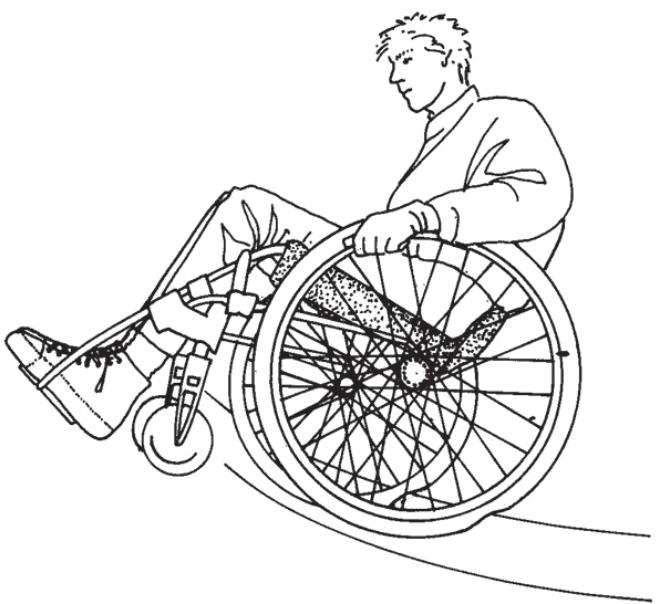
การปรับกระบวนการเพาะปลูกและเลี้ยงลัตัวร์ ยังมีความสอดคล้องกับฤดูกาลอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ชีวิตประชาชนผู้ซึ่งทำงานในด้านเกษตรกรรม มีความสงบร่มเย็นและมีการปฏิบัติที่สอดคล้องกันกับประเพณีนิยมของท้องถิ่นอย่างเห็นได้ชัด

อ่านต่อฉบับหน้า

กายนป่วย-ใจไม่ป่วย

เมื่อป่วย ร่างกายแสดงอาการอักเสบ
แต่ส่วนจิตใจต้องหัดวาง
อย่าวิตกกังวลมากนัก
หากวางใจได้มากขึ้น
อาการของโรคอาจจะน้อยลงๆ
และหายไปในที่สุดได้

ปืนพนักงานประจำห้องบัตร ของโรงพยาบาล
ชุมชนก็นับว่าดีกว่าเจ้าหน้าที่ผู้ประจำจุดอื่นๆ
ในยุคที่ต้องควรระวังภัยจากไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่
ที่กำลังแพร่ระบาด

คนไข้ยืนบัตรประจำตัวของโรงพยาบาล
(บัตรเก่าที่เคยมารักษา) ส่งมาตามช่องตรวจโรค
ตรวจฟันหรือซองส่งเสริมลุขภาพ เจ้าหน้าที่ห้อง
บัตรจะเรียงคิวไว้ แล้วค้นชุดบัตรของคนไข้เก่า
และคนไข้รายใหม่อ กามาลงวันที่เช็คข้อมูลสิทธิ
ของการรักษาให้ถูกต้อง แล้วจัดส่งไปให้พยาบาล
ที่ประจำอยู่ดูหน้าห้องตรวจ เป็นงานประจำต้อง^{ลูกๆ}
นั่งๆ ได้ออกกำลังกายไปในตัว

มะลิ เป็นลูกจ้างชั่วคราวประจำอยู่ห้องบัตรมา
สิบกว่าปีแล้ว ถึงแม้เงินเดือนจะน้อยแต่บ้านก็
ไม่ได้เช่าเพราะอยู่กับพ่อแม่บ้านหลังเก่า และยัง
แบ่งเงินเดือนไปช่วยพื้นทองจ้างแรงงานทำนาจึงมี
ข้าวกินตลอดปีไม่ต้องซื้อ มะลิจึงเป็นผู้มีฐานะพอ
อยู่พอกิน มีความสุขกับการอยู่แบบพอเพียงไม่
น้อยหน้าใคร

สามปีที่แล้ว มะลิเริ่มมีอาการเหนื่อยใจสั่น
มีลั่นเมื่อทำงานต่อเนื่องนานๆ ไปตรวจร่างกาย
โรคภัยไข้เจ็บที่จะระบุให้แน่ชัดก็ไม่มี ก็พอมีแค่ยา
วิตามินมากินบำรุงเท่านั้น ตกมาปีนี้อาการป่วย
เริ่มรุนแรงขึ้น พ้อรู้สึกเหนื่อย ฝ่าเท้าชาข้างขวา
ร้อนขึ้นๆ ตามมาด้วยชาขาวแขนขวาจะมีอาการ
สั่นไม่หยุด ได้ไปหาหมอที่มีเชื้อเลี้ยงในการรักษา
โรคเก่งหลายคนต่างพากันบอกตรงกันว่า มะลิ
เป็นโรคเกี่ยวกับความเครียดคิดวิตกกังวลมาก
พร้อมแนะนำให้เข้าวัดถือศีลสงบสติอารมณ์ทำใจ
ให้ลับายจะได้ดีขึ้น และเมื่อเกิดอาการไม่สบาย

มือหรือขาสั่นก็ให้รับกินยาจะงับทุกครั้ง ทุกสาม
หรือสั่นไหวไม่สามารถจะเริ่มสั่น มะลิต้องกินยา
งับทันทีและพักลักษณะจะทำงานต่อได้

เลียงโกรคพัฟดังขึ้น หัวหน้าห้องบัตรับสาย
“พี่ค่ะ วันนี้มีอะไรไม่ค่อยสบาย คงจะไปทำงานสาย
หน่อยนะคะ”

“ไม่มีปัญหาหรอก วันนี้คนไข้ไม่ค่อยมี สายๆ
ค่อยมาก็ได้” หัวหน้าห้องบัตรู้ถึงการป่วยของ
มะลิต หากวิงเวียนเหนื่อยขึ้นมาตามเดิมก็จะรีบ
บอกให้พักทันที เรื่องการทำงานนั้นก็ช่วยทำกันไป
เพราสุขภาพร่างกายของเพื่อนร่วมไม่ดีนัก

ลิบโมงเช้ามะลิรู้สึกว่าฝ่าเท้าด้านขวาเริ่ม
ร้อนขึ้น จึงวางมือจาก การพิมพ์บัตรคนไข้รับเบ็ด
กระเปาหิบ เอยาเม็ดมา กินพร้อมนั่งนิ่งพัก
เหนื่อยลักษณะ

แล้วน้ำตาของมะลิก็ไหลหยดออกจากมาพร้อม
เสียงสะอื้น “มะลิเป็นอะไร ทำไมร้อนให้” หัวหน้า
ห้องบัตรามาด้วยความเป็นห่วง

“ฉันนีกน้อยใจตีเกิดมาสุขภาพก็ไม่ดีเหมือน
คนอื่น วันๆ มีแต่โรครุมเร้า”

“มะลิอย่าคิดมาก เพิ่มความเครียห์มองให้
ตัวเองเปล่าๆ ถ้าจิตใจอ่อนแอบลง โรคภัยไข้เจ็บก็
จะทวีมากขึ้น ถ้าพลังจิตใจของเรารีบอยู่แล้วมัน
จะพยายามยับยั่งช่วยด้านพวกรเชื้อโรคร้ายต่างๆ ให้
หยุดอยู่กับที่หรือหายไปเลยก็เป็นได้” พอดีช่วง
สายคนไข้ที่มายืนบัตรตรวจโรค มีเบาบางลง
หัวหน้าห้องบัตรึงพอมีเวลาได้พูดคุยกับกำลังใจ

“ญาติของพมานึงคนอายุ ๖๐ ปี มีอาการ
ตัวเหลืองตาเหลืองห้องโถและเบื้องอาหาร จึง
ไปหาหมอ เมื่อรักไปถึงคลินิก ญาติก็ลงจากรถ
ไปนั่งรอตรวจแล้วเคยยืนคงอยู่ให้หมดพูดความ
จริงถึงอาการที่เป็นอยู่ บอกหมอมาว่าทำใจได้แล้ว
รับได้ทุกอย่างหมอบอกกว่า “คุณลุงป่วยเป็นโรค
ตับแข็ง” ญาติหมดแรงทันที ลูกเตินไม่ได้ ต้อง
ช่วยกันอุ้มมาขึ้นรถ ถึงบ้านกินอะไรไม่ลง อยู่
ไม่ถึงลิบวันก็จากไป กำลังใจเป็นลิ่งลำคัญมาก
เรามาคิดดีทำแต่สิ่งดีๆ สุขภาพดีก็จะตามมาด้วย

“หากมะลิติดแต่ร้าวของป่วยอยู่คนเดียว ก็
จะน้อยใจเสียใจอยู่คนเดียว ที่จริงแล้ว โรคที่มะลิ
เป็นอยู่นั้น ยังมีคนเป็นอีกมาก

“คนที่ป่วยแล้วต้องได้กินยาประจำทุกๆ วันมี
ตั้งหลายกลุ่ม เช่น คนเป็นโรคเบาหวาน ต้องกิน
ยาประจำ ควบคุมน้ำตาล ห้ามกินหวานมากเกิน
ที่กำหนด ผู้ป่วยเบาหวานบางคนมีอาการโรคไต
แทรกซ้อน ต้องฟอกไตทุกอาทิตย์ อาทิตย์ละ ๒
ครั้งตลอดชีวิต

“คนไข้โรคหัวใจ ต้องกินยาไปตลอด แล้ว
ต้องดูแลสุขภาพให้เต็มที่ เพราะคนที่ป่วยเกี่ยว
กับโรคนี้ หัวใจอาจจะวายตายได้เร็วกว่าคนทั่วไป

“คนป่วยเป็นโรคจิตเวช ก็ต้องรับยา กิน
ตลอดชีวิต หากขาดยา ก็จะแสดงอาการที่ผิดปกติ
เพียงคลุ่มคลั่ง

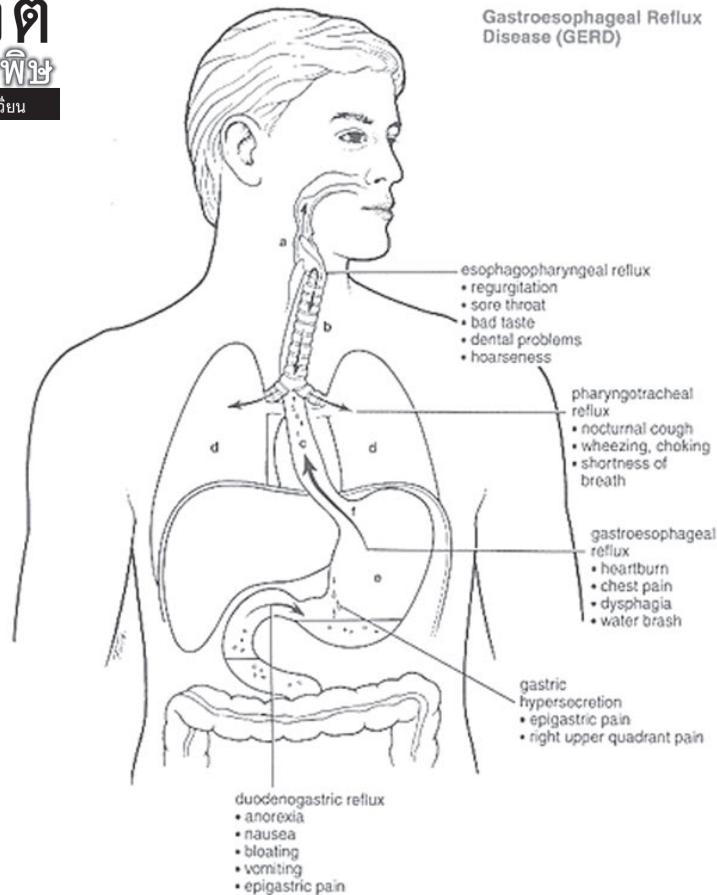
“คนเป็นโรคความดันโลหิตสูง ก็ต้องกินยา
ตลอดชีวิต คนขาดยาบางคนเลี้นเลือดในสมองแตก
กล้ายเป็นคนพิการครึ่งซีก้มี

“แต่ยังมีผู้ป่วยที่รวมโรคสารพัด ทั้งเบาหวาน
ความดันโลหิตสูง โรคเก้าТЬ และไตเรื้อรัง ยิ่งทุกข์
ทรมานมาก

“มะลิต้องเข้าใจโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดแก่เรา ซึ่ง
ก็ไม่ต่างจากกรรมที่มาพร้อมกับร่างกาย เช่น คน
แคระ หรือตัวสูงเกิน หรือเกิดมาແ xen ขาดขาขาด
พิกลพิการ เราย้อนอดีตไปแก้กรรมก่อนไม่ได้ แต่
แก้กรรมที่จะเกิดกับเราระหว่างได้ โดยการทำความดี
เหมือนด้วยเรา เอาเก็บไว้ไม่ใช่ลดความทابต่อกับ
ต้นพันธุ์ไม่ดี ต่อให้ฐานรากเป็นสายพันธุ์ไม่ดี แต่
พอผลไม้เติบใหญ่ สวนยอดก็จะแตกขยายไปเป็น
ผลไม้สายพันธุ์ใหม่ที่ดีมีค่าได้

“ผู้ป่วยที่ต้องกินยาประจำมีมากมาย
มะลิก็ต้องกินยาไปตามปกติ เมื่อร่างกาย
แสดงอาการอักเสบ แต่สภาพจิตใจต้องหัดวางแผน
อย่างติดกันมากนัก มะลิอาจจะเป็นฯ หายฯ
อยู่แค่นี้ หากมะลิวางแผนใจได้มากขึ้น อาการของ
โรคอาจจะน้อยลงๆ และหายไปในที่สุดได้”

๗

การดื่มเหลย้อน

ตอนที่ ๑

กวนๆ ก็ทำให้เกิดกรดในกระเพาะนั้น มีคลื่นผื่นตามตัวตื้ดๆ กับเรา เราต้องน้ำสาบานตุ่นให้พอมีก่อนจะจะแก้ท้องแต่ความปวดไม่หายไป ท้องร้าวหนาหัวใจดัน เหราะแน่นๆ ก็ทำจริงไม่กัน อาการของกรดไหลย้อนนี้ มีอาการท้องอืดบ่อยๆ แน่นท้อง แน่นหน้าอก อยากกินอาหารแต่กินไม่ได้ กินได้ก็พอดี แต่กินอาหารมาก หรือน้อย ก็จะมาทีคือ บางทีทำให้อาเจียน เรือออกบ้างไม่ออกบ้าง ถ้าเรือออกก็จะมีกลิ่นเหม็นเปรี้ยว

ถ้าแอบน้ำท้องมากส่งผลให้มีอาการปวดหลัง ปวดหัว ปวดตา ปวดสะบัก ปวดขา บางครั้ง มีอาการแสบท้อง ถ้าได้นวดก็จะคลายไปบ้าง หรือดื่มน้ำอุ่น ก็จะดีขึ้นบ้าง

สาเหตุนั้นมาจากการ ตับ ถุงน้ำดี ม้าม ลำไส้เล็ก ตอนต้น (ดูในด้านมุม)

ถ้ามาจาก ‘ตับ’ นั้น ต้องหาอีกว่าอะไรทำให้ตับเกิดปัญหา เช่น อุญญากับเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งวัน หรือนานๆ เช่น พิมพ์งานคอมพิวเตอร์ เล่น

อินเตอร์เน็ตทั้งวัน เสียบปลั๊กทีวี.ทิ้งไว้แล้วอยู่ใกล้ทีวี.นั่นนานๆ โดยไม่รู้ว่าทีวี.ยังส่งคลื่นที่ไม่ดีออก มาทำลายเม็ดเลือดของเราตลอดเวลาที่อยู่ใกล้มัน หรือนอนในห้องที่มีแต่เครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งนั้น หรือ มีจานรับคลื่นจากดาวเทียมอยู่ใกล้บริเวณห้องนอน สิ่งเหล่านี้จะส่งคลื่นที่สามารถทำให้เม็ดเลือด ของเราแตกอยู่ตลอดเวลา ถ้าอยู่ใกล้มันนานๆ หรือนอนดึกมาก ตื่นดึกระหว่าง ตี ๑ ตี ๒ ชอบดื่มเหล้า พฤติกรรมเหล่านี้จะทำให้ตืบอ่อนแอล แต่ถ้าทำอยู่บ่อยๆ จะทำให้ตับเสื่อมโกร穆ลง จึงเกิดอาการกรดใหญย้อนได้

คนที่ทำงานอยู่ใกล้กับสารเคมี เช่น ช่าง ทาสี ช่างดัดผ้า ช่างซุบ ช่างเคาะพ่นสีรถ คนที่อยู่ กับแร่กัมมันตภาระรังสีต่างๆ สารเคมีต่างๆ จะ แทรกซึมเข้าสู่ร่างกายเวลาเราทำงาน สัมผัสถอย กับสารเคมี สารกัมมันตภาระรังสี แม้จะป้องกัน แล้วก์ตาม รังสีก็แผ่เข้าสู่ร่างกาย ไปทำให้เม็ด เลือดแดงแตกตลอดเวลาที่ทำงาน แม้เลิกงาน แล้วก์ตาม ยังส่งผลตลอดเวลา ทำให้ร่างกายมี สภาพเลือดเป็นกรดตลอดเวลา ลำไส้ใหญ่จะ มีถุงเป็นด่าง ทำให้ระบบขับถ่ายมีปัญหา

คนที่มีอารมณ์เครียด ขึ้น้อยใจ ขึ้โนโห ขึ้ตกใจง่าย ขึ้กังวล วิตก ขึ้กัว ตื่นเด็นง่าย ฯลฯ อารมณ์พากนี้จะทำให้ ‘ดูโอดีนัม’ (ลำไส้เล็ก ตอนต้น) และ ‘ถุงน้ำดี’ ปิดง่าย ลมหายใจจะลั่น จึงทำให้การหลังน้ำดี ที่เป็นเอโนไซม์ไปช่วยย่อยไข มัน โปรดีน คาร์โบไฮเดรต มีน้อยมาก จะทำให้ เกิดลม มีแก๊ส เพิ่มขึ้นได้บ่อยๆ ทำให้เกิดอาการ ไม่เกรน ปวดหัวข้างเดียว นานวันเข้าก์เกิด อาการแน่นหน้าอก กินอาหารไม่ค่อยได้ อึดอัดไป หมด เรอะเหม็นเปรี้ยวบ่อย บางครั้งมีแต่อาการ ลมขึ้นบ่อยๆ อาจจะมีตึงปวดบริเวณสะบัก สาเหตุนี้ก็ทำให้เกิดกรดใหญย้อนได้เหมือนกัน

พฤติกรรมของหนัก ทำงานหนักตลอด ทั้งวัน นอนดึกมากๆ ใช้สมองบริหารงานทั้งวัน พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้ ‘ลำไส้เล็ก’ และ ‘ลำไส้ใหญ่’ เกิดอาการบวม มีแก๊สในลำไส้ตลอดเวลา ท้องจะ

แห่น ท้องจะแข็ง แห่นจากท้องน้อยถึงหน้าอก จุกเสียดง่าย ลมขึ้นเรอบ่อยๆ กินอาหารไม่ค่อยได้ ปวดสะบัก ร่องสะบักงาม บางทีทำให้มือชา เท้าชา มีนหวง่าย

พฤติกรรมการใช้ชีวิต เช่น การชอบอาบน้ำ สะสม ก่อนเข้านอนบ่อยๆ เพราะคิดว่า เย็นสบายดี แม้คิดว่าเช็ดตัวแห้งแล้วก์ตาม แต่ ความชื้นยังคงอยู่ที่รูขุมขนและผิวนัง ตามขัน ต่างๆ ทำให้ ‘ม้าม’ ต้องทำหน้าที่ปรับอุณหภูมิของ ร่างกายให้อยู่ที่ ๓๗ องศาเซลเซียสตลอดเวลาที่ ความชื้นยังคงอยู่ พอนานวันเข้า ม้ามก์ทำงาน หนักจึงทำให้ม้ามอ่อนแอได้ง่าย เมื่อม้ามอ่อนแอ จึงทำให้ม้ามทำการขับเม็ดเลือดเสียออกจากร่าง กายได้น้อย การสร้างน้ำดีที่ม้ามก์น้อย การ สร้างเม็ดโลหิตขาวก์ช้า การขับแบคทีเรียออก จากร่างกายอ่อนแอ จึงทำให้ร่างกาย มีอาการ ท้องอืดได้ง่าย เมื่อยເນື້ອເມື່ອດັວ ຈະເປັນຕະຄວາມ ໄດ້ຈ່າຍ ຮະບັບຂັ້ນຄົງແປປຽນຈ່າຍ ຮະບັນໜ້າເຫຼືອງ ຮະບັນກຸມືຄຸ້ມັກນີ້ໃນຮ່າງກາຍອ່ອນແລ້ວງານວັນເຂົ້າ ມີມິກາຊາກຣດໄຫຍ້ອນໄດ້ເຊັ່ນກັນ

พฤติกรรมชอบนอนให้พัດลมเปาตรงตัว หรือให้พัດลมจ่อตัว นอนตากลม นั่งรถแล้ว ถูกลมกรกนานๆ บ่อยๆ ทำให้ตับต้องปรับอุณห ภูมิให้ร่างกายอยู่ที่ ๓๗ องศาเซลเซียสตลอดเวลา เมื่อทำพฤติกรรมอย่างนี้ຈຳເນົາເຄຍືນ ຈະສົ່ງຜລໃຫ້ ตับทำงานหนัก ตับຈົງອ่อนแอง่าย

พฤติกรรมกินอาหาร ไม่ค่อยชอบเคี้ยว อาหารให้แหลก บางคนเคี้ยวไม่กี่ครั้งก็กลืนแล้ว กินอาหารเร็วมาก เพื่อที่จะทำงานให้ทัน ทำให้กระเพาะอาหารทำงานหนักมาก ชอบกิน อาหารรสจัด เผ็ดจัด เปรี้ยวจัด มันจัด เศรีມจัด กີ ເປັນຜລສິ່ງໃຫ້ ‘กระเพาะอาหาร’ และ ‘ลำไส้เล็ก’ ทำงานหนัก

แต่การกินอาหารที่เป็นแป้งคุ้กับอาหารที่ เป็นโปรดีนน่ากลัวกว่า เพราะจะทำให้ร่างกาย เกิดแก๊สและโมเนຍจำนวนมาก ทำให้เกิด อาการมีนหว ปวดท้อง อັດທົ່ວງຈ່າຍ บางคนกิน

โปรตีนเข้าไปหลายชนิด ก็ทำให้ห้องมีแก๊ส แอมโมเนียมากเช่นกัน เช่น

กินข้าวเหนียวกับไก่ย่าง ข้าวเหนียว กับหมู ทอดกระเทียมพริกไทย ข้าวเหนียวกับโปรตีนจากถั่วเหลือง โปรตีนจากข้าวสาลี โปรตีนจากเห็ด ข้าวขาหมู ข้าวไข่เจียว ข้าวมันไก่ และกลุ่มพวกรากที่กินแล้ว กินมังสวิรัติ ก็เอาอาหารมาทำเลียนแบบเป็น ข้าวขาหมูเจ ข้าวหน้าเต้าหู้ ข้าวมันไก่เจ ข้าวโปรตีนทอดเจ สิ่งเหล่านี้ เมื่อกินเข้าไป ก็จะทำให้เกิดแก๊สแอมโมเนียในลำไส้เล็ก ยิ่งถ้าเป็นข้าวเหนียวซึ่งมีความหวานมาก กินมากๆ จะทำให้เลือดเป็นกรดได้ง่าย ควรกินข้าวเหนียวกับผักน้ำพริก หรือล้มตำ ซึ่งมีฤทธิ์เป็นต่างหากกว่า

ควรกินแป้งคู่กับผักได้ทุกชนิด ชาวเขา กินข้าวกับผักน้ำพริกมาตั้งแต่บรรพบุรุษ สุขภาพแข็งแรงมาก ข้าวเข้าเคมแบบของหนักขึ้นไปบนเข้าได้อย่างสบาย แต่พอชาวเขาเข้ามาใช้ชีวิตรอบคนในเมือง สุขภาพของชาวเขาเริ่มเปลี่ยนไปในทางแย่ลง คนไทยโบราณส่วนใหญ่มีน้ำพริกผัก เช่นเดียวกัน คนจีน ญี่ปุ่น ชาวยุโรป จะมีวัฒนธรรมการกินซุปก่อนอาหาร กินสลัดผัก และค่อยกินแต่โปรตีน กินแป้งกับผัก

อาหารไทยโบราณก็ เช่นเดียวกัน มีแกงจืด แกงเลียง แกงส้ม แกงเขียวหวาน แกงเหลือง สังเกตดูว่าอาหารเกือบทุกอย่างจะมีน้ำมันมาก เปiyaki เสล้งไปด้วย เพื่อเพิ่มรสชาติช่วยในการย่อยอาหาร ท้องไม่อืดง่าย ส่วนใหญ่จะกินผักจำนวนมากกว่า ส่วนโปรตีนก็จะกินแต่โปรตีนล้วนๆ คู่กับผัก ไม่ทำให้เกิดโรคท้องอืดได้ง่าย

แม้แต่กินโปรตีนมากกว่า ๒ ชนิดขึ้นไป ก็ทำให้เกิดแก๊สแอมโมเนียเช่นกัน เพราะน้ำย่อยของเรามาระย่อยโปรตีนชนิดแรกให้เป็นกรดอะมิโนได้ แต่ชนิดที่สองย่อยไม่หมดจึงกล้ายเป็นแอมโมเนีย ถ้าเป็นโปรตีนจากพืชร่างกายเราจะอาบาน้ำดีมาย่อยได้ง่ายกว่า

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ระวัง!! เตือนเรื่องมูกใหม่แบงก์พันปลอม

ผู้ใช้ชื่อว่า “ณัด” เขียนเล่าไว้

วันก่อนไปกินข้าวกับเพื่อนที่ร้านเล็กๆ ริมถนนใน จ.ปราจีนบุรี ไปกินกัน ๕ คน กินเสร็จก็ลังเก็บเงิน ยอดรวม ๒๘๐ บาท เพื่อนผมจ่ายแบงก์พันให้ไป แม่ค้าก็รับไปแล้วเดินไปจะทอนเงิน ลักษณะเดินกลับมาโดยวิวายว่า แบงก์พันบาท ที่จ่ายให้ไปนั้น เป็น “แบงก์ปลอม” แม่ค้าตะโกนว่าต้องผูกเสียงดังมาก แล้ววางแบงก์พันปลอมลงบนโต๊ะ ตอนนั้นคนในร้านมีอยู่ ๓ - ๔ โต๊ะ ก็เริ่มมองๆ มาที่ต้องผูก

เพื่อนผมเพิ่งจะกดเงินมาจากตู้เอทีเอ็ม เป็นแบงก์ใหม่หมด เลขในแบงก์ก็เรียงกัน แต่ใบที่แม่ค้าเอามาวางคืนให้เป็นแบงก์เก่า ก็เลยเลียงกันไปเลียงกันมา แม่ค้าก็ยังไม่ยอม เพื่อนผมจึงแก้สบอกรว่า จำเลขในแบงก์ได้ แม่ค้าก็ไม่ยอม

พอดีมีสายตรวจมาชี้ขอของที่ร้านข้างๆ ก็เลยเดินไปเรียกตำรวจมา บอกให้ช่วยค้นตัวแม่ค้า ดูว่า มีแบงก์พันบาทใบอื่นหรือไม่ แม่ค้าไม่ยอมให้ค้นตัว แต่เดินไปหยิบทอนมาให้ ๙๐ บาท (thon เกิน) แล้วบอกตำรวจว่า ไม่มีอะไร (ตำรวจไม่ยอมโดยวิวาย) เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะครับ อย่างจะเตือนทุกคนให้ระมัดระวังมูกใหม่นี้ด้วย จ่ายแบงก์พันบาทจริง แต่ถูกหาว่าเป็นแบงก์ปลอม ทางที่ดีก่อนจ่ายแบงก์พัน ควรจำหมายเลขในแบงก์ไว้บ้างนะครับ เพื่อความปลอดภัย ■

(ขอบพระคุณ FW.จาก annie.buririam@hotmail.com)

การ โอนคดี

การโอนคดีระหว่างศาลที่มีอำนาจพิจารณา
ก พิพากษาด้วยกันเองตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒ (๑) กรณีความ
ผิดเกิดในราชอาณาจักรไทย โจทก์ต้องฟ้อง
จำเลยต่อศาลหลัก คือศาลที่ความผิดเกิด แต่
โจทก์อาจจะฟ้องที่ศาลที่ยกเว้น คือศาลในท้องที่
จำเลยมีที่อยู่หรือท้องที่จำเลยถูกจับ หรือท้องที่
พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนก็ได้ ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
๒๒ (๑) แต่ตามความในมาตรา ๒๒ (๒) กรณี
ความผิดเกิดนอกราชอาณาจักร โจทก์ต้องฟ้อง

จำเลยต่อศาลหลักคือศาลอาญาหรือศาลแห่ง^๑
ท้องที่ที่ทำการสอบสวน

กรณีที่โจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลยกเว้นจะขอให้
โอนคดีไปพิจารณาพิพากษา ณ ศาลหลักเช่น^๒
โจทก์หรือจำเลยยื่นคำร้องว่าโจทก์ฟ้องจำเลยต่อ^๓
ศาลจังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากจำเลยมีที่อยู่ใน^๔
ท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ หรือจำเลยถูกจับในท้องที่^๕
จังหวัดเชียงใหม่หรือพนักงานสอบสวนทำการ
สอบสวนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ แต่โจทก์หรือ^๖
จำเลยขอโอนคดีจากศาลจังหวัดเชียงใหม่ไป^๗
พิจารณาพิพากษาที่ศาลจังหวัดลำพูน ซึ่งเป็น^๘
ศาลที่ความผิดเกิดขึ้นในเขต

การโอนคดีตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓ นี้ ไม่ว่าจะเป็น^๙
โจทก์หรือจำเลยก็มีสิทธิยื่นคำร้องและจะยื่นคำ^{๑๐}
ร้องเมื่อได้ก็ได้ คำร้องขอโอนบรรยายเพียงว่า^{๑๑}
ต้องการโอนคดีไปพิจารณาที่ศาลที่ความผิดได้^{๑๒}
เกิดขึ้นในเขตเท่านั้น ไม่ว่าอึกฝ่ายจะคัดค้านหรือ^{๑๓}
ไม่ก็ตาม ศาลเมื่ออำนวยสั่งอนุญาตแล้ว ไม่ต้อง^{๑๔}
ถ้าศาลที่รับโอนคดีก่อน และศาลที่รับโอนจะ^{๑๕}
ปฏิเสธไม่รับโอนก็ไม่ได้^{๑๖}

ในการนี้ที่โจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลหลัก จะ^{๑๗}
ขอให้โอนคดีไปพิจารณาพิพากษา ณ ศาลยกเว้น^{๑๘}
ก็ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ^{๑๙}
อาญา มาตรา ๒๓ วรรคสอง เช่น โจทก์ยื่น^{๒๐}
คำร้องว่า ขอให้โอนคดีจากศาลจังหวัดลำพูนซึ่ง^{๒๑}
เป็นศาลที่ความผิดเกิดขึ้นในเขต ไปพิจารณาที่^{๒๒}
ศาลจังหวัดแพร่ ซึ่งเป็นศาลในท้องที่ที่จับจำเลย^{๒๓}
ได้หรือท้องที่ที่จำเลยมีที่อยู่ หรือท้องที่พนักงาน^{๒๔}
สอบสวนทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมาย^{๒๕}
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑ (๑) ศาลต้อง^{๒๖}
ส่งสำเนาให้จำเลย จะสั่งในคำร้องหรือจะสั่งใน^{๒๗}
รายงานกระบวนการพิจารณา ก็ได้ ศาลอาจจะเห็นว่า^{๒๘}
โจทก์ฟ้องต่อศาลที่ความผิดเกิดขึ้นในเขต แต่^{๒๙}
พยานโจทก์หลายปากหรือพยานล้วนใหญ่ได้ย้าย^{๓๐}
ไปอยู่ในเขตของศาลที่ขอโอนไปอันเป็นท้องที่^{๓๑}
จำเลยถูกจับ หรือท้องที่จำเลยมีที่อยู่ หรือ^{๓๒}

ท้องที่ที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวน ศาลดังกล่าวก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีด้วยเหมือนกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒ (๑) ถ้าโอนคดีไปพิจารณาพิพากษาที่ศาลดังกล่าวจะทำให้การสืบสวนยิ่งขึ้น และเมื่อสอบจำเลยแล้วไม่ค้านและศาลเห็นว่าการโอนคดีไปจะทำให้จำเลยได้รับความสะดวก และไม่ทำให้จำเลยเสียหายก็จะสั่งอนุญาตให้โอนคดีไปก็ได้แต่ถ้ากรณีที่จำเลยคัดค้าน เช่นจำเลยคัดค้านว่าจำเลยไม่สะดวก เพราะแม่จำเลยจะถูกจับที่จังหวัดดังกล่าวแต่ไม่มีที่อยู่ที่จังหวัดนั้นและโอนการคดีไปทำให้จำเลยเสียค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีเพิ่มขึ้น และอยู่ห่างครอบครัวและญาติมิตร ศาลอาจจะไม่อนุญาตโดยยกคำร้องเสียก็ได้

การขอโอนคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓ วรรคสอง โจทก์ฝ่ายเดียวเท่านั้นที่มีลิทธิยื่นคำร้องขอโอนและจะยื่นคำร้องเมื่อได้ก็ได้

คำร้องขอโอนต้องอ้างเหตุว่าจะทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีสะดวกยิ่งขึ้นเพียงอย่างเดียวแม่จำเลยจะคัดค้าน ถ้าศาลที่สั่งคำร้องเห็นสมควรก็มีอำนาจสั่งให้โอนได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๙/๒๕๐๘ แต่ถ้าไม่เห็นสมควร ศาลก็จะมีคำสั่งยกคำร้องเสีย

ศาลที่สั่งนั้นไม่ต้องณาคัญญาณที่รับโอนก่อนและศาลมีอำนาจปฏิเสธไม่รับโอนก็ไม่ได้

การโอนคดีที่เกิดขึ้นในเขตและอำนาจของศาลแขวงแต่ยื่นฟ้องที่ศาลจังหวัด

ตามธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑๖ วรรคท้าย ให้ศาลจังหวัดมีคำสั่งโอนคดีนั้นไปยังศาลแขวงที่มีเขตอำนาจ เป็นบทบังคับให้ศาลจังหวัดต้องโอนคดีไปให้ศาลแขวง ศาลจังหวัดไม่มีดุลพินิจยอมรับไว้พิจารณาเหมือนกับกรณีศาลแพ่งหรือศาลอาญา และไม่ว่าจะมีคู่ความร้องขอให้โอนหรือไม่ก็ตาม ถ้าศาลจังหวัดตรวจพบต้องโอนสำนวนไปยังศาลแขวงที่มีอำนาจ

พิจารณาพิพากษาเท่านั้น

ศาลแขวงจะปฏิเสธไม่รับโอนก็ไม่ได้ เพราะเป็นบทบังคับ

ถ้าเป็นความผิดหลายฐาน มีคดีฐานใดฐานหนึ่งอยู่ในอำนาจของศาลจังหวัด กรณีดังกล่าวศาลจังหวัดมีอำนาจพิจารณาและพิพากษาได้

กรณีจำเลยไม่มีการประกันตัว การจดรายงานในเรื่องสถานที่ขังระหว่างพิจารณานั้น ต้องจดให้ปรากฏไว้ด้วย

เคย์มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๙/๒๕๐๘ วินิจฉัยไว้ว่าตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓ วรรคสองนั้น การโอนคดีไปยังศาลอื่น ก็หมายให้ศาลใช้ดุลพินิจสั่งตามสมควรแก่พฤติกรรมแห่งคดีและเหตุผลเป็นเรื่อง ๆ ไป และศาลฎีกามีคำพิพากษาที่ ๑๓๓/๒๕๓๗ วินิจฉัยว่า โจทก์ฟ้องต่อศาลปัตตานี ขอให้ลงโทษจำเลยฐานหมื่นประมาทจำเลยได้ยื่นคำร้องขอให้รวมการพิจารณาคดีที่โจทก์ฟ้องเข้ากับคดีที่โจทก์อีกคนหนึ่งฟ้องจำเลยที่ศาลแขวงพระนครเหนือ โดยขอให้โอนคดีไปพิจารณาพิพากษาที่ศาลแขวงพระนครเหนือแต่ศาลชั้นต้นไม่อนุญาต เช่นนี้ จำเลยหาอาจารย์ยื่นคำร้องขอให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลลูกอุทธรณ์ (ปัจจุบันประธานศาลลูกอุทธรณ์) ซึ่งขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาตามแพ่ง มาตรา ๖,๙ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ได้ไม่ เพราะคดีอาญาดังกล่าวมีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓ และ ๒๖ บัญญัติเรื่องการโอนคดีไว้โดยเฉพาะแล้วจึงไม่อาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตราตั้งกล่าวมาปรับแก่กรณีของจำเลยได้

กรณีประธานศาลฎีกากอนุญาตให้โอนคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า หากว่าตามลักษณะของความผิด ฐานะของจำเลย จำนวนจำเลย ความรุนแรงของประชาชนส่วนมากแห่งท้องถิ่นนั้น

หรือเหตุผลอย่างอื่น อาจมีการขัดขวางต่อการได้ส่วนมูลพ้องหรือพิจารณาหรืออนุญาตว่าจะเกิดความไม่สงบหรือเหตุร้ายอย่างอื่นขึ้นเมื่อโจทก์หรือจำเลยยื่นเรื่องราวต่ออธิบดีศาลฎีกา (ปัจจุบันประธานศาลฎีกา) ขอให้โอนคดีไปศาลอื่น ถ้าอธิบดีศาลฎีกา (ปัจจุบันประธานศาลฎีกา) อนุญาตตามคำขอนั้นก็ให้ลั่งโอนคดีไปยังศาลที่อธิบดีศาลฎีกา(ปัจจุบันประธานศาลฎีกา) ระบุไว้ คำสั่งของอธิบดีศาลฎีกา(ปัจจุบันประธานศาลฎีกา) อย่างใด ย่อมเด็ดขาดเพียงนั้น

กรณีที่ยื่นต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นจะต้องส่งสำเนาให้อัยการ แล้วจดรายงานส่งสำนวน และคำร้องไปให้ประธานศาลฎีกากโดยเร็ว เพื่อพิจารณาต่อไป และให้ดการสืบพยานที่ศาลดังกล่าวไว้ก่อน

ต่อมาถ้าประธานศาลฎีกากอนุญาตตามคำขอศาลต้องจดรายงานให้โอนคดีไปที่ศาลตามคำขอ เพื่อพิจารณาพิพากษาต่อไปและศาลจะต้องสั่งจำหน่ายคดีจากสารบบความของศาลนั้น โดยกำหนดให้คู่ความไปกำหนดวันนัดลีบพยานที่ศาลที่รับโอนและศาลจะต้องมีหนังสือลงสำเนาไว้ให้ศาลดังกล่าวเพื่อดำเนินการ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้เรือนจำส่งตัวจำเลยไปชั่วคราวที่เรือนจำที่ศาลรับโอนนั้นตั้งอยู่ทั้งนี้ก่อนลงสำเนาไว้ ศาลจะมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานศาลถ่ายสำเนาสำนวนและเอกสารต่างทั้งหมดเก็บไว้ที่ศาลเดิมด้วย

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖ ไม่ว่าจะเป็นโจทก์หรือจำเลย ก็มีสิทธิยื่นคำร้องขอโอนคดีได้และจะยื่นคำร้องเมื่อได้ก็ได้ ทั้งศาลที่จะโอนไปจะเป็นศาลชั้นต้นได้ ก็ได้ไม่จำเป็นต้องเป็นศาลที่มีเขตอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖

แม้เป็นคดีในชั้นได้ส่วนชั้นสูตรพิจิกคพ ประธานศาลฎีกาก็มีอำนาจลั่งโอนคดีได้ทั้งนี้ตามนัยคำสั่งคำร้องของศาลฎีกาก็ได้ ๑๗๘๑/๒๕๓๙

การโอนคดีไปศาลเยาวชนและครอบครัว

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๕ นั้น เกิดขึ้นจากจำเลยคนใดคนหนึ่งอายุอยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลต้องจดรายงานให้ปรากฏว่าจำเลยคนดังกล่าวนั้นปรากฏตามสำเนาทะเบียนบ้านและสูติบัตรที่ยื่นต่อศาลพร้อมคำร้องไม่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลจังหวัดหรือศาลแขวงที่พ้องคดี ศาลต้องส่งสำเนาดังกล่าวนั้นให้กับโจทก์ อาจจะสั่งในวันดังกล่าวหรือรอไว้ลั่งในวันนัดแล้วศาลต้องจดรายงานกระบวนการให้ปรากฏเรื่องอายุของจำเลยคนดังกล่าว ทั้งได้ตรวจสอบโดยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนติดต่อนายทะเบียนห้องที่ตรวจสอบที่เบียนบ้านของจำเลยแล้ว ดำเนินการตรวจสอบสูติบัตรของจำเลยแล้วว่า เป็นสูติบัตรที่แท้จริงและปรากฏว่าอายุของจำเลยนั้นไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลดังกล่าว แต่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวหรือศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว มาตรา ๕ จึงให้โอนคดีของจำเลยเฉพาะคนดังกล่าวนั้นไปดำเนินคดียังศาลเยาวชนและครอบครัวสำหรับจำเลยทั้งหมดหรือมีจำเลยคนเดียวและจำเลยอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวศาลจึงต้องลั่งจำหน่ายคดีจากสารบบความของศาลจังหวัดหรือศาลแขวงนั้น ๆ โดยให้ถ่ายสำเนาสำนวนดังกล่าวเก็บไว้เช่นเดียวกัน

หากข้อเท็จจริงเรื่องอายุของจำเลยปรากฏต่อศาลในระหว่างพิจารณา ไม่ว่าจะมีคู่ความยื่นคำร้องต่อศาลหรือไม่ก็ตาม ศาลเองก็มีอำนาจลั่งโอนคดีไปได้ตาม มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว

ค่าเวลาชีวิต

ล้านเดือน ในพระรา
พิจารณา พิเคราะห์ตน
กุศล อกุศล
ความมิครว ประการได
กรรมสาม บริสุทธิ์
วิถีพุทธ จิตแจ่มใส
วาจา สัตย์จากใจ
กายกรรม ยึดธรรมครอบ
ทบทวน วันก่อนเก่า
ไดโอดเหลา ผิดครรลอง
อย่าทำ ช้ำหนสอง
ล่านีกผิด ล่านีกตน
ilibซ้ำ ลั่งลมดี
สมคักดีศรี เกิดเป็นคน
ชำระจิต พ้นมีเดมน
สุขสดใส สะอาดพลัน
เห็นจริง ตามเป็นจริง
เกิดธรรมยิ่ง ทุกลิ่งสรรพ
พลาดผิด แต่ปางบรรพ
คือบทเรียน เพียรลังวาง
ไทรกาล เข้าพระรา
เพียรศึกษา ธรรมคำสอน
ฝึกฝน ทุกขั้นตอน
มั่นประพฤติ ปฏิบัติตาม

๙